

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

МАЙКЪЛ ЛЕДУИДЖ

БЕЗИЗХОДИЦА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАЙКЪЛ
ЛЕДУИДЖ
БЕЗИЗХОДИЦА**

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

В сърцето на Ню Йорк започва поредица отвличания на тийнейджъри. Всички жертви са деца на едни от най-богатите семейства в града. Родителите не могат да направят нищо, за да спасят децата си, защото похитителят не иска откуп. Вместо това, той подлага на страховит тест зложниците си. Всеки грешен отговор води до нов труп.

Работата по случая ръководи детектив Майкъл Бенет. Партнира му агент Емили Паркър от ФБР — специалист по отвличанията. Двамата са стъписани, когато откриват, че едно от похитените момичета е отговорило на въпросите и е освободено живо, а похитителят дори е оставил отпечатък върху кожата ѝ.

В бясна надпревара с времето и психопата, който сякаш винаги е на крачка пред тях, Бенет и Емили го проследяват чак до сградата на Нюйоркската фондова борса. В самото сърце на финансовата машина на САЩ, детективът ще трябва да надхитри убиеца и да предотврати кървавия му план.

*На Сюзън Малоуни, Сю Нейджърк, Марлин Станг и
Кери Тангреди*

Дж. Патерсън

*На Мери Ан Донъл — най-великия съветник в целия
свят*

*Специални благодарности на „чичо“ Ед Кели и Джъд
Джо Лен!*

М. Ледуидж

ПРОЛОГ
ДАЙТЕ ШАНС НА МИРА... ИЛИ...

I.

Набитият мъж с прошарена коса усети леко замайване, докато преминаваше под мраморната арка във Вашингтон Скуеър Парк. Пусна раницата си на земята, извади от нея кръглите си очила и с ръкава на овехтялото си джинсово яке избърса от очите си внезапно бликналите сълзи.

Не очакваше така да се стресне... Но, боже мой, наистина бе толкова вълнуващо, помисли си той и по скулестото му лице, прорязано от дълбоки бръчки, премина сянка. Сега разбираше как се чувстваха ветераните от Виетнам, когато посещаваха мемориалната стена, издигната в тяхна чест в столицата Вашингтон. Ако ветераните от антивоенното движение трябваше също да имат свой монумент — почетен, както Стената на плача за евреите, — той трябваше да е тук, във Вашингтон Скуеър Парк, откъдето започна всичко...

Докато оглеждаше ветровития парк, той си припомни невероятните събития, разиграли се тук по време на антивоенните демонстрации: Боб Дилън пееше в клубовете в сутерените на Четвърта улица за това как духаше вятърът; осветените от свещите лица на старите му приятели, докато си предаваха бутилките и цигарите от ръка на ръка; прошепнатите обещания, с които се заклеваха един другиму, че ще направят този живот по-добър...

Той огледа тълпата, струпала се край централния фонтан в този петъчен следобед. Потърси в надвесените над шахматните дъски хора някое познато лице. Но това бе невъзможно, нали, каза си мъжът, присвивайки рамене. Всички се бяха преместили, също като него. Израснали. Продали се. Или потънали в земята. Кой символично, кой буквално...

Онова време, *неговото*, сега бе почти напълно избледняло, мъртво, изтекло.

„Отмина просто така“, помисли си мъжът, като коленичи и извади от раницата си кутията с флаери — рекламни листовки.

Но не съвсем.

На всеки от тези петстотин флаера се четеше един призив само от пет думи, който гласеше: ЛЮБОВТА МОЖЕ ДА ПРОМЕНИ СВЕТА!

— Кой можеше да ти забрани да се върнеш у дома? — повтори си той на глас рефрена от песента на Бон Джоуви. Докато подреждаше флаерите, в главата му изплува и един цитат от Кийт Ричардс, китариста на „Ролинг Стоунс“: „Имам новини за теб. Ние още сме банда корави копелета. Да ни вържеш, пак няма да умрем“.

„Ти си го казал, Кийт — помисли си мъжът и мислено се усмихна. — Съвсем точно, братко. Ти и аз, ние двамата“.

През последната година все по-често му се случваше да си спомня за младостта — единствения период в живота му, когато се бе чувствал значим, когато му се струваше, че означава нещо.

Дали това усещане се завръщаше отново след целия период на кризата на средната възраст? Може би. Не му пукаше. Реши, че иска само едно: пак да изпита онова чувство. Особено заради последните събития. Светът сега беше затънал още повече в дайър стрейтс^[1], отколкото в онази епоха, когато той и приятелите му се мъчеха да променят всичко около себе си. Време бе да повтори опита. Да пробуди хората, преди да е станало твърде късно.

Ето защо днес беше тук. Веднъж бе сработило. Всъщност те сложиха край на войната. Може пък отново да се случи. Макар да бе много по-стар, още не беше мъртъв. В никакъв случай.

Облиза палеца си и отдели първия флаер от купчината. Усмихна се, като си спомни колко много листовки бе раздал в университетите в Бъркли и Сиатъл, както и в Чикаго, по време на антивоенните протести през 1968-а. През цялото това време той беше там. Невероятно. Какъв луд живот. И сега отново е на седлото...

[1] Игра на думи с името на прочутия рок състав „Дайър Стрейтс“ — Dire Straits (букв. „отчайващи безизходици“). — Б.пр. ↑

II.

— Здравейте — заговори мъжът, като подаде флаера на млада чернокожа жена, тикаща детска количка.

Усмихна ѝ се, погледна я в очите. Биваше го да общува с хората, винаги го бе умеел.

— Тук има едно послание, което ми се струва достойно, за да го удостоите с един поглед, ако не ви затруднявам твърде много. Засяга... Ами засяга всичко в живота.

— По дяволите, оставете ме на мира с тези глупости! — изруга майката с изненадваща ярост, плесна подадената ѝ листовка и едва не я изби от ръката му.

„Трябваше да очаквам нещо подобно — помисли си той, като само ѝ кимна. — На някои е трудно да се продава. Нихилизмът им е вроден.“

С невъзмутим вид се приближи към група тийнейджъри, пързаящи се със скейтбордове около статуята на Гарибалди.

— Здравейте, приятели. Тук имам едно съобщение, което бих искал да прочетете. Ще ви отнеме само секунда. Ако сте загрижени за състоянието на нещата и за нашето бъдеще, мисля, че това е нещо, над което наистина трябва да се замислите.

Те го зяпнаха смаяно. Щом се приближи към тях, се изненада от бръчиците около очите им. Не бяха тийнейджъри. По-скоро приближаваха трийсетте, дори някои ги бяха прехвърлили.

— Мили боже! Та това е Джон Ленън! — възкликна един от тях. — Аз пък си мислех, че са те гръмнали. Къде е Йоко? Кога ще се събереш с Пол?

Останалите прихнаха в смях.

Хулигани, помисли си той, като тутакси се насочи към фонтана в средата на парка, където уличен комедиант изнасяше представление. Да, съдбата на света всъщност е игра, нали? Нямаше да позволи на тези задници да го сломят. Трябваше само да попадне на подходящата личност и нещата щяха да потръгнат. Защото името на тази игра бе *настойчивост*.

Ала хората отвърщаха очи от него още щом им заговореше. Никой не взе нито една листовка от ръката му. Какво ставаше, по дяволите?

Едва петнайсет минути по-късно дребна жена, минаваща наблизко, взе флаера от ръката му. *Най-сетне*, каза си мъжът. Но усмивката му помръкна, щом непознатата смачка листчето и го пусна на павираната пътека. Той притича напред и го грабна още във въздуха.

— Поне можеше да изчакаш, докато си тръгна, и тогава да хвърлиш листовката в кошчето за отпадъци — ядоса се мъжът. — Трябва да изхвърляш отпадъците в кошчето, нали?

— Аз... Съжалявам — промълви жената, като измъкна от ушите си белите слушалки на айпода си.

Не бе чула и дума от това, което ѝ бе казал. Какво им ставаше на младите? Всички ли бяха откачили? Не виждаха ли накъде отиват нещата? Не ги ли бе грижа?

— Ти определено си жалка — промърмори той, когато жената отмина. — Жалко извинение за човешко съществуване.

Мъжът застина, като се върна при входа на парка. Някой бе изритал купчината му и повечето листовки се рееха над паважа под арката и падаха по алеите, преди вятърът да ги подхване и запрати нататък по Пето Авеню.

Той се затича и отчаяно започна да ги лови. Накрая се отказа. Беше напълно изцеден, усещаше се идиотски. Приседна на завоя на алеята, между паркираните коли. Стисна глава с две ръце и се разрида. Плака двайсетина минути, заслушан във вятъра, докато наблюдаваше непрестанното улично движение.

Флаери ли, помисли си, подсмърчайки. Въобразяваше си, че може да промени света само с лист хартия и загрижено изражение? Сведе очи към износеното си джинсово яке, което бе измъкнал от дъното на дрешника. Гордееше се, че още му ставаше. Наистина беше пълен глупак.

Имаше само едно нещо, което можеше да застави хората да настръхнат. Само едно, което щеше да им отвори очите.

Някога имаше само едно нещо.

И сега имаше само едно нещо.

Той кимна, окончателно решил какво да направи. Нямахте да получи помощ от никого. Трябваше да се справи сам. Чудесно. Край на глупостите. Часовникът тиктакаше. Нямахте никакво време, за да го губи с тези шибаняци наоколо.

Осъзна, че още стиска смачканата листовка. Изглади я върху студения паваж, измъкна химикалка и нанесе една жизненоважна поправка. Листът хартия изплющя като опънато от вятъра знаме, щом го пусна да полети нагоре.

Широкоплещестият мъж със сивееща коса избърса очите си, като видя как флаерът, чийто текст той бе поправил, се лепна високо горе на ъгловия стълб за уличното осветление.

Думата *любов* в него бе зачеркната. На фона на пепелносивото небе се четеше:

КРЪВТА МОЖЕ ДА ПРОМЕНИ СВЕТА!

ПЪРВА ЧАСТ
ПЕПЕЛ ПРИ ПЕПЕЛТА, ПРАХ ПРИ ПРАХТА

1.

Докато лежеше завързан в мрака, Джейкъб Дънинг си мислеше какво би дал в този момент, за да може да си вземе един душ. Всичко, което притежаваше? Готово. Един от пръстите на краката си? На секундата. Един от пръстите на ръцете си? Хм, замисли се той. Дали наистина се нуждаеше от лявото си кутре?

По бузите и по грижливо подстриганата кестенява коса на красивия първокурсник Джейкъб беше полепнала някаква кафява мръсотия. Облечен само с боксерки и тениска с емблемата на Нюйоркския университет, той лежеше върху голия бетонен под в някакво много тясно пространство.

От далечината долиташе приглушен шум от машини. Очите му бяха завързани, а ръцете — оковани с белезници към тръба зад гърба му. Устата му беше затъкната с кърпа, плътно стегната около челюстта му и завързана над вдлъбнатината на черепа му.

Момчето знаеше, че тази вдлъбнатина се нарича в анатомията *foramen magnum*. Именно оттам гръбначният мозък се свързва с главния мозък. Джейкъб го бе изучавал в часовете по анатомия преди около месец. Нюйоркският университет бе първата стъпка за осъществяването на мечтата на живота му — да стане лекар. В кабинета си баща му още пазеше оригиналното издание на *Анатомията на Грей* от 1862 г. Като малък Джейкъб обичаше да я прелиства. Наместваше се в голямото кожено кресло на баща си, подпираше брадичка с ръка и оставаше с часове така, докато разглеждаше страниците с изящно изрисуваните скици. Илюстрациите на всички части на човешкото тяло бяха с точно посочени наименования — като названия на далечни страни, като карти на пиратски съкровища.

Джейкъб се разплака от уютния, щастлив спомен. На тила му цопна хладна капка вода и се стече по гръбнака му. Цялото тяло го сърбеше непоносимо. Ако не можеше да се изправи, много скоро щеше да се схване. И ще последват увреждания на мускулите заради залежаването, стафилококови инфекции, болести.

Последното, което ясно си спомняше, бе как излезе от бара на Конрад в квартала Алфabet Сити, където никой не те проверяваше на колко си години. След ужасно дългото лабораторно упражнение по химия той се опита да побъбри с Хели, удивително красивата финландка от неговия курс. Но след петото мохито езикът му започна да се заплита. Скоро забеляза, че тя предпочиташе да говори повече с мъжественния барман, отколкото с него.

Паметта му като че ли престана да действа от момента, когато излезе навън. Така и не успя да си припомни как се бе озовал тук.

За милионен път се напрегна да съчинява сценарий, при който нещата се уреждат както трябва. Любимият му вариант беше, че всичко това е свързано с някое студентско братство. Тайфа майтапчии го бяха сбъркали с друг първокурсник, така че цялата тази абсурдна ситуация се свеждаше до едно недоразумение.

Но въпреки това, отново се разрида. Къде бяха дрехите му? Защо му е притрябвало на някого да му взема джинсите, обувките, че дори и чорапите? Изреждащите се в главата му хипотези бяха прекалено мрачни, за да проникне поне един светъл лъч на надежда. Не можеше да продължава да се заблуждава. Беше попаднал в жесток капан...

Дочу глухо хлопване на някаква врата тъкмо когато си блъскаше отчаяно главата в тръбата, към която бе завързан. Усети как сърцето му подскочи. Не знаеше дали да затаи дъх, или да въздъхне облекчено.

Скован от конвулсиите, едва успя да различи някакво дрънчене сред шума от все по-ясно приближаващите се стъпки. Изведнъж си припомни за портиера в блока, където живееше с родителите си. Той винаги носеше на колана си връзка с ключове. Мършавият господин Дъркин вечно ходеше с някакъв инструмент в ръка. Надеждата го окуражи. Това бе приятел, реши момчето. Някой, който можеше да го спаси.

Джейкъб опита да се развика, но кърпата в устата му пречеше. Разнесе се приглушено мучене.

Стъпките спряха. Изщрака някаква ключалка и свеж студен въздух облъкна лицето му. Някой извади кърпата от устата му.

— Благодаря ти! О, много ти благодаря! Не знам какво стана. Аз...

Дъхът на Джейкъб секна, когато нещо ужасно твърдо го блъсна в корема. Беше ботуш с метален нос.

О, Господи! — ахна Джейкъб миг преди главата му да се удари в бетонния под и той да повърне върху мръсотията. — *Мили Боже, помогни ми!*

2.

Джейкъб вече беше без белезници. Бяха го издърпали грубо нагоре по двайсетина стъпала и тръшнаха върху един стол с твърда облегалка.

Светлината го заслепи, когато му смъкнаха превръзката. И отново закопчаха с белезници ръцете му, извити на гърба.

Седеше на училищен чин в просторно помещение без прозорци. Пред него имаше празна старомодна черна дъска. Зад гърба си усещаше нечие студено присъствие, от което космите на тила му настръхнаха.

Изсъска запалка и Джейкъб изхлипа тихо. Въздухът се изпълни с лек аромат на тютюн.

— Добро утро, мистър Дънинг — произнесе мъжки глас зад него. Звучеше съвсем учтиво, дори издаваше, че непознатият е образован. Напомни му за любимия на всички учител по английски — господин Мандучи, от гимназията „Хорас Ман“.

А може би наистина беше господин Мандучи? Нали той винаги се държеше малко, хм, по така, приятелски, с някои от младежите. Дали това не беше отвличане, или нещо подобно? Бащата на Джейкъб беше шеф на голяма компания, извънредно богат. Синът усети облекчение, което сякаш се излъчи от порите на кожата му. Реши, че е отвличане. Ще поискат откуп, после ще бъде освободен. Ще се справи с това. „Нека да е отвличане“, помоли се той.

— Семейството ми има пари, сър — заговори Джейкъб, като внимаваше в гласа му да не се прокрадне издайническа нотка заради ужаса, който го бе обзел.

— Да, има — съгласи се мъжът любезно. С този глас можеше да е диджей в някое радио за класическа музика. — Именно това е проблемът. Има прекалено много пари, но много малко разум. Притежавате „Мерцедес Макларън“, както и едно „Бентли“... О, да, и един „Приус“. Колко неразумно от страна на семейството ти. Благодарение на тяхното лицемерие ти се озова тук. Нямах късмет, защото баща ти, изглежда, е забравил какво е написано в Библията, в

книгата „Изход“, глава двадесета, в петата строфа: „Защото Аз съм Господ, Бог твой, Бог ревнител, Който за греха на бащи наказвам до трета и четвърта рода децата“.

Джейкъб се замята като побеснял на твърдия стол, когато стоманената цев на пистолета леко погали дясната му буза.

— Сега ще ти задам няколко въпроса — продължи похитителят му. — Твоите отговори ще са от голямо, много голямо значение. Нали знаеш, че вариантите на изпит са два: или го вземаш, или не.

Пистолетът се заби силно в бузата на момчето. Мъжът зареди и ударникът изщрака рязко.

— Изпитът, на който ще те подложат, е следният: или го вземаш, или си мъртъв. А сега, въпрос номер едно: Как се казва бавачката ти?

„Кой? Бавачката ми?“, замисли се Джейкъб. Какво, по дяволите, беше това?

— Р-р-роса — запелтечи младежът.

— Точно така, Роса. Дотук се справяш добре, мистър Дънинг. А сега ми кажи фамилното ѝ име.

О, мамка му!, ядоса се Джейкъб. Абандо ли беше? Или Абрадо. Нещо подобно. Не знаеше. Милата дребна женица, която бе играла с него на криеница. Която му поднасяше храната след часовете в училище. Същата онази Роса, която притискаше топлатата си буза до неговата, като му помагаше да духне свещичките на тортата за рождения му ден. Как така не знаеше фамилното ѝ име?

— Времето изтича — напомни му мъжът.

— Абрадо — изрече колебливо Джейкъб.

— Въобще не позна — ядоса се мъжът. — Името ѝ беше Росалита Чавария. Разбираш ли, тя беше личност, която си имаше лично и фамилно име. Също като теб. Тя беше от плът и кръв. Също като теб. Но знаеш ли, тя умря миналата година. Една година след като твоите родители я уволниха, защото бе започнала да забравя. И бе принудена да се върне в родината си. Което ни насочва към третия въпрос: Коя е родината на Роса?

Откъде, по дяволите, този тип знаеше за смъртта на Роса? Неин приятел ли беше? Но той дори не говореше като латиноамериканец. И отново — за какво бе всичко *това*?

— Никарагуа... — опита се да налучка Джейкъб.

— Пак сбърка. Тя беше от Хондурас. Един месец след като се прибра в едностайната барака на сестра си, трябваше да се подложи на хистеректомия. В занемарената държавна болница край Тегусигалпа ѝ преляха кръв, заразена с вируса на СПИН. От цялото западно полукълбо Хондурас е държавата с най-много болни от СПИН. Знаеш ли това? Разбира се, че го знаеш.

Мъжът замълча за момент и след това продължи:

— А сега следва въпрос номер четири: Каква е средната продължителност на живота на заразените със СПИН в Хондурас? Ще ти подсказва нещо. Много по-малко от петнайсетте години, колкото е средната продължителност на живота след заразяване със СПИН в тази страна.

Джейкъб Дънинг се разплака.

— Не съм наясно. Откъде мога да знам? Моля те!

— Това няма да ти помогне, Джейкъб — заяви мъжът, като напъха и завъртя цевта на пистолета си между зъбите на младежа. — Може би не бях достатъчно ясен. Тук, в този учебен клас, няма кандидати за дипломи само с пълно отличие, готови за университетите от Бръшляновата лига. Няма скъпоплатени преподаватели. И никакви стратегии няма да ти помогнат да си повишиш успеха. Нито можеш да си бъбриш безгрижно. Тук резултатите са окончателни. Това е изпит, за който е трябвало да си се готвил през целия си живот, но имам чувството, че си бягал от часовете. Затова ще се опитам да те принудя да си напънеш мозъка. Каква е средната продължителност на живота на заразените със СПИН в Хондурас? Отговори! Веднага!

3.

В този неделен следобед в гимнастическия салон на католическото училище „В името Божие“ се разиграваше училищен вариант на *мартенската лудост*, както наричаха на жаргон ежегодния мартенски турнир на баскетболния колежански шампионат. Оглушителните крясъци на баскетболните запалнянковци се смесваха с подвикванията на мажоретките и рева на иначе сладките малчугани, които неуморно се пързалиха с ролери по твърдия ламинат, за да се изкачат по обратния наклон чак до украсените с фигури на ангели подпокривни греди на залата.

Освен че бе шумно, беше прекалено горещо, прашно и претъпкано. Аз обаче не помнех някога да съм бил по-щастлив. Озовах се в центъра на хаоса, притиснат от всички страни. Стърчах в средата на игрището, с провесена на врата ми съдийска свирка, за да следя подаванията и дриблирането на нашия отбор, съставен от ученици от първи и втори курс, докато момчетата още загряваха. Заради старанието им ги наричахме с гръмкия прякор Булдозите на името Божие. Съперниците ни от колежа „Света Ана“ на Трето Авеню правеха същото, но в противоположния край на игрището.

Никак не ми бе лесно да бъда справедлив рефер, след като в единия отбор играеше един от синовете ми — Рики, а друг мой син — Еди — бе в противниковия. Неволно се озовах в това крайно неловко положение само защото сестра Шийла, директорката на училището „В името Божие“, изрично ме помоли да поема съдийството. В началото не приех. Никак не ми бе леко като самотен баща с десет деца. Не правех ли достатъчно за тях? Обаче сестра Шийла бе способна от три километра да надуши отстъпчивите добряци като мен.

Доста работа ми се насъбра: от следенето на нарушенията при дриблиране с топката или записването на наказателните точки на черната дъска, та чак до събирането на сгъваемите столове след края на състезанието. Не очаквах някой от моите синове да заслужи правото да кандидатства за Националната баскетболна лига — Ен Би Ей, но като гледах с какво желание играят и как от две групи индивидуалисти

се превръщат в доста сплотени отбори, си казах, че можеше да си измислят и по-вредни занимания за днешния неделен ден.

Тълпата стана толкова шумна при подновяването на играта, че едва успях да чуя звъна на телефона, увиснал на кръста ми. Непознат номер се изписа на дисплея, но това още нищо не означаваше. Нали си редувахме дежурствата за уикендите в новия ми полицейски отряд. Можете ли да познаете чий ред бе днес да дежури за спешните повиквания?

— Бенет слуша — изкрещях в телефона.

— Майк, аз съм Каръл. Каръл Флеминг.

По дяволите!, казах си, смръщвайки вежди. Знаех си, че така ще стане. Каръл беше новата ми шефка. Е, по-точно новата шефка на моя пряк началник. Името ѝ бе главен инспектор Каръл Флеминг. Оглавяваше отдел „Специални разследвания“ към нюйоркската полиция, което си беше голяма работа, макар тя да не бе първата жена на този пост.

През януари ме преместиха от отдел „Убийства“ на полицейския участък Манхатън-север в отдел „Тежки престъпления“ под нейното командване. Макар че предпочитах да ме бяха оставили в отдел „Убийства“, не можех да отрека, че нямаше опасност да заспя от скука на новото си работно място. Защото отделът за тежки престъпления разследваше предимно по-сложните за разкриване банкови обири, кражбите на най-скъпите произведения на изкуството, а също и заплетените случаи на отвличания.

— Какво не е наред, шефе? — попитах.

— Вероятно имаме отвличане в един от елитните квартали на града. Трябва да се срещнеш с Ейприл Дънинг на Западна седемдесет и втора улица, номер едно, апартамент 10В. Нейният син Джейкъб е изчезнал безследно. Бащата на Джейкъб — името му е Доналд Дънинг, е главен изпълнителен директор на...

— На „Латвиум енд Къмпани“, прочутата мултинационална фармакологична компания — довърших вместо нея. — Да, чувал съм за Дънинг.

Всъщност бях прочел статията за него в списание „Форбс“, докато бях в чакалнята на зъболекаря на децата ми. Дънинг бе милиардер, а освен това и един от най-добрите приятели на кмета на града. Започнах да се досещам накъде бие тя.

— На колко години е това момче — Джейкълб?

— На осемнайсет — отвърна моята началничка.

— На осемнайсет? — възкликнах. — Джейкълб не се е изгубил.

Та той е на осемнайсет.

— Знам как ти звучи, Майк. Някой от натегачите в кметството намекна, че младежът най-вероятно е прекалил с купоните. Но дори и да е така, все пак искам да проверя на място. И ми се обади колкото може по-скоро.

След като затворих телефона, на гърба на списъка с играчите отбелязах адреса и часа на отвличането. Да търся нечие дете? Достатъчно грижи ми създаваха моите собствени. Махнах с ръка на Шеймъс, който засвири бясно с уста, когато играч на колежа „Света Ана“ отбеляза три точки.

— Къде гледаш бе, рефер? — изруга ме моят заядлив дядо със силния си ирландски акцент, още по-изразен от бирата „Гинес“. — Колко пъти да ти обяснявам, че повече разбирам от теб тази игра!

Поклатих глава.

— Слушай, монсеньор. Трябва да проверя нещо. Надявам се бързо да приключа. Замествай ме, докато се върна. И само стой тук, без много да приказваш. Моля те!

— Е, сега вече ще ги бием — закани се Шеймъс.

С блеснали очи грабна списъка на играчите от ръката ми и запретна ръкавите на черната си риза.

4.

Оказа се, че номер едно на Западна седемдесет и втора улица е прочутият блок „Дакота“ — сграда в готически стил, внушителна като замък, където бе живял Джон Ленън до деня, в който бе застрелян точно пред главния вход. В същата жилищна сграда бе живяла и дамата, вдъхнала живот на злодея в трилъра „Бебето на Розмари“, припомних си развеселено. Този следобед добрите знамения май нямаха край.

Подминах блока и паркирах вана си до следващия ъгъл, на „Кълъмбъс Съркъл“. Върнах се пеша по Седемдесет и втора улица. Ако този случай се окажеше отвлечане, мястото вече трябваше да бъде под наблюдение. Определено не ми се искаше това семейство да се е свързало с полицията.

Преминах през вратата от ковано желязо на входа на блока „Дакота“. На същото място, в този вход с двойна арка отгоре, Чапман бе убил бившия фронтмен на „Бийтълс“. Беше го застрелял в гърба, преди Ленън да стигне до входа на фойето след няколкото стъпала вдясно. Заради това сградата бе предпочитана спирка в обиколките на туристическите групи. Йоко, която още живееше тук, сигурно с гордост наблюдаваше как посетителите се оглеждат за дупките от куршумите.

Като се изкачих на етаж, пред мен се отвори тежка месингова врата. До надписа „Всички посетители трябва да обявяват за посещението си“ застана едър портиер азиатец в тревистозелен костюм с шапка.

— Тук съм, за да се срещна със семейство Дънинг — обясних, показвайки му дискретно полицейската си значка.

След като обявих за посещението си, се появи втори, по-възрастен портиер, който ме поведе навътре през фойето. Стените бяха украсени с най-пищната ламперия от тъмен махагон, която някога бях виждал. Внушителен полилей, достоен за някоя бална зала, както и изкусно изработените корнизи по тавана и подът от бял мрамор, наричан травертин, допълваха впечатлението за изискан интериор.

Вторият портиер, на свой ред, ме предаде на момчето от асансьора. Като се качихме на етаж, един дребен иконом ми направи знак да вляза през отворената врата на апартамент 10В, почти двойно по-висока от нормалните.

Щом се озовах вътре, видях в цялото му протежение апартамента на фамилията Дънинг, та дори и откриващата се оттам гледка към Сентръл Парк. Просторните стаи бяха свързани последователно, така че да има повече от един достъп до всяка от тях, вероятно за да могат гостите да избягват срещите с прислугата. Дървеният под, както и ламперията по стените, беше от кубински махагон, оформен като рибена кост, с тъмни первази от орехово дърво.

Поразително красива брюнетка изскочи забързано от дългия коридор на апартамента, облечена с изпомачкана вечерна рокля. Дори отдалече си личеше, че силна тревога сковава изящното ѝ лице. Гневът ми заради спешното повикване тутакси се изпари и сърцето ми се сви от състрадание към нея. Дори с елегантните си дрехи, сред изисканата обстановка, тя си оставаше просто една майка, поболяла се от тревога за детето си.

— Слава богу, че дойдохте. Детектив Бенет, нали? — запита тя с подчертан английски акцент. — Притеснена съм за моя син, Джейкъб. Нещо се е случило с него.

— Тук съм, за да ви помогна да го намерите, госпожо — заговорих ѝ колкото можех по-спокойно и извадих бележника си. — Кога за последен път се видяхте с Джейкъб?

— Говорих с него преди три дни. Джейкъб живее в общежитието на Нюйоркския университет на Хейдън Хол, точно до Вашингтон Скуеър Парк. Моят съпруг още е там заедно с баща ми. Разпитах приятелите на Джейкъб, но никой не го е виждал от петък. Дори и съквартирантът му. Никой...

„Може би е срещнал някое привлекателно момиче“, искаше ми се да я успокоя.

— Това, че никой не го е виждал през тези няколко дни, още не означава, че с него непременно се е случило нещо лошо, госпожо Дънинг. Има ли някаква специална причина, заради която се опасявате, че нещо подобно може да го е сполетяло?

— Снощи с моя съпруг отпразнувахме двайсет и петата годишнина от сватбата ни в „Льо Сирк“. Планирахме от месеци това

честване, като Джейкъб също участваше в подготовката. Дядо му долетя чак от Бордо специално за случая. Синът ни за нищо на света нямаше да пропусне събитието. Той е единственото ни дете. Не можете да си представите колко сме близки. В никакъв случай нямаше да изтърве възможността да се види с дядо си.

Започнах да разбирам загрижеността ѝ. Това, което ми разказваше, ми се струваше странно.

— Той спомена ли нещо при последния ви разговор? Нещо особено? За някого, с когото се е запознал или...

Точно тогава звънна телефонът върху старинния бюфет до нея. Тя прикова ужасения си поглед в екранчето, където се изписа номерът на повикващия, а после погледна към мен, когато телефонът отново звънна.

— Не познавам този номер — заяви жената с нарастваща паника. — Въобще не познавам този номер!

— Това е добре — казах ѝ, опитвайки се да я успокоя. Надрасках набързо номера в бележника си и се оставих на инстинктите си. — Изслушайте ме, Ейприл. Погледнете ме. Ако се обажда някой, който е свързан с изчезването на Джейкъб — не мисля, че е така, но да го допуснем, — вие трябва да го попитате съвсем ясно какво трябва да направите, за да върне сина ви, ясно ли е? И ако можете, поискайте да поговорите с Джейкъб.

Сълзите рукнаха по лицето ѝ, когато телефонът отново иззвъня. Тя ги избърса с треперещата си ръка, преди да грабне слушалката. Аз слушах разговора от деривата в съседния кабинет. Още с вдигането на слушалката натиснах бутона за запис на телефонния секретар.

— Да? На телефона е Ейприл Дънинг.

— Джейкъб е при мен — заяви странно ведър глас. — Чуйте го.

Долетя изщракване и бръмчене по линията, а след това нещо като звукозапис.

„Въпрос номер девет: Ако си роден в Судан, какви ще са шансовете ти да доживееш до четиридесет години? И какво общо има това с твоя айпод трето поколение от серията «Нано»?

— Не зная — изхлипа един млад мъж. — Престани. Моля те, престани.“

Отново се чу изщракване от записа.

— Точно след три часа ще получите инструкции — заяви спокойният глас. — Следвайте ги буквално, иначе никога няма да видите пак сина си жив. Никаква полиция. Никакво ФБР.

Връзката прекъсна. Окачих слушалката на деривата в кабинета. Госпожа Дънинг бе коленичила на пода с шарки като рибена кост и плачеше неутешимо.

— Беше Джейкъб — простена тя. — Копелето е заловило сина ми.

Икономът ме изпревари с една крачка, като ѝ помогна да седне на най-близкия стол.

Веднага натиснах бутона за бързо набиране на номера на шефа ми. Невероятно, но наистина беше отвличане. Не разполагахме с много време, за да организираме всичките ни екипи — оставаха ни само три часа. Имаше опасност всичко да приключи много скоро.

Загледах се намръщено през прозореца. Долу, в Сентръл Парк Уест, бе спрял туристически автобус. Хората приготвяха фотоапаратите си, като се насъбираха пред мемориала на Джон Ленън, наричан „Ягодовите полета“. Телефонът ми зазвъня болезнено бавно, докато чаках да се свържа с шефа ми. През цялото това време писъците на госпожа Дънинг продължаваха да отекват през стаите с високи тавани.

— Хайде — промърморих сърдито. — Вдигни телефона.

5.

Силната струя от приземяването на бизнес самолета на летище Тетърбъро издуха кестенявочервената коса на Емили Паркър и я принуди да наведе глава, докато прекосяваше забързано паркинга, за да потегли по шосе 46 към Ню Джърси. Спря се само за миг, за да се обърне и да види елегантния „Гълфстрийм G-300“, с който преди малко бе долетяла.

Погледна часовника си чак след като включи двигателя на взетия под наем буик „ЛеСейбър“. Още нямаше три часа. Шефът ѝ бе позвънил в дванайсет и половина в дома ѝ край Манасас, щата Вирджиния. За два часа тя измина пътя оттам до Ню Йорк — около четиристотин километра.

„На това му се казва спешна задача“, помисли си младата жена. Естествено, че бе свикнала да работи под напрежение, защото от две години ръководеше клона на Отдела за борба с детската наркомания за североизточните щати.

— Заместник-директорът на ФБР поиска да изпратя за този случай суперченгето си — каза ѝ Джон Мърфи, специален агент, началник на Националния център за анализи на тежките престъпления. — И познай кое е то. Ти си.

Но не получи много разяснения. Само ѝ обясниха, че ще действа като специален съветник по отвлеченията към нюйоркската полиция. Издирвали някакво момче на име Джейкъб Дънинг. Баща му — Доналд Дънинг — бе този, който изпрати „Гълфстрийм“-а за нея, което бе немислимо при нормална процедура за разследване на отвлечение.

Тя започна да недоумява в какво специално разследване я бяха забъркали.

Докато излизаше от паркинга, позвъни у дома си. След второто позвъняване ѝ отговори брат ѝ — Том.

— Тъкмо слязох от самолета — рече Емили. — Как е тя?

— Всичко е наред. Разположихме щанд за лимонада в края на алеята за автомобили. Толкова е готино, че го правите всяка неделя.

— Тази малка лъжкиня! — възкликна Емили. — Щанд за лимонада? До самата улица? О, типично за нея. Вече те е хванала на въдицата си. Миналата седмица ѝ го забраних. Как е трафикът? Къде си сега? Не си ли с нея? Кой я пази?

— Разбира се, че съм тук, Ем. Да не си въобразяваш, че говоря с теб по телефона от някой бар? — ядоса се брат ѝ. — Ние с Оливия сме неразделни.

Преди месец Том се бе уволнил от морската пехота, но си намери работа в една оръжейна компания в Бетесда и следващата седмица трябваше да започне. Емили се усмихна, като си представи красивата, но още глупавичка четиригодишна Оливия, изправена в дъното на алеята, в зимното си палтенце, да се чуди защо няма никакви купувачи.

— Имаме ли въобще лимонада?

— Взех стратегическо решение, като я замених с куул-ейд.

— Куул-ейд!? Та това е само вода със захар и оцветител. Куул-ейд! Трябва да ѝ дадеш само една чаша. Само една.

— Звучиш, сякаш я карам да пие антифриз. Освен това тя нищо не пие, а се опитва да продава. Моля те, внимавай да не те тресне някой инфаркт. Аз оцелях в Кабул, така че мога да се справя и с Олив. Имаш ли представа колко дълго ще отсъстваш?

— Още не, но ще ти звънна. Ще я целунеш от мен, нали, Том? Знам, че чудесно ще се грижиш за нея. Просто не съм на себе си, когато се налага да замина, откакто... Ти знаеш.

— Р-а-з-в-...

— Ще млъкнеш ли, Том? Тя може да го произнесе по-добре от теб. Дочуване.

След развода си преди една година Емили се премести от Бюрото за борба с детската наркомания в Центъра за изследване на серийни убийци, защото там нямаше нощни дежурства и извънредни часове. Действително докладите за случаите, които пристигаха от всички краища на страната, никак не бяха приятно четиво, но когато си професионалист, трябва да поемаш всяка работа, която можеш да намериш.

Работата ѝ беше идеална с оглед на отглеждането на Оливия, но меко казано, Емили трябваше да започне наново изкачването си в служебната кариера от тясната си стаичка с бежови стени в сутерена на Академията на ФБР, която ѝ служеше като работен кабинет.

Тя се усмихна, изпревари един скъп кадилак и се нареди пред него до будката за таксата за магистралата. Отдясно вече се виждаха силуетите на небостъргачите на Ню Йорк с блестящите им фасади от метал и стъкло, изскочили като приказни видения над мочурливата равнина около Джърси.

„Още се справям — помисли си тя и натисна здраво педала на газта. — Дайте път, суперченгето идва!“

6.

Не очаквах да доживея деня, в който ще се гордея с нюйоркската полиция. Само за два часа успяхме да подготвим и задвижим всичко.

Четирима дежурехме в апартамента на Дънинг: аз и още двама детективи, специалисти по заплетени случаи, както и един техник от полицейския участък.

Още един екип детективи разпитваше в Нюйоркския университет, за да установи къде Джейкъб е бил видян за последен път. По тревога бе вдигнат и трети екип, съставен от действащия под прикритие отряд за спешни действия от тактическите сили, разпръснат около блока „Дакота“ и най-вече край мемориала „Ягодовите полета“ в Сентръл Парк.

След убийството на Джон Ленън сградата се бе превърнала в нещо като символ на смъртта, също като онзи тревист хълм в Далас, където бе убит Джон Кенеди. Може би бе чиста случайност, че Джейкъб живееше тук, но засега не можехме да изключим версията за някакъв смахнат убиец.

Специалистът от техническия отдел на нюйоркската полиция вече бе свързал записващите устройства към всички телефони на фамилията Дънинг.

Договорихме се и с телефонната компания, така че имахме готовност за временно задържане на трасето. Компютрите на тази компания трябваше да регистрират милиони телефонни вериги, които ще се задействат в същата секунда, в която ще звънне телефонът на Ейприл Дънинг, за да открият откъде точно е набран номерът на нейния апартамент.

Сега за всички нас настъпваше най-тежката част от програмата: да седим и да чакаме да стане четири часът. Да седим, да чакаме и да се молим...

Сърцето ми заби ускорено, когато телефонът звънна в три и половина. Отне ми цяла секунда, сторила ми се много дълга, за да се досетя, че не звънеше телефонът в апартамента, а интеркомът от кухнята.

Икономът Армандо се втурна, за да отговори.

— Във файето е пристигнала една жена, агент от ФБР, сър — докладва той на Доналд Дънинг.

Какво?!, сепнах се аз. Кой е повикал онези от ФБР?

— Кажи ѝ да се качи — нареди Дънинг. Обърна се към мен и добави: — Забравих ли да ти кажа? Обадох се в Министерството на правосъдието, докато бях в общежитието на Джейкъб. Главният прокурор — Фред Каръл, навремето, в колежа, излизаше със сестра ми. Обеща, че ще ми изпрати най-добрия от своите специалисти. Нали можеш да работиш заедно с тези от ФБР?

— Разбира се — потвърдих, разменяйки неуверени погледи с детективите Рамирес и Шулц, другите членове на моя екип. Ние бяхме напълно готови да действаме. А сега ще дойдат и онези от ФБР? Какво означаваше това?

Но само след две минути, когато на вратата се появи висока жена с кестенява коса, тримата си разменихме много по-щастливи погледи.

Добре изглеждащите дами, дори и да са агенти от ФБР и вечно да ровят досадно в най-малките подробности, винаги са приятна изненада за мъжкото око.

Тя поговори за кратко в коридора с Доналд Дънинг и съпругата му, преди да влезе в кабинета.

— Аз съм Емили Паркър — представи се и ми протегна ръка. Имаше лек акцент, южняшки или може би от Средния запад. — Ти си Майк Бенет, нали? По изненаданото ти лице си личи, че никой не ти е съобщил за пристигането ми. Разбира се, че не. Просто шефът ми се е обадил само на твоя началник... Знам, че вие, момчета, не ни отстъпвате по умения. Не съм тук, за да ви отнема случая, а само за да координирам работата с източници, с каквито вие може да не разполагате, да ви помагам със сведения от нашите бази данни и така нататък. Все пак е малко странно, струва ми се, да измина целия този път от Вашингтон и да...

— Почакай, какво каза? — прекъснах я. — Вашингтон ли? Защо просто не изпратиха някого от централата на ФБР в Ню Йорк?

— Защото поисках най-добрия специалист — намеси се Доналд Дънинг, като застана зад нея. — Ти си разрешила успешно два случая. Поне това ми каза Фреди. Спасила си две отвлечени деца.

— Да, макар че всъщност са три.

Сега започнах да схващам какво се разиграваше тук. Доналд ни демонстрираше мускули, след като бе използвал връзките си, за да преодолее всички прегради.

Но той очевидно не осъзнаваше колко странно може да се окаже едно разследване в Ню Йорк. Сигурен съм, че кралицата на бала Емили Паркър е била велика надувка в онези големи аграрни щати, където нямат нито метро, нито Бруклин, нито осем милиона население. Докато ченгетата от нюйоркската полиция, въпреки че понякога прекаляваха с грубото си поведение, а друг път се правеха на глупаци и непукисти като зайчето Бъни, въпреки недостига на свестни шефове, все пак не отстъпваха на другите следователски служби. Особено когато действаха на собствена територия.

Но знаех също, че ако се опитам да споря кой тук има и кой няма право да извършва разследвания, от ФБР щяха да лепнат на случая статут на отвлечане с федерално значение и тогава цялото разследване ще стане изцяло тяхно.

Затова, вместо да се разкреця и разбеснея, аз си стоях кротко, прехапал любезно език, със скована усмивка, замръзнала на лицето ми.

7.

— Господин Дънинг, бих искала след малко да поговоря с вас и съпругата ви — заговори агент Паркър. Държането ѝ представляваше безупречна смесица от прямота и загриженост. — Но първо трябва да уточня някои подробности с детектив Бенет. Ще ме изчакате ли в кухнята?

— О, да, разбира се — измърмори Дънинг, преди да напусне кабинета.

Това бе най-учтивото „разкарай се“, на което някога бях ставал свидетел. Бях впечатлен. Може би агент Паркър действително си я биваше.

Тя затвори плътно зад него високите врати.

— Провери ли семейство Дънинг за някакви оплаквания от домашно насилие или за криминални досиета? — попита тя.

Досетих се накъде биеше. Още от самото начало си пролича, че в това отвличане имаше нещо странно, а не беше прикритие за убийство или някакво друго престъпление. Първата стъпка бе да се провери семейството. Но вече я бях изпреварил.

— И двамата са чисти — кимнах аз. — Все още проверяваме прислужниците им. Как ти се видя поведението на семейство Дънинг? Нормално?

— Майката ми се стори много отчаяна и импулсивна, а бащата има вид на препил с антифриз — отвърна Паркър и сви рамене. — И двете реакции са типични за подобни ситуации. Искаш ли за всеки случай да потърся имената им в отдела за финансови престъпления? Няма да навреди също, ако се разровим за наскоро появили се дългове или съмнителни застраховки. Ако трябва, ще проверим и за психиатрични отклонения в родословието.

Брей, казах си аз. Това означава никому и за нищо да не се доверяваш. Харесвах това в полицаите.

— Да го направим — кимнах.

Тя извади бележник от чантата си и записа задачите.

— Има ли свидетели на отвличането? — попита Емили Паркър.

— Няма. Само едно момиче, съученичка на Джейкъб, си спомни, че той излязъл от някаква кръчма в Алфabet Сити в събота през нощта, към един часа.

— Алфabet Сити ли? — не разбра Паркър.

— Квартал до университета — обясни детектив Шулц.

— Доста скапан район — уточни Рамирес.

— Продължавайте — кимна Паркър.

— Предполагаме, че е бил отвлечен точно там, защото по всичко личи, че Джейкъб въобще не се е завърнал в студентското общежитие — поясних. — Вече разпитахме съквартиранта му. Обходихме цялата сграда. Нищо не открихме. Ако е заминал някъде, забравил е да го каже на познатите си.

Подадох ѝ виктимологичния доклад, който вече бях съставил, заедно с последната фотография на издирвания Джейкъб Дънинг.

— Докладът е много добър. — Паркър прелисти страниците и кимна, очевидно впечатлена. — Съдържа всичко: физически показатели, поведенчески особености на лицето, пълни сведения за фамилията. Ако работата в нюйоркската полиция не потръгне, Бенет, бихме могли да те уредим при нас, в Куонтико. А сега ми разкажи за контактите с похитителя.

Отидох до бюрото и натиснах бутона на телефонния секретар за прослушване на записаните разговори. Специален агент Паркър примигна от изненада, когато в стаята отекнаха странните въпроси на похитителя.

Изключих телефонния секретар, щом записът свърши.

— Родителите потвърдиха, че разпитваното лице е Джейкъб — додадох аз. — Някога чувала ли си нещо подобно?

Паркър поклати изумено глава.

— Не си спомням за такова чудо... — призна ми тя. — Звучи като странна телевизионна игра. А на теб?

Само въздъгнах смутено.

— Донякъде прилича. Преди година се подвизаваше един тип, който наричаше себе си Учителя. И той, също като този похитител, не спираше да дрънка за това колко несправедливо било обществото. Правеше го най-често малко преди да надупчи жертвата си с куршуми.

— Разбира се, че го помня — „вихреция се убиец“^[1]. Самолетът падна в Нюйоркския залив, нали? Четох за това — каза Паркър.

Кимнах скромно.

— Почакай! Полицаят в самолета! Бенет. Господи, това си бил ти?

Отново кимнах, като се убедих, че тя ме позна.

— И така, мислиш ли, че сега си имаме работа с нещо подобно?
— попита ме Емили Паркър.

Въздъгнах, щом си спомних как тогава се бях озовал пред прага на смъртта.

— За доброто на това семейство се надявам да не е така — изрекох, разклащайки последните капки кафе в чашата си.

[1] Злодеят в „Кърваво наказание“ от Джеймс Патерсън и Майкъл Ледуидж (Хермес, 2011). — Б.пр. ↑

8.

Приблизително на всеки две минути Армандо пристигаше, за да ни долива кафе в порцелановите чаши от лъснат до блясък сребърен кафеник. Два пъти го помолих да не си дава толкова труд, но той не ми обърна внимание. Изглежда, бе загрижен за съдбата на Джейкълб не по-малко от родителите му.

От кухнята се чу виене на миксер. През вратата на кабинета видях майката, с насълзени очи, с разрошена коса, с посипана с брашно вечерна рокля. Тя отвори хладилника, извади яйца и се върна в кухненския блок.

Армандо се прекръсти.

— Горката госпожа. Винаги, когато е разстроена, се залавя да пече сладкиши — прошепна ни той.

Показах на агент Паркър стаята на Джейкълб и тъкмо бяхме започнали да обмисляме какви стратегии да използваме пред медиите, когато детектив Шулц ме извика до прозореца в кабинета. Пред главния вход на блок „Дакота“ бе спрял черен шевролет „Събърбан“ с тъмни прозорци и мигаща синя полицейска лампа.

Тутакси позвъних на колегите от екипа за бързо реагиране, които пазеха на улицата.

— Какво, по дяволите, става там долу? Веднага изгасете тази лампа. Кой е този идиот? Нали трябваше да провеждаме операция под прикритие!

— Някаква госпожа от офиса на кмета — отговори ми един сержант от екипа за бързо реагиране, който охраняваше фоайето на сградата. — Сега се качва при вас.

След минута през външната врата на апартамента влезе една дама малко над петдесетте, с остри черти и безупречно оформени руси къдрици.

— Ейприл! Веднага тръгнах насам, като чух новините — започна тя още от прага.

Госпожа Дънинг се сепна, когато се озова в силната като менгеме прегръдка на високата непозната. Изуми се и господин Дънинг, след

като бе подложен на същото изтезание.

— Господи, само това ни липсваше — промърморих ядосано.

Жената се казваше Джорджина Хотинджър — първият заместник на кмета. Преди да бъде издигната до негова дясна ръка, оглавяваше Фонда за развитие на Ню Йорк, чиято основна роля се свеждаше до изцеждането на богатите да плащат щедро за ужасно скъпите тържествени церемонии в града. Тя бе много по-полезна, когато си уплътняваше времето с благотворителност, а не с разследвания на отвличания.

— Кой е шефът тук? — попита тя властно, като нахълта като торнадо в кабинета. Предполагам, че вече бе приключила с целуването на задниците.

— Аз, Майк Бенет. От отдел „Тежки престъпления“.

— За всяко развитие по случая да ми се докладва незабавно в моя кабинет. На семейство Дънинг трябва да се осигури цялата подкрепа, според възможностите ни, след като са изпаднали в такава беда. И преди всичко да им се гарантира защита от всички външни намеси.

Като се взрях в леденосините ѝ очи, мятащи погледи, остри като алпийски пикели, изведнъж си припомних прякора, който пресаташетата от кметството бяха лепнали на Хотинджър — Лебеда от бодлива тел. Може би защото още се помнеше, че някога бе играла като балерина в балета на Сан Франсиско, но също и заради безмилостната ѝ политика спрямо враговете ѝ.

— Тази жена ми е лична приятелка, детектив — неуморно продължи Хотинджър. — И така, надявам се, че си изяснихме как трябва да се процедира в случая. Ще ви държа лично отговорен за всякакви издънки. Между впрочем, защо вие водите разследването? Притежавате ли нужната квалификация? Мислех, че отвличанията са федерално престъпление. ФБР информирано ли е?

— Да, наясно сме — намеси се Паркър и я изгледа сурово. — Аз съм специален агент Емили Паркър. А вие коя сте?

Джорджина рязко се извърна — изглеждаше, като че ли ѝ се искаше да извърти един пирует и да го завърши със силен удар по челюстта на Емили.

— Аз ли? — едва не се задави Джорджина Хотинджър. — О, всъщност съм никоя. Просто се случи да управлявам този град,

столицата на света, докато кметът се върне във вторник. Имате ли други тъпи въпроси, агент?

— Само един — заяви Емили невъзмутимо. — Не ви ли хрумна, че като се появихте тук с мигащи светлини, ще издадете присъствието ни пред този, който е отвлякъл Джейкб и сега може би наблюдава сградата? Той поиска от родителите на момчето да не се свързват с полицията. Ако не се лъжа, преди малко споменахте нещо за някакви издънки.

Избързах да застана между двете дами, преди да се разхвърчи перушина. А някои казват, че мъжете за нищо не ги бивало. Реших, че Емили Паркър започва да ми допада.

— Ще поддържам връзка с вашия кабинет, заместник-кмет. Щом узная нещо, ще го знаете и вие — заговорих, докато я извеждах забързано в коридора. — Но ние още чакаме похитителят да позвъни, затова ни оставете да си вършим работата.

Емили въздъхна като огнедишащ дракон, когато външната врата на апартамента се затръшна зад Хотинджър.

— Тези лични връзки и политически услуги ме изкарват от кожата — побесня тя. — Първо главният прокурор, а сега и кметството ли е намесено? Аз пристигнах тук с частния самолет на Дънинг, споменах ли ти го? Можеш ли поне за минута да повярваш, че щяха да вложат толкова усилия, ако бе отвлечено някое бедно момче?

— Вероятно не — съгласих се аз. — Но се замисли и за нещо друго. Ако твоето дете се озове в опасност, няма ли да задвижиш всичките си контакти?

В кухнята госпожа Дънинг хлопна с формата за печене толкова силно, че се разтресоха стъклата на високите френски врати.

— Прав си, точно така щях да постъпя — кимна ми Паркър. — Но не може ли поне по един въпрос да постигнем съгласие. Тази особа, заместник-кметицата, не е ли само една бясна кучка?

— По този въпрос — засмях се аз — съм стопроцентово съгласен с теб.

9.

В три и петдесет и пет следобед Доналд Дънинг седна зад бюрото си „Чипъндейл“ в кабинета. Върху него имаше шах с мраморни фигури, книги с кожени подвързии, антикварен комплект оловни войници, инкрустирана със злато голяма морска мида.

Но прочете му, както и на всички останали в апартамента, оставаха приковани само върху телефонния апарат.

Той звънна точно в четири. Сега обаждането бе от друг номер, този път с код 718.

Преди да се осмели да вдигне слушалката, Дънинг избърса изпотените си длани в панталоните си.

— Аз съм Доналд Дънинг. Моля, кажете ми какво трябва да направя, за да си върна сина. Ще изпълня всичко, което пожелаете — започна той.

— Искате да кажете всичко, освен да повикате полицията? Въпреки че изрично ви предупредих да не го правите? — заговори същият спокоен глас, който всички бяха запомнили от първото обаждане. — Свържете ме с тях. Зная, че са там. Но ако се опитате отново да ме правите на глупак, ще ви изпратя по куриер част от тялото на Джейкъб. В торба от онези специалните, за опасни биологични отпадъци.

Никога досега не бях виждал толкова пребледняло лице. Доналд Дънинг безмълвно замърда устни. Кимнах му в знак, че всичко ще се уреди, и поех слушалката от треперещата му ръка.

— Говори Майк Бенет. Аз съм детектив от нюйоркската полиция — представих се. — Как е Джейкъб? Добре ли е?

— Ще си поговорим за Джейкъб, когато му дойде времето, Майк — обясни ми похитителят. — Чу ли какво казах на оня надут самохвалко? Животът на сина му е в ръцете ми, а той още се опитва да раздава заповеди.

— Мисля, че господин Дънинг просто е силно обезпокоен, защото сина му го няма — казах му, докато изваждах бележника си. —

Напълно е ясно, че ти държиш всички карти в ръцете си. Ние не искаме нищо друго, освен да върнем Джейкъб на семейството му.

— Смешно е това, дето го изрече — реагира похитителят. — Държал съм всичките карти в ръцете си, така ли? Искан ми се действително да беше така, а не картите да са в ръцете на такива задници като Дънинг. Тогава нямаше да се стига до подобни отвличания.

Уволнен служител?, записах трескаво в бележника си. *От онези, на които целият свят им е крив? Лично отмъщение?*

Последва мълчание, а след това се чу странен шум. Отначало си казах, че ми се причува смях, но след секунда осъзнах, че похитителят плачеше неудържимо.

Не знаех какво мога да очаквам от този разговор, но определено не бях подготвен за проливане на сълзи.

Психично нестабилен, надрасках в бележника си.

— Какво става? — попитах предпазливо. — Какво те разстройва толкова?

— Светът — призна ми похитителят със задавен шепот. — Колко е объркан. Алчен и жестоко несправедлив. Толкова много можем да направим, но ние само си седим и се оставяме да ни влачи течението. Доналд Дънинг може да спаси двайсет човешки живота само с парите, които харчи за обувките си. Акциите на „Латвиум“ се покачват върху планината от трупове на бедняците от цял свят.

— Нали тази компания създава и лекарства, спасяващи човешкия живот? — припомних му аз. Правило номер едно в преговорите за спасяване на заложници е да поддържат колкото може по-дълго желанието на похитителя отсреща да говори с теб. — Знам, че много от големите фармацевтични компании предоставят евтини лекарства на страните от Третия свят.

— Това е само една долна измишльотина, породена от тяхната маркетингова кампания за милиони долари — уморено промълви похитителят. — И освен това, подарените лекарства в много случаи се оказват боклуци, често с изтекъл срок на годност. А понякога могат дори да са смъртоносни. В реалния живот „Латвиум“ се отнася към жителите на Третия свят като към морски свинчета, годни само за полеви изпитания. А черешката на тортата е начинът, по който трупат страхотни печалби чрез офшорни банки, като се възползват от

законите за авторското право и дъщерните компании, за да не плащат данъци в Америка. Това, Майк, е публична тайна. Но Конгресът не го спира. Питам се защо става така. Заради *лобистите*? Или заради *корупцията в институциите*? — Похитителят въздъхна. — Та „Латвиум“ са мултинационална компания. Единствената им цел във всяка индустрия е да трупат баснословни печалби за играчите на върха на пирамидата. Такива като тях пет пари не дават за националната сигурност и човешкия живот. Винаги е било така. И така ще бъде.

Имаше известно основание, помислих си аз. Наистина звучеше доста убедително. Явно беше културен човек, едва ли не от академичните среди. *Интелигентен*, записах в бележника си.

— Ала сега вятърът задуха в друга посока — продължи той. — Ръката на съдбата чука на вратата. Ето защо направих това. За да пробудя хората. За да ги накарам да се замислят за начина, по който се държат. Защото крилете на съдбата вече не са само криле за полет, а мощна веялка за раздвижване на въздуха. Въздух, който сега е оскъден и сух. По-оскъден и по-сух, отколкото искаме. Научи ни на внимание и безразличие. Научи ни на покой.

Господи, сега пък заговори несвързано. Подчертах думите *психично нестабилен*. Освен това записах: *Наркоман? Шизофреник? Чува загадъчни гласове?*

— А сега да се върнем към Джейкъб — смених темата аз. — Може ли да поговорим за него?

Похитителят отново въздъхна дълбоко, след което ми поднесе най-шокиращата изненада в целия ни разговор.

— Ще направя нещо по-добро от това. Можеш да го прибереш, Майк — каза ми той.

Вцепенен, продължавах да стискам слушалката.

— Но ти лично трябва да дойдеш за него — продължи гласът от слушалката. — Продиктувай ми номера на твоя мобилен. Качи се в кола. Ще ти звънна след десет минути.

Той прекъсна връзката веднага след като му продиктувах номера на моя телефон.

— Свърши ли? — запита Дънинг изненадано. Личеше си, че е изпълнен с надежда. — Ще го върне ли? Мисля, че той промени решението си, нали? Трябва да е осъзнал колко е налудничаво това. Ейприл! Джейкъб ще се прибере у дома!

Видях как Доналд Дънинг изскочи от стаята. Беше готов да се вкопчи във всяка нова надежда.

За съжаление, не бях оптимистично настроен. Този, който бе отвлякъл Джейкъб, изглеждаше много добре организиран. Нямах да се нагърби с всичките тези трудности, само и само за да върне момчето обратно на семейството му.

Още повече ме потресе лекотата, с която похитителят смени темата, когато го попитах за Джейкъб.

Съдейки по скептичния поглед на Емили Паркър, можех да се обзаложа, че и тя си мислеше абсолютно същото.

10.

Включих двигателя на един черен форд „Импала“ без полицейски знаци. Чакахме обаждането в студения дъжд на ъгъла на Сентръл Парк Уест. Подадох бронезащитна жилетка от кевлар на Емили Паркър, седнала на предната седалка до мен. Облякох втората жилетка, оставена върху арматурното табло.

Нашата кола трябваше да потегли напред, а след нас — автомобилът на детективи Рамирес и Шулц. Повикахме и помощ от въздуха — един хеликоптер „Бел 206“ вече летеше от летището Флойд Бенет в Бруклин за въздушно наблюдение на района.

— Какво беше онова за някакви криле? — попитах Паркър, докато седяхме и чакахме обаждането на похитителя.

— Струва ми се, че беше от някаква поема. На върха на езика ми е, но не мога да си я спомня. Учителят ми по английски в колежа ще ме убие.

— Къде си учила? — продължих да я разпитвам.

— В университета във Вирджиния.

— Вирджиния. Това обяснява акцента.

— Акцент ли? — провлачено изговори Емили. — Вие, янките, сте тези, които говорят с акцент.

Забележително, помислих си, заслушан в трополенето на дъждовните капки по покрива на колата — агент от ФБР с чувство за хумор. Макар че защо това трябваше да ме учудва?

Включих телефона си на прослушване през високоговорителите и тъкмо настройвах микрофона, когато той звънна. И този път бе от различен номер, машинално отбелязах аз — от Лонг Айланд, защото кодът беше 516. Нашият човек сменяше номерата вече за трети път.

— Следвай инструкциите ми. Ще отидеш точно там, където ти кажа — заповяда ми похитителят. — Пресечи Сентръл Парк, за да продължиш към Ист Сайд.

Потеглихме и аз поех дълбоко дъх. Започна да вали по-силно. На фона на сивото небе оголените дървета се чернееха над каменните стени на парка.

След няколко минути съобщих на похитителя:

— Скоро ще изляза на Пето Авеню.

— Оттам продължаваш до Парк Авеню, където ще завиеш наляво.

Ускорих нататък покрай модерните сгради в Ист Сайд и със свистене на гумите заковах пред червената светлина на светофара.

— Вече съм на Парк Авеню — уведомих го.

— Добре дошъл, Майк, в района на копринените чорапи^[1], с код 10021 — поздравя ме похитителят. — Знаеш ли, че сега пътуваш през зоната с най-висока концентрация на богаташи в целия свят? В салоните по етажите високо над главата ти се изръсват повече пари за двете мошенически политически партии, отколкото където и да било другаде.

Отново потеглихме. Единственият звук в колата идваше от чистачките на предното стъкло. Не видях никакви салони. Всичките сгради навън ми изглеждаха само като сивеещи петна.

Последният труден случай с отвличане, разследван в отдела за тежки престъпления, от 1993 г., беше свързан с един собственик на текстилна фабрика. Колегите го измъкнали, мръсен и гладен, но все още жив, от една дупка в земята край магистралата за Уест Сайд. Зачудих се в каква ли дупка е натикан сега Джейкъб. Но се надявах осемнайсетгодишният младеж все още да е жив, когато го извадим оттам.

— Къде си сега? — попита ме похитителят.

— На ъгъла на Сто и десета улица и Парк Авеню.

— Латиноамериканският Харлем — промърмори той. — Виждаш ли колко бързо всичко става по-мръсно? Щом свърши Парк Авеню, завий по моста Медисън към Бронкс.

Колата поднесе за секунда, колкото да изтръпна за миг, като се втурнахме по мокрия от дъжда ръждясал мост. Под него река Харлем влачеше кафеникавозелените си води и изглеждаше почти неподвижна, сякаш можеше да се прекоси пеша.

— Вече съм в Бронкс — обявих аз, когато стигнах до отсрещния бряг на реката.

— Дай на север към „Гранд Конкърс“.

Край нас отминаваха улица след улица, а междублоковите пространства бяха запълнени с камари от стари гуми. Похитителят

отново ме засипа с дълбокомъдрените си забележки:

— Знаеш ли, че „Гранд Конкърс“ се смята за Парк Авеню на Бронкс? Огледай този булевард. Обърни внимание на опушените прозорци с мраморни корнизи, както и на гранитните фасади, нашарени с графити като некролози за избитите наркопласъори. Как допуснахме да се стигне до това, Майк? Някога да си се замислял над този въпрос? Как позволихме светът да се превърне в това, което е днес?

Скоро районът се запълни с още по-окаяни къщурки, притиснати стена до стена. Знаех, че вече сме се озовали на територията на Четиридесет и шести полицейски участък. Наричаха този район „Аламо“, като прочутия форт в Тексас. Прославен беше с това, че бе регистрирал най-голяма консумация на наркотици, въпреки че имаше най-малка площ.

Докато оглеждах унилия пейзаж наоколо, за миг си спомних стаята на Джейкъб, както и сувенирите му, събирани от цялата страна, скрити в дъното на гардероба му, сред които имаше и билети за концерт на Дейв Матю. Спомних си и великолепната електрическа китара на стената — от модела, измислен от Лес Пол. Въпреки възрастта си, той всъщност още си беше малко момче. Стиснах зъби. Това не беше място за него...

— Наближавам Сто деветдесет и шеста улица — съобщих му аз.

— Добре се справяш — похвали ме похитителят. — Вече почти стигна, Майк. Сега давай напред само по Сто деветдесет и шеста. Съвсем близо си. Но трябва да завиеш наляво по Бригс Авеню.

Затиснах с длан микрофончето на телефона.

— Въръжена ли си? — попитах Емили.

— Глок, четиридесети калибър — осведоми ме тя.

— Откопчай си кобура — посъветвах я аз.

[1] Прякор на Горен Ист Сайд като квартал на богатите. — Б.пр.

11.

Чернокож здравеняк в ново яке „Норт Фейс“ завъртя на ъгъла чадъра си „Гучи“. Зад него, навътре в пряката, се виждаха и други заплашителни фигури с черни качулки, изправени пред входовете на овехтелите тухлени сгради. Очевидно дори и дъждът не беше пречка за пазара на наркотици по Бригс Авеню.

— *Пази се, пази се!* — разнесе се предупредителен вик, щом завих с колата по авенюто. Веднага ме разкриха, въпреки че автомобилът ми беше без отличителни полицейски знаци. Един тийнейджър сви длани като рупор пред устата си и изкрещя към помощниците си надолу по улицата: — Ченгета! Хей, довтасаха ченгета!

Огледах несигурно мрачния блок. Тясната улица продължаваше най-малко през две пресечки, без да се вижда светофар.

„Къде, по дяволите, се дянаха Рамирес и Шулц?“, ядосах се, поглеждайки в огледалото за обратно виждане. Чувствах се като сгафил шериф, озовал се в погрешния планински проход.

— Спри на „Бригс“ номер двеста и петдесет — нареди ми похитителят.

Емили ме докосна по рамото и ми посочи към една сграда в пряката. Не ми остана време да се огледам за място за паркиране. Завъртях волана и изтеглих форда на тротоара пред нея.

Сградата с виещите се архитектурни украси около входа на Бригс Авеню, номер двеста и петдесет, както повечето от старите постройките в Бронкс, някога е била внушителна резиденция. Но оттогава бе изтекло много време и сега една от колоните на входа — в дорийски стил, бе порутена, а тухлите над прозорците на третия стаж, повечето със заковани дървени капаци, бяха целите на петна от мръсния въздух.

Измокрих се до кости, докато изваждах фенерчетата от багажника на полицейския автомобил. Емили също подгизна, докато прекосихме тротоара, за да се подслоним до разкъртената външна врата на сградата.

— Пристигнах на адреса. Сега се намирам във фойето на номер двеста и петдесет — докладвах по телефона. Думите ми отекнаха странно в празното помещение. Обходих всичко наоколо с лъча на фенерчето. Стените бяха от мрамор, но ниският таван бе подкожушен от влагата, осеян с плесен и петна. Обзе ме отчаяние. Имах чувството, че сме безнадеждно закъснели.

Къде си, Джейкъб?, помислих си аз.

— Знаеш ли, че там наистина живеят хора? — заговори похитителят от слушалката в ухото ми. — По коридорите често притичват плъхове. Някои от наемателите на третия етаж въобще нямат врати заради наскоро избухналия пожар. Чудно ли е, че в този квартал има най-много случаи на астма сред децата? Собственикът на този бедняшки квартал, който купи сградата миналата година заедно с осемдесет процента от останалите къщи по уличката, остави всичко това в занемарено състояние, защото искаше да прогони наемателите, които плащаха ниски общински наеми. Покупката бе извършена при разпродажба на общинска собственост, въпреки че неговата компания вече бе обвинена в хиляда и триста нарушения на законите за управлението на сградите. Това се случва тук, в най-богатата страна на света, Майк. Това се случва сега и тук, точно тук, в Америка.

— Къде е Джейкъб? — изкрещях, без да обръщам внимание на досадната му проповед. — Вече съм тук. Направих точно това, което поиска. А сега накъде да вървя?

— Излез в задния двор и иди в пералното помещение отляво.

Намерихме една врата в дъното на преддверието и отново излязохме навън в дъжда. В локвите плуваше спукан капак от тоалетна чиния до половин дузина избелели телефонни указатели. Огледах прозорците наоколо, но никъде не забелязах движение. Не бях сигурен дали това не беше капан.

Подадох фенерчето си на Емили, за да извадя пистолета си, преди да отворя вратата отляво. Напипах ключа за осветлението. Никаква следа от Джейкъб. Видях само ръждясали мивки зад една стара перална машина, която се пускаше чрез вкарване на монети в прореза отпред.

— Къде е той? — извиках отново.

— Слез по стъпалата отляво.

Зад пералната машина железни стъпала се спускаха през бетонна шахта. Лъчите на фенерчетата ни затанцуваха диво, когато с Емили се втурнахме надолу, вземайки по две стъпала наведнъж.

Лъхна ме нахлулата през вратата усойна влага. В дъното някакъв котел виеше, сякаш бе жертва на жестоки мъчения. Стените на мазето бяха от грубо издялани камъни и аз имах чувството, че съм попаднал в пещера. Или по-скоро в тъмница, помислих си.

— Тук ще приключи малкият ни разговор засега, Майк. Продължи нататък по коридора надясно. Вземи Джейкъб. Целият е твой — обяви похитителят и прекъсна връзката.

12.

Прикривах Емили, докато тя пристъпваше предпазливо напред. Дори в полумрака успях да видя как очите ѝ се разшириха от шока, щом насочи фенерчето и пистолета си през вратата отдясно.

Влязох след нея още в същата секунда. Фенерчето на Емили освети фигура, отпусната върху ученически чин. Нещо ме закачи по бузата, като се втурнах напред. Беше висящ шнур за включване на осветлението. Увих го около ръката си и силно го дръпнах.

Ключът към висящата лампа щракна и тя се залюля напред-назад, премествайки сенките, хвърляни от застиналото тяло на Джейкъб, нагоре и надолу по бетонните стени.

Не! По дяволите! Не и това!, стрелна се в ума ми.

Джейкъб бе по бельо, а ръцете му бяха приковани с белезници зад гърба. Проверих пулса му. Нищо. Огледах трескаво тялото за рани.

— Косата му — бързо ме насочи Емили, застанала зад мен. Най-отгоре на главата му имаше голямо кърваво петно. Косата му се бе слепнала от кръвта.

На черепа му зееше рана от куршум. Извърнах очи. Избърсах потта от лицето си и погледнах към черната дъска, ученическият чин, голата бетонна стена, а накрая се взрях в тялото на жертвата.

Изтръгнах яростно мобилния телефон от колана си, готов да го разбия в стената. Този кучи син ни бе разигравал още от самото начало, шепнейки разни глупости в ухото ми, а през цялото това време хлапето е било мъртво.

— Лъгал ни е още откакто тръгнахме — изрекох, жадувайки отчаяно да счупя телефона си. — Момчето е било мъртво много преди да ни позвъни. Господи, как искам да разпна този мръсник.

— Аз пък ще го държа, докато го приковаваш — добави Емили и положи ръка на рамото ми. — Какъв шок. Може би първо трябва да си поемем дъх. Искаш ли да се качиш горе за глътка свеж въздух?

Повярвайте ми, точно за това копнеех в този миг. Щеше ми се да се дяна някъде по-далеч от тази задушаваша гробница в Южен Бронкс.

Но вместо това, пръстът ми натисна реда с името на шефа ми от списъка за бързо набиране.

— Съобщи ми някакви добри новини, Майк — заговори Каръл Флеминг.

— Бих искал да можех. Сега съм в подземията на блок двеста и петдесет на Бригс Авеню. Нуждаем се от екип за оглед на местопрестъплението и от съдебен лекар.

— По дяволите! — изруга моята шефка. — Как е станало?

— Пръснал е мозъка на младежа — обясних й аз. — На твое място бих натрил носа на Джорджина Хотинджър. Хареса й да си играе на полицаи с онази проклета мигаща полицейска лампа. Не искам да остане ненаказана за намесата си в разследването.

На излизане пресрещнах Рамирес и Шулц, които пристигнаха след пет минути.

— Разпитайте всички, които успеете да откриете в тази спарена дупка — наредих им. — Особено домоуправителя на сградата. Измъкнете го от леглото. Подберете и собственика на имота. Онзи тип явно е държал момчето долу доста време. Искам да разбера защо никой не го е забелязал.

13.

Като се върнах, Емили бе свалила сакото си и се бе надвесила над трупа на Джейкъб. Беше навила ръкавите на блузата и си бе сложила зелени гумени хирургически ръкавици, които явно бе измъкнала отнякъде. Вероятно от чантата си. Останах искрено впечатлен.

— Кръвта по пода наоколо и синините по краката му свидетелстват, че е бил убит на този стол — заяви тя, без да вдигне очи.

Внимателно опипах ръката на Джейкъб с палеца си.

— Предполагам, че е в напреднало състояние на трупно вцепеняване — отбелязах. — Според мен е бил убит рано тази сутрин. Белезите от белезниците по китките му и охлузените му колене свидетелстват, че е бил жестоко измъчван, преди да бъде убит. Като свържем тези следи с онази игра на въпроси и отговори от първото телефонно обаждане, предполагам, че това напомня на фантазия за игра на надмощие на учител срещу ученик или нещо подобно.

— Да — съгласи се Емили. — Добре дошъл в тази чудовищна игра на пряк двубой.

Взрях се във вцепенения Джейкъб. От майка си бе наследил черната коса и бледото лице, а от баща си — сините очи. Но сега тези очи бяха завинаги застинали, а устата му зееше, сгърчена от неописуем шок и ужас. На челото имаше някакво петно, което досега не бях забелязал — нещо като сивкав белег с формата на кръст.

— Хей, Майк — обади се Емили след секунда. Беше застанала в другия край на помещението. — Мисля, че трябва да видиш това.

Отидох при нея откъм задната страна на черната дъска. Там някой бе написал:

MEMENTO HOMO, QUIA PULVIS ES, ET IN
PULVEREM REVERTERIS^[1].

— Какво е това? На латински ли е? — попита Емили.

— Да — заговорих, без да откъзвам поглед от надписа. — Напомня ми за метода на мъчение, който бе предпочитан в нашата католическа гимназия. Мисля, че *temento* тук означава „помни“, а *pulvis* е „прах“.

Ледена тръпка ме полази, когато осъзнах значението на това заклинание.

— Помни, че си прах и на прах ще се превърнеш! — извиках. — Точно това ни повтаряха католическите свещеници при всяка Пепеляна сряда, когато ни поставяха кръстовете от пепел. С това трябва да е белязано и челото на убитото момче. Той е белязал Джейкъб с пепел?

Емили гневно щракна с пръсти въпреки гумените си ръкавици.

— Почакай за секунда! Това е свързано с „Научи ни на внимание и безразличие. Научи ни на покой“. Цитирам ти от поемата „Пепеляна сряда“ на Томас Стърнс Елиът. Но какво означава? И как се свързва с отвличането?

— Не знам — признах ѝ. — Но мисля, че часовникът точно сега започна да отброява времето, което ни остава.

Изтрих потта от челото си.

— Защото Пепеляна сряда се пада само след три дни — обясних ѝ.

[1] „Помни, човече, че пръст си и в пръст ще се върнеш.“ Слова от ритуала на Пепеляна сряда — първия ден от Великите пости при католиците, когато свещеникът очертава кръст от пепел на челата на миряните [Битие 3:19]. — Б.пр. ↑

14.

Никъде не намерихме домоуправителя. Най-близките наематели обитаваха втория етаж на съседна паянтова къщурка, но не бе изненада, че никой от тях не бе забелязал нищо.

Сега, когато се измъкнах от горещата спарена дупка, бях благодарен за студения дъжд. Нуждаех се от нещо, което да измие мириса на смъртта от дрехите ми, от кожата ми.

Въпреки опитите ни да опазим всичко в тайна, на излизане забелязах един криминален репортер от „Ню Йорк Поуст“, изправен зад отцепващата жълта полицейска лента, заобиколен от половин дузина наркопласъори, подвизаващи се по Бригс Авеню. Веднъж щом се разчуе за случилото се на този адрес, телевизионните репортери ще се втурнат към Бригс Авеню като акули към прясна плячка. Отвлечането и ритуалното убийство на единственото дете на един милиардер няма да се окаже просто поредното събитие в новинарските емисии, а началото на нов цикъл новини.

Тъкмо се насочих към колата, когато забелязах пристигането на първия новинарски микробус. Отдавна се бях убедил, че медийните бури са като природните бедствия — незабавната евакуация е единственият начин да се спасиш от тях.

Когато стигнах до автомобила, Емили се появи от магазинчето на ъгъла. Тя извади покупките от кесията: хартиени кърпички и две кутийки кока-кола. Усилих отоплението на предните седалки.

— Нямаха никакво уиски, но поне колата не е диетична — обясни партньорката ми, като ми подаде едната кола.

Притиснах студената кутийка към врата си, преди да я отворя.

— *Не е диетична* — промърморих аз. — Емили, май трябва да те похваля на шефа ти. Не ти правя комплимент, но беше страхотна. Знаеш как да действаш, когато се натъкнеш на труп. А аз си мислех, че си само експерт по отвлечанията.

— Бях известно време профайлър в Отдела за анализ на поведението — веднага сподели тя. — Голяма късметлийка съм, нали?

Наблюдавах я как подсушава косата си с хартиените кърпички. Забелязах внезапно, че мокрите кичури, полепнали по тила ѝ, бяха с цвета на черни черешки.

Тя престана да се бърше, когато криминалистите изнесоха Джейкъб в найлонов чувал. Плъзнаха го отзад в раздрънкания микробус на районната морга в Бронкс, паркиран зад нашия форд „Импала“.

— Изгубих четири — рече Емили, загледала в мокрото от дъжда предно стъкло.

— За какво говориш?

— Дънинг бе толкова впечатлен, че съм спасила три отвлечени деца, но никой не му спомена, че съм изгубила четири — обясни тя, като ме погледна в очите. — Всъщност вече станаха пет...

Вдигнах кутийката и отпих една глътка. Не беше сок от черни черешки, по който внезапно закопнях, но трябваше да се задоволя със захарта.

— Три от седем — пресметнах. — Това е страхотно. Ако беше бейзболист, щеше да си нещо като Тед Уилямс.

— Само че това не е бейзбол, нали? — припомни ми Емили, след като помълча за малко.

Отпих още една глътка и дадох на заден ход, за да направя място за изтеглянето на микробуса на смъртта.

— Имаш право — съгласих се, като смъкнах форда от тротоара на мократа улица. — В бейзбола не се проливат сълзи.

15.

Беше станало тъмно, когато прекосихме моста на Медисън Авеню и благополучно се върнахме в Манхатън.

По пътя Емили позвъни на шефа си в Бюрото и му събщи лошите новини. После позвъни още веднъж — вероятно на семейството си. Звучеше, като че ли разговаря с малко дете.

Чак тогава, и то само веднъж, се осмелих да проверя дали носи венчална халка. Да, ние, мъжете, сме такива глупаци. Или поне аз. Нямаше халка, но какво означаваше това? Може би не я носеше само на работа. Не трябваше да храня надежди. А дали бях започнал да се надявам? Мисля, че да.

Докато шофирах, се обадох в техническия отдел на нюйоркската полиция за проследяването на телефонните разговори. Бяха постигнали някакъв напредък. Номерата, записани при обажданията до телефона на Доналд Дънинг и до моя мобилен, бяха от мобифони с предплатени карти от три различни места: Куинс, Манхатън и Файв Таунс^[1] в Лонг Айланд.

Следващото ми обаждане беше до отдела по балистични експертизи. Не бяха открили нито отпечатъци, нито гилзи. Нашият човек бе взел дори тебешира, с който бе написал посланието си.

В заключение се оказа, че палачът на Джейкъб беше пресметлив, методичен и крайно внимателен. От наша гледна точка обаче това бяха все отрицателни качества. Още не можех да си избия от главата впечатлението от гласа му — спокоен, дори ведър, с безупречна модулация.

Излязохме на Пето Авеню и тъкмо прекосяхме Сентръл Парк Норт, когато я погледнах. Бяхме се уговорили да оставя Емили пред „Хилън“ край „Рокфелер Сентър“, но реших, че повече не мога да чакам. Убиваше ме неведението за мача на децата ми. Не знам дали щях да го преживея, ако Шеймъс не ме беше заменил като съдия.

Емили се смути, като спрях пред фасадата на моя дом в Уест Енд.

— Трябва за кратко да се отбия в моя апартамент. Ще проверя нещо. Ако искаш, изчакай ме в колата... Или хайде, какво толкова, качи се с мен. Ще ти дам чадър и истински скоч, ако се нуждаеш от питие. Аз самият имам огромна нужда.

[1] Букв. Пет града — название от 1931 г. на уникална неформална районна структура на южния бряг на Лонг Айланд, в чийто състав влизат пет селища: Лорънс, Сидърхърст, Удмиър, Инуд, Хюлет, населени предимно с членове на еврейската общност. — Б.ред.

↑

16.

Емили Паркър още повече се смути, когато Кевин, нашият портиер, ни отвори вратата на фойето.

— Толкова ли много плащат на полицаите в Ню Йорк? — попита ме тя, като се насочихме към асансьора.

— Много смешно. Не се притеснявай, не съм корумпиран. Това е дълга история, но казано накратко, спечелих този апартамент от лотария.

Вривата се разнесе веднага, още щом излязохме от асансьора на моя етаж.

— Да не би някой да е вдигнал купон? — учуди се Емили.

Засмях се, докато отварях вратата.

— О, купонът тук никога не свършва — уверих я.

Заварихме всички в дневната: Шеймъс, тийнейджърите, близначките и по-малките, които с всеки изминал час растяха, както и разноските по тях. От единия до другия край на стаята се разнасяха смях, шумотевица от боричкане, от игри или от телевизора. Невероятно налудничаво бърлога — това беше гнездото на моя домашен живот.

— Татко! — изкрещяха няколко от децата ми, когато най-последно ме забелязаха.

Обърнах се към Емили и видях, че смущението ѝ се е превърнало в пълно изумление. Усмяхнах се, но не казах нищо. Започваше да ми харесва да я поднасям.

— Не може всичките да са твои — заяви тя.

— С изключение на свещеника — уверих я, като разтворих ръце. — Той е само един безделник.

— Много смешно, няма що — обади се Шеймъс. — Ние победихме. Неоспорим факт.

— Не! — потресох се искрено. — Не, това е невъзможно. Как така? Да не си заплашил противниковия отбор с отлъчване от църквата?

— Не. Просто опитах нещо, за което не знаеш. Свързано е с тайните на треньорското умение. Само това ще ти кажа, умнико — отсече Шеймъс. — А сега защо не ни представиш приятелката си?

— Емили, запознай се с отец Шеймъс Бенет, нашия квартален пастор и мой дядо, макар че рядко съм склонен да го признавам. Работим заедно по един случай, монсеньор. Емили е агент от ФБР.

— ФБР — повтори Шеймъс, явно впечатлен, когато пое ръката ѝ. — Фебереец в пола от плът и кръв. Вярно ли е, че вече ви позволяват да измъчвате заподозрените?

— Само дразнещите старчоци — отговорих вместо нея.

Децата, най-последно забелязали появата на непознатата личност сред тях, се поукротиха и я зазяха с интерес. Трент, един от многото надарени комедианти в нашата фамилия, пристъпи напред, важен като английски иконом, макар да бе само метър и двадесет и пет.

— Здравейте — поздрави той Емили и ѝ протегна ръка.

— Добре дошли в дома на семейство Бенет. Мога ли да поема палтото ви?

Емили ме изгледа слисано, докато стискаше ръката му.

— Ами... — запъна се тя.

— Как сте? — обади се и Рики, побързал да се присъедини към посрещането. — Много мило от ваша страна, госпожо, че сте дошли на вечеря.

— Добре, достатъчно, глупачета — усмирих ги аз.

Но точно тогава най-голямата ми дъщеря — Джулиана — се показа от кухнята и се закова на прага. Измъкна от ушите си неизменните слушалки на айпода си, преди да се дръпне обратно в кухнята.

— Мери Катрин, татко е довел вкъщи гостенка. Да сложа ли още една чиния на масата?

Мери Катрин се появи след минута.

— Разбира се — кимна тя.

— О, не е нужно. Не бих искала да се натрапвам, госпожо Бенет.

— Чухте ли какво каза тя? — извика Криси. — Хей, вие всички, чухте ли това? Тя нарече Мери Катрин госпожа Бенет!

— Извинете? — смути се Емили и ме погледна с безмълвна молба за помощ.

— Стига толкова, деца. Престанете, говоря сериозно — разпоредих се и се обърнах към Емили. — Това е дълга история. Мери Катрин и аз не сме женени — подех, но внезапно се разсмях. — Не прозвуча правилно. По-скоро исках да кажа, че...

— Това, което той искаше да каже, е, че аз само работя за тази тайфа — довърши вместо мен Мери Катрин. — Радвам се да се запознаем. — И стисна енергично ръката на гостенката.

— О, грешката е моя — смънка Емили.

Точно тогава ни връхлетя като товарен влак силната апетитна миризма на розмарин, чесън и пипер. Емили се извърна, когато Джулиана остави върху масата подноса с голямото печено агнешко бутче. Ухаеше невъобразимо вкусно.

— В неделните дни Мери Катрин доста ни глези — обясних аз.

Очите на Емили се разшириха, когато се появи и Брайън, понесъл плато с картофено пюре, голямо колкото шейна.

— Определено не си длъжна да останеш — прошепнах на Емили. — Не се поддавай на тези шмекери, колкото и любезно да се държат. Ние обогатихме с ново значение термина *семеен стил*.

Соки започна да се търка в глезена на Емили.

— Ама виж, тате. Дори и Соки иска тя да остане — помоли ми се Криси и затрепка пред Емили с миглите си като крилца на пеперуда.

Гостенката коленичи и накрая си позволи да погали котката.

— Е, щом Соки казва, мисля, че съм длъжна да се подчиня — обяви тя.

— В такъв случай — заявих, докато наливах червено вино в една голяма чаша за Емили — ще се нуждаеш от това.

17.

Като се опитваше да запази присъствие на духа сред суматохата от децата и оживлението в светлия топъл апартамент, Емили Паркър отпиваше от виното си и се усмихваше.

Невероятно, мислеше си тя. Всичките тези деца. От толкова много раси. Сигурно бяха осиновени... Е, поне някои от тях. А къде тогава е госпожа Бенет? От Майк определено се излъчваха вибрации на самотен баща.

Наблюдаваше го как коленичи и вдигна седемгодишното чернокожо момче. Приложи му хватка от джудото — леко го преметна през рамото и го повали на дивана до седналото момиче с азиатски черти.

Със сигурност не бе очаквала точно това.

— Хей! — провикна се едно от децата. — Вижте!

На телевизионния екран показаха Емили и Майк на тротоара пред сградата в Бронкс. Започваше предаването, отразяващо отвличането на Джейкъб.

Всичките деца заръкопляскаха. Една от близначките напъха двете си кутрета в устата и изсвири като хамалин. Емили се засмя, щом видя как Майк Бенет се поклони в знак на благодарност за вниманието.

— Благодаря на всички. Моля, без автографи. Засега ми е достатъчна тази порция слава, хайде да вечеряме.

По време на вечерята Емили не престана да се удивлява. Пред нея се ширеше една от най-просторните маси за хранене, които някога бе виждала, цялата отрупана с китайски порцелан. Как се оправяха с всичко това? Огледа лицата на децата, насядали по столовете, и се замисли за себе си и Оливия. Двете се хранеха на кухненския блок в притихналата къща с готови, замразени храни. Как можеха да живеят толкова различно?

Всички те прилепиха длани и затвориха очи, докато свещеникът започна молитвата.

— Благослови ни нас, о, Боже, както и тези Твои дарове, които сме получили благодарение на Твоята щедрост, Господи наш. Амин —

промълви приятният старец. — А сега да се заемаме с печеното!

Не ѝ се привиждаше, нали? Сцената ѝ напомняше на снимка от „Сатърдей Ивнинг Поуст“, но беше реална. Само веднъж бе присъствала на нещо подобно, при едно празнуване на Деня на благодарността в дома на баща си.

Последното, което Емили бе очаквала, като прие специалната задача днес следобед, бе да се озове на вечеря с такова шумно, многобройно, щастливо семейство. Нямаше търпение да се обади на дъщеря си и да ѝ разкаже за тях.

Тя поклати глава, като улови погледа на Майк, седнал начело на масата.

— Ама и котката ли? — попита тя.

— А, тя е още един безделник — обясни ѝ Майк. — Също като свещеника.

18.

След като се нахранихме, децата се изредиха, за да пожелаят лека нощ на Емили.

— Беше ни много приятно да се запознаем с вас — каза Трент с все същия превзет тон. — И на теб, татко, лека нощ. Да се напиш добре.

— О, и ти да се напиш добре, сър Хамлет — рекох, като го погъделичках здравата, докато се разпищя.

Когато най-последно останахме сами, налях последното вино в чашата на Емили и накратко ѝ разказах за моя живот. За жена ми — Мейв. За това как осиновявахме нашите деца едно по едно, докато в един прекрасен ден се стреснахме, като ги преброихме: бяха станали десет. Дори ѝ разказах как жена ми умря. И как Мери Катрин, Шеймъс и аз се мъчехме животът в нашия дом да продължава да тече нормално.

— Но стига сме говорили само за мен — завърших, след като си излях душата. — Каквото било, било. Сега е време ти да ми разкажеш за най-важното в живота си.

— Няма много за разказване. Имам една дъщеря, Оливия — рече тя и извади снимка от чантата си.

— Сладурана — признах аз, като се наведох по-близо към Емили, за да огледам снимката. Също като майка си, едва не додадох. Удивително бе колко приятно започвах да се чувствам с нея.

Но вместо това, попитах:

— На колко години е?

— На четири.

— Само на тази възраст си нямаме дете у дома — заявих. — Какви са шансовете да се сдобием?

Мери Катрин влезе с две чинии и ни завари да се смеем.

— Мери, нали не е това, което си мисля? Ябълков пай? — попита Емили.

Мери Катрин нареди шумно чиниите на масата.

— Оставила съм печката включена — сепна се тя и бързо се извърна. — Това ли ще е всичко за тази вечер, господин Бенет?

— Разбира се... Това е всичко, Мери — избъбрих смутено.

Щом се затвори вратата към кухнята, взех от масата снимката на Оливия.

— А къде е баща ѝ? — *Леле, наистина ли го казах на глас? Няма що, Майк, много изтънчено го давах.* — Извинявай. Не си длъжна да ми отговаряш.

— Не, всичко е наред. Бащата на Оливия е... Той е в Калифорния. Разведохме се преди две години. Срецнахме се във военната авиация. Джон беше малко ръбат, но иначе беше много влюбен в мен. Беше забавен и чудесен специалист, роден за механик. Винаги съм мислила, че той е бил моят импулсивен *ин*, докато аз съм подреденият *ян*. Отначало всичко вървеше добре. Джон ръководеше сервизния отдел на представителството на „Мерцедес“ в Бетесда, докато аз напредвах в йерархията във ФБР. Разбира се, беше много напрегнато, защото и двамата работехме, а после се роди Оливия, но бяхме сплотен отбор, истинско семейство. Само че два дни след втория рожден ден на Оливия съпругът ми обяви, че трябвало отново да намери себе си. И първо последваха татуировките и пиърсингът, а после, без мое знание, купуването на автосервиз в Калифорния, за което той изхарчи повечето от общите ни спестявания.

— О! — възкликнах.

— Да, това е точната реакция. Неговият сервиз сега монтира по поръчка форсирани двигатели, наричат ги *хот родс*, на скъпите коли на кинозвездите, например на понтиак „Джи Ти О“ или форд „Шелби Кобра“. Калифорния се оказа истински рай за него.

— И много неприветливо място за теб и за дъщеря ти.

Емили си допи виното и остави внимателно чашата върху масата.

— Трябва да си тръгна, преди да се наложи да ме гониш, Майк. Не мога да ти опиша колко добре си прекарах. Децата ти са по-невероятни дори и от вечерята. Ти си щастливец.

— Ще ти повикам такси — предложих аз, ставайки от стола.

Като се качих до апартамента, заварих масата в дневната подредена. Видях Мери Катрин да нарежда чиниите в миялната машина в кухнята.

— А случайно да си виждала моето парче от пая?

— О, извинявай. Преди малко го изхвърлих — смънка тя, без да се обръща към мен. — Помислих, че си приключил с вечерята.

Тя се избърса в кърпата за чинии и отвори задната врата, водеща към стаята ѝ на горния етаж.

— А сега, лека ноц — рече и затръшна вратата след себе си.

Криси се появи в кухнята по пижама, докато аз си блъсках главата върху това, което се случи.

— Тате, Шона каза, че тази Емили Паркър била новата ти приятелка. Вярно ли е? — попита Криси.

О, помислих си, загледан във вратата, която преди малко се затръшна пред очите ми. Добре. Сега ми се изясни.

Както вече признах, ние, мъжете, сме големи глупаци.

ВТОРА ЧАСТ
ПОСЛЕДНИЯТ ИЗПИТ

19.

Челси Скинър не можеше да спре да трепери. Отначало беше само заради страха, но след като от три часа лежеше завързана върху леденостудения под, измръзна до смърт. Студът я пронизваше до костите.

Само веднъж, припомни си тя, бе мръзнала така: когато за пръв път я заведоха на ски в Колорадо. Беше само на шест години. Изнерви майка си, щом изпусна дъха си, имитирайки, че пуши невидима цигара, в задния двор на къщата, която баща ѝ наскоро бе построил.

Челси се разплака през тракащите си зъби. Точно това бе проблемът ѝ сега... Винаги искаше да е по-голяма, винаги опитваше да се изтъква. Защо просто не можеше да бъде доволна от себе си? Сякаш вътре в нея зееше някаква дупка и независимо с какво се опитваше да я запълни — дрехи, храна, приятели, наркотици, гаджета, — все оставаше някакво пространство, макар и съвсем мъничко, което ѝ пречеше да се чувства като цялостна личност. На практика си бе заслужила това. Писано е било да се случи...

Престани!, заповяда си момичето. Веднага!

Беше отвлечена, а реши точно сега да се самоупреква? Още вчера трябваше да престане. Не беше терапевтично оправдано. Не беше в хармония с това, на което я бяха учили в лагера „Биг Кънтри“ — рехабилитационен център за укрепване на психиката сред природата. Там я бяха изпратили миналото лято родителите ѝ, за да „даде на задна скорост“, както повтаряше баща ѝ.

Но нещата, които ѝ се случваха сега, бяха съвсем истински...

Някой я беше зашеметил пред къщата ѝ, когато се прибираще от танците, продължили цяла нощ.

Беше ѝ свалил джинсите и тениската и тя беше останала само по сутиен и бикини.

А ръцете и краката ѝ бяха завързани с много широки полиестерни ленти.

Държаха я против волята ѝ в нещо, приличащо на крипта.

Всички тези факти бяха странни, но много реални. И ужасяващи.

Внезапно си припомни на какво наблягаше в лекциите си Ланс, психологът ѝ от „Биг Кънтри“: *Ти сама създаваш своя собствена реалност.*

Тогава тя си каза, че това бе най-голямата глупост, която някога бе чувала. Но сега, след като размисли, беше склонна да се съгласи, че той може би е имал право. Когато се озовеш в подобна ужасна ситуация, или може да се удавиш в пристъп на самосъжаление, или можеш да...

Челси се стегна, щом светлините се запалиха. Вратата към разнебитената стая, в която момичето бе заключено, изскърца и се отвори. Устата ѝ пресъхна.

На прага се появи някакъв мъж в костюм, но със скиорска маска.

„Това не е истина“, помисли си тя, когато мъжът пристъпи навътре и коленичи до нея.

— Здравсти, Челс — заговори той с добре шлифован глас.

После я блъсна с глава в лицето и светът за нея помръкна.

Свести се, щом дочу някакво съскане.

Мъжът със скиорската маска стегна последната от полиестерните ленти, с които я закрепил неподвижно към ръчната количка, на която тя се намирал сега. Сетне изкара количката от стаята, повдигна я по няколко стъпала и започна забързано да я бутва по някакъв дълъг коридор, чиито стени бяха облицовани с фаянс.

Стаята, в която влязоха, беше с нисък таван и тезгях от неръждаема стомана, разпрострян по цялата дължина на една от стените. Той спря количката със силно дрънчене.

— Аз нищо... — заекна Челси и цялата се разтрепери. — Аз н-н-нищо не съм направила.

— Именно — обади се нейният похитител зад гърба ѝ. — А може би е трябвало да направиш. Не си ли се замисляла за това? Не ти ли е идвало наум, че си пропуснала да сториш нещо?

Докато го гледаше смаяно, мъжът отиде до умивалника. Извади изпод него оранжева двайсетлитрова кофа, купена от „Хоум Депо“. Завъртя крана и започна да я пълни.

— А сега ще те подложат на малък изпит — рече мъжът. — Темата е водата. Знаеш ли, че 1,1 милиарда души от цял свят нямат прясна вода за пиене? Това са много хора, нали? А ето и моя въпрос номер едно. Той е следният: Колко литра чиста вода отиват, за да си

изпереш тениската от „Абъркромби и Фич“, както и джинсите си от „Долче и Габана“?

„Това е някакъв кошмар — помисли си Челси и се взря слисано в мъжа, който затвори крана и отстъпи назад, като с лекота повдигна тежката кофа с лявата си ръка. — Аз съм Алиса, пропаднала в заешката дупка и изяла погрешния резен от тортата.“

Момичето не издържа и сведе очи.

— Не знам — призна си тя шепнешком.

Без никакво предупреждение мъжът подхвана кофата откъм дъното и лисна студената вода в лицето ѝ. Трябва да е била откачила, за да си мисли, че преди ѝ е било студено. Това сега беше истински мраз, като в Северния ледовит океан. Вледеняващ, като в далечния космос.

— Отиват сто и петдесет литра! — кресна ѝ мъжът със скиорската маска. — В селата на провинциална Камбоджа и в Северна Уганда двеста-триста души се бият всеки ден кой да се добере до една ръчна помпа, за да се сдобие с вода, без която не може да оцелее. Цели семейства измират заради липсата ѝ. Докато ти се досещаш бегло за нея само когато някой келнер те пита дали я искаш газирана или не!... А сега въпрос номер две: Колко хиляди деца в цял свят ежедневно измират от болести, пренасяни чрез водата, като холера, дизентерия и хепатит?

Челси вече не го слушаше. Толкова ѝ бе студено, че не можеше нито да чува, нито да мисли. Като че ли ледник се движеше през тялото ѝ, вкаменяваше мускулите ѝ, сухожилията ѝ, костите ѝ. „Скоро ще достигне сърцето ми“, помисли си тя. Студът я обгръщаше отвсякъде, все едно че бе попаднала във фризер.

Мъжът се върна към мивката с кофата в ръка. Започна да си подсвирква мелодията от тв шоуто „Ва банк“, преди отново да завърти крана.

20.

Болката от мигрената събуди Емили Паркър нечовешки рано — в шест сутринта. „Е, това наричам събуждане по поръчка“, помисли си тя и изтръпна, като се надигна. Докато учеше в колежа, често страдаше от мигрена. Пулсиращото, пронизващо усещане се появяваше винаги на едно и също място — над лявото ѝ око, сякаш нещо отвътре се мъчеше да изскочи от черепа ѝ и дълбаеше дупка с шиш за разбиване на лед.

Понякога ѝ ставаше толкова зле, че започваше да повръща. Но друг път, поради необяснима причина, я измъчваше непоносима жажда. Преди да я напусне, съпругът ѝ — Джон, новопокръстеният поклонник на идеите за Ню Ейдж, бе предположил, че това е цената за невероятните ѝ следователски умения, цената за способността ѝ да прави интуитивни предположения, които спасяваха живота на хората.

Или причината се коренеше в стреса, който ѝ причини скапаният ѝ съпруг...

Намери чантата си и измъкна от нея „Имитрекс“ — лекарството, което ѝ бе предписано за главоболието. Докато го преглъщаше без вода, пред очите ѝ изплува образът на мъртвия Джейкъб Дънинг в котелното помещение в Южен Бронкс.

Всъщност какво още правеше тук? Замисли се тя. Шефът ѝ нареди да остане в Ню Йорк поне докато излязат резултатите от аутопсията, но тя не беше сигурна дали да го прави. На тридесет и пет години, явно бе твърде стара за такава изтощителна работа като Отдела за анализ на поведението в Бюрото. Улови се, че ѝ липсва уютната ѝ малка стаичка и стените от сгуробетон. Или може би трябваше да се махне от тази работа и да си потърси нещо свързано с преподаване. Нещо, което да не ѝ пречи да се грижи за Оливия. Да отстъпи на по-младите задачата да преследват тези чудовища, да се справят с опечалените фамилии.

Държеше в дланта си следващото хапче „Имитрекс“, когато телефонът ѝ звънна.

— Здравей, Майк се обажда — каза Бенет. — Извинявай, че те събудих.

Емили усети, че се усмихва. Спокойният му глас ѝ подейства като спасителна лодка срещу пулсиращите вълни, стягащи като обръч черепа ѝ. Спомни си вечерята, буйните му деца. Поне беше забавно.

— Кажи ми нещо добро, Майк — помоли се тя. — Например, че излъчването на случая по телевизията е пробудило нечия памет?

— Иска ми се да можех. Но преди малко ми позвъни шефът. Изглежда, имаме още едно отвличане. Името ѝ е Челси Скинър. На седемнайсет. Баща ѝ е президент на Нюйоркската фондова борса. Рано тази сутрин приятелите ѝ я оставили с кола на ъгъла на нейната улица, но тя така и не се е прибрала у дома.

— Господи! Този тип действия невероятно бързо дори за сериен убиец — тежко въздъхна Емили. — Трябва ли да потегляме към семейната резиденция?

— Не — отвърна Майк Бенет. — Рамирес и Шулц вече са на път за там. Всъщност двамата трябва да присъстваме на срещата на всички разследващи, която се свиква в централата. Ще те взема в осем и половина, за да имаме време да помислим как да се държим. Обичаш ли бейгъл с пушена сьомга? Не ми се вярва в еврейския деликатесен магазин, където обикновено се отбивам, да имат гритс^[1], но мога да попитам. Всъщност какво е гритс?

— Я ми кажи, Майк — усмихна се Емили. — Всички нюйоркски ченгета ли са такива умници по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата?

— Само ако имат готина външност и броят на децата им се изписва с две цифри — отвърна Бенет. — След няколко часа ще се видим, агент Паркър.

[1] Каша от едро смляно царевично зърно, традиционна закуска за южните щати. — Б.пр. ↑

21.

Срещата на екипа за спешно реагиране се проведе в съвсем новата заседателна зала на десетия етаж в Главното управление на нюйоркската полиция. Тази сграда беше позната на жителите на Ню Йорк като Полис Плаза Едно. Шефовете вероятно бяха източили доста пари на данъкоплатците от Министерството на националната сигурност, за да обзаведат зала като щаб на военно командване, каквото може да се види само в холивудските филми.

Навсякъде бяха разположени плоски монитори от съвсем нови модели, модерни телефони и радиостанции, а на една от стените, простиращ се по цялата дължина на помещението, се ширеше грамаден екран за видеодемонстрации. Новият килим още миришеше на химикалите, с които е бил обработван. Или на боята от лъснатите до блясък обувки на високопоставените присъстващи.

Забелязах, че кметът се бе върнал по-рано, защото нашата позната Джорджина Хотинджър подскочаше около него като кученце. Двамата разговаряха оживено с комисаря на нюйоркската полиция Дейли и неговия екип от началници на отдели. Присъстваше и група от добре изглеждащи здравеняци, късо подстригани като повечето делови мъже, за които предположих, че са колеги на Емили.

Щом влязохме, тя отиде при своите шефове, заедно с другите си колеги от ФБР. Аз си намерих работа, като извадих мобилния си телефон и проверих за нови съобщения.

Точно преди заседанието да започне, Емили се върна при мен. Седях край масата, пред двете кафета: едното за нея, а другото — за мен.

— Заповядаха ми да се обадя в нашата лаборатория във Вашингтон, за да ускорят анализа на пепелта, взета от челото на Джейкъб. Експертите очакват резултата със затаен дъх.

— Добре. Аз пък проверих обажданията до моя телефон. Излиза, че нашият човек е наел помощници, за да му купуват мобифони с предплатени карти от три различни магазина. Освен това от мобилния оператор „Веризон“ успяха да уточнят откъде са обажданията.

Първото позвъняване е било от магистралата в Уест Сайд, а второто — от крайбрежния булевард „Рузвелт“ в Манхатън. Очевидно той е бил в движение през цялото време, докато е говорел с нас.

Десет минути по-късно двамата с Емили се изправихме пред насъбралите се, за да им разкажем за разследването за Джейкъб Дънинг.

— В ранните сутрешни часове на двадесет и първи февруари, събота, Джейкъб Дънинг е бил отвлечен недалеч от дома му от неизвестен похитител. Той позвъни на семейството му в неделя. След няколко часа последва второ обаждане, при което похитителят поиска да говори с нас. Като спазвахме точно указанията на похитителя, ние се отправихме към Бригс Авеню в Бронкс — квартал, известен с високото си ниво на престъпност. Открихме Джейкъб Дънинг в мазето, застрелян в главата с един куршум тридесет и осми калибър. Тялото бе открито върху училищен чин, пред черна дъска, което свидетелства, че цялата сцена е била грижливо подготвена. На челото на жертвата имаше кръст от пепел. Не бяха открити следи от ДНК на друго лице, нито пръстови отпечатащи, нито никакви балистични улики.

Кимнах към Емили.

— Все още няма ясни индикации за мотива за това престъпление — поде тя. — Не бяха отправени искания за пари. Не сме сигурни дали похитителят е имал намерението да поиска откуп, но не го е направил заради намесата на полицията. Играта на въпроси и отговори между похитителя и жертвата подсказва за някакви политически мотиви. Според предварителния анализ на гласа, извършителят на престъплението е мъж, около трийсет и пет годишен, образован. Освен това той, изглежда, познава отблизо жертвата и семейството ѝ, затова като евентуална възможност остава версията за връзка с фамилията Дънинг. Това е всичко, с което разполагаме засега.

Изправи се моята пряка шефка — Каръл Флеминг.

— За тези от вас, които още не знаят, имам едно съобщение. Рано тази сутрин е изчезнала седемнайсетгодишната Челси Скинър, живееща в Ривърдейл. Баща ѝ — Харолд Скинър, е президент на Нюйоркската фондова борса. Все още с никого не е осъществен контакт, но до появата на нови улики ние ще допускаме, че и това отвлечане е било извършено от същото лице.

Върнахме се до столовете си, изпратени от многобройни втренчени погледи. Повечето кимаха, шокирани, а мърморенето се усили. Точно сега, когато още не разполагахме с неопровержими улики, най-малко се нуждаехме безизходицата, в която нашият отдел бе изпаднал, да бъде раздухана от медиите като горски пожар.

Никак не се изненадах, като видях след няколко минути Джорджина Хотинджър да се доближава до нас. Изглежда, любимото ѝ занимание бе да дава съвети, които не ѝ искаха.

— Никой не бива да научава за тази среща на екипа за спешно реагиране. Предупреждавам ви изрично: никакво изтичане на сведения. Всеки, който си въобразява, че може да се похвали като много осведомен пред която и да е медия, по-добре ще е отсега да си търси друга работа. Само това ни липсва — да се вдигне шумотевица в медиите.

Тя се обърна и погледна Емили в очите.

— Достатъчно ясно и високо ли го казах?

— Не беше толкова ясно — отвърна Емили с очарователната си южняшка усмивка. — Но определено прозвуча доста високо.

22.

През следващия час разисквахме стратегията на екипа по нашия главен случай. В градското полицейско управление щеше да действа команден център с координатори от всички отдели, за да се събират и анализират следите в разследването. Оперативна група, заедно с отделно звено от следователи, ще се отправя към съответните сцени на местопрестъпленията и жилищата на жертвите.

Емили и аз, като водещи координатори на разследването, се насочихме право към къщата на семейство Скинър в Ривърдейл, Бронкс. Нямахме нужда два пъти да ни подканят да се махнем от цялото това шефско събиране.

Мобилният ми телефон звънна, когато излязохме на магистралата към Уест Сайд.

— Тук е Бенет.

— И тук също е Бенет, детектив — чу се гласът на Шеймъс. — Искам да уточним плановете ни, знаеш за кого, знаеш заради какво.

Говореше за Мери Катрин. Тя имаше рожден ден в сряда и ние ѝ готвехме голяма изненада. Поклатих глава. Наложително беше да измисля нещо наистина добро. Като се има предвид странният начин, по който тя се държеше напоследък, това трябваше да бъде светското събитие на годината, ако не исках да бъда заклеймен от цялото ми семейство.

— Точно в момента съм зает — обясних му. — По-късно ще ти позвъня.

— О, разбрах. Сега си с нея, нали? — Шеймъс изведнъж превключи на заговорнически тон. — Е, доста си я бива, така че всичко е наред. И аз щях да се увлека, ако бях на твоите години. Само ми кажи и ще поговоря с Мери Катрин. Знаем, че точно това искаш.

Затворих телефона.

— Кой се обади? — попита Емили.

— Беше грешка — смънках аз.

Тя поклати глава и ми се усмихна.

— Исках да те попитам нещо. Как успяваш едновременно да бъдеш страхотен полицаи и страхотен баща? Направо ми се завива свят, като си го помисля. Как се оправяш с десет деца? О, и с котка. Малко е прекалено, не мислиш ли?

Засмях се, когато дадох газ на север към Бронкс.

— Надникна право в душата ми — казах ѝ аз. — Наех котката за атмосфера.

23.

Къщата на семейство Скинър се намираше на Индипендънс Авеню, на осемстотин метра на запад от магистралата „Хенри Хъдсън“, недалеч от Уейв Хил. Оттам се разкриваше прекрасна гледка към река Хъдсън, която тихо лъкатушеше покрай обраслата с бръшлян къща в стил Тюдор.

Въздухът тук бе чудесен и свеж, а цялата обстановка — уютно провинциална. Още щом излязох от колата, си помислих колко е хубаво да имаш заден двор. Представих си какво спокойствие и тишина ще ме обкръжават, като седна на огряната от слънцето трева да изпия едно добре изстудено питие. Можех още да си фантазирам, но ако исках да имам гледка към река и свеж провинциален въздух сред потискащата теснотия в Ню Йорк, трябваше да платя осемцифрена сума.

Видяхме се с Рамирес и Шулц на извитата като подкова алея за автомобили, насипана с дребен чакъл.

— Към десет часа снощи Челси Скинър се измъкнала от дома си с две приятелки, за да отиде на купон в центъра на града — съобщи ни Рамирес, като четеше от бележника си. — Приятелките ѝ казаха, че я оставили с една спортна кола тук, на ъгъла на Западна двеста петдесет и четвърта улица, някъде към два и половина през нощта. Не искали да я оставят точно пред къщата, за да не събудят родителите ѝ. На сутринта, малко преди шест, майка ѝ намерила чантата на Челси, заедно с мобилния ѝ телефон, захвърлена на алеята за автомобили. Вероятно похитителят я е причакал тук. Но никой не е забелязал нито кола, нито човешко присъствие. Съседите не са чули нищо.

— Вече проверихме досиетата на всички от семейство Скинър — добави Шулц. — Родителите ѝ са чисти, само Челси има глоба за пиене в метрото, съставена преди около година. Очевидно не е била много кротка.

Докато приближавахме портала, преброих четири луксозни коли, паркирани на алеята пред къщата на Скинър. Един висок изнервен мъж с раиран костюм отвори вратата точно преди да натиснем звънеца.

— Е, узнахте ли нещо? — попита ме той, като видя значката ми.
— Открихте ли Челси? Искам отговори.

— Вие ли сте Харолд Скинър? — попитах.

— Не, не съм. Господин Скинър не е на себе си от мъка заради отвличането на дъщеря си.

Зад него се появи закръглена жена на средна възраст.

— Марк — каза тя на мъжа, — ти си мой брат и аз много те обичам, но ще ми направиш ли услуга? Моля те да млъкнеш, макар и само за секунда... Аз съм Рейчъл Скинър — рече тя, като ми стисна ръката. — Влезте, моля.

В дневната, сред мъртвешка тишина, седяха около дузина близки от многобройното семейство на Челси, всички със зачервени очи. Изглеждаха потресени, като опечалени на бдение. Тази сутрин още една сплотена фамилия бе покосена от мъка и болка.

— Господин Скинър тук ли е? — попитах. — Трябва да поговорим и с него.

— Съжалявам — извини се жена му, — но той сега си почива. Всъщност е под въздействието на успокоителните. Семейният лекар си тръгна само няколко минути преди вас, детектив. Чух, че другото момче, което било отвлечено, било намерено с кръст от пепел на челото. Това е някакъв католически ритуал, нали? Ние сме евреи. Какво означава тази пепел?

Откъде бе научила това?, замислих се аз. Старателно криехме тази подробност от медиите. Трябва да го е издал някой от екипа за спешно реагиране. Бях готов да се обзаложа, че е била заместник-кметицата Джорджина Хотинджър. Дотук със старанията да не допуснем изтичане на поверителна информация.

— Това е знак за желанието на католиците да се покаят за греховете си — обясних ѝ аз. — Освен въздържането от дребни прегрешения като пушене, пиене и ядене на месо в петък, това е начин символично да се споделя саможертвата на Христос по време на Великите пости.

— Разбрах. Този... похитителят католик ли е?

— Не знаем кой е той — признах честно пред измъчената жена.
— Не знаем дори дали Челси е била отвлечена. Нека не допускаме най-лошото, мадам. И да се справяме с трудностите една по една.

24.

На стената на коридора към кухнята бяха окачени семейни снимки. Челси беше красиво чернокосо момиче с удивително светлосини, почти сиви очи.

На последната ѝ фотография тя беше със суичър с качулка и надпис „Спасител“ отпред.

— Дъщеря ви е красавица — отбеляза Емили, когато госпожа Скинър ни поведе към голямата полирана маса в кухнята.

— Когато беше на шест, Челси имаше тумор в мозъка. Медулобластом към гръбначния мозък — тихо добави любезната домакиня, докато ни наливаше кафе. — Но напълно го победи. Издържа операциите. Химиотерапията. Тя е истински боец. Това е нищо в сравнение с онази страшна болест. Ще се справи и сега, сигурна съм в това.

Искаше ми се и аз да можех да се надявам толкова силно на благоприятен изход, колкото госпожа Скинър.

Пристигнаха няколко колеги от техническия отдел, за да се заемат с всичките телефони в дома на семейство Скинър. Появи се и техник от ФБР, за да инсталира някакъв нов софтуер за проследяване на имейлите, в случай че похитителят реши да промени тактиката си.

Госпожа Скинър ни показа стаята на Челси на третия етаж. Много просторна, със скосен покрив и малък балкон, от който се откриваше приятна гледка към градината и покрития басейн. Обзавеждането бе елегантно, с модерни мебели. Повече подходеше на богата трийсет и пет годишна жена, отколкото на една тийнейджърка. В сравнение с тази, стаята на Джейкъб бе простичко обзаведена и някак си детинска.

Трябваше да има връзка между Челси и Джейкъб. И двамата бяха още деца, и двамата — от богати семейства. Научихме, че Челси посещавала „Фийлдстоун“ — скъпо частно училище, разположено близо до „Хорас Ман“ — гимназията, в която бе учил Джейкъб. Дали са се познавали? Възможно ли е някакъв учител да е работил на двете места? Дали това не беше връзката?

Поне в едно бях сигурен: този тип определено не ги подбираше случайно.

След като госпожа Скинър излезе, Емили извади чифт гумени ръкавици и се зае с лаптопа на детето. Като стартов екран се показва страницата на Челси в „Май Спейс“.

Прочетох части от блога ѝ над рамото на Емили. Съдържаше доста хвалби за сексуалните ѝ подвизи. И несдържани фантазии. Останах шокиран, като видях някои нейни съвсем красноречиви снимки.

— Такива ли са момичетата сега? — попита Емили.

Поклатих глава заедно с нея, когато от екрана ни погледна лицето на Челси с мигли, обилно наплескани със спирала. Така ли щеше да изглежда дъщеря ми Джулия, когато след три години навърши седемнайсет?

— Господи, надявам се, че не — казах на глас. — Да не забравя следното: да се присъединя към аскетичната секта на анабаптистите менонити и да спестя пари за къща в някой пущинак. Имам десет деца. Бихме могли да се научим да поддържаме ферма, нали? Ще се върнем към майката земя, ще намалим замърсяването от парниковия ефект и в същото време ще си изградим характерите.

— Не забравяй котката — напомни ми Емили.

— Соки ще пази кравите.

25.

Телефонът ми звънна точно когато излизах от стаята на Челси.

— Здравей, Майк. Как спа? Надявам се, добре?

Кучи син! Заковах се като поразен от удар. Беше той! Лукавото копеле звънеше направо на мен, а не в къщата.

— Много добре — отвърнах му, след като успях да се овладеея.

Втурнах се надолу по стъпалата към кабинета, където се бяхме установили. Открих специалиста от техническия отдел и трескаво му посочих телефона си. Той бързо измъкна портативния касетофон от чантата на лаптопа и ми го подаде. Свързах го към слушалката на мобилния.

— Радвам се, че се обаждаш — продължих, колкото за да поддържам разговора. — Къде си? Не е зле да поговорим лично...

— Може би — отвърна той. — А може би не, Майк. Хареса ли ти къщата на Скинър? Изискана е, нали?

Какво? Той знаеше къде се намирам в момента? Или просто гадаеше? Дали наблюдаваше мястото?

— И гледката — продължи похитителят. — Величието на тази страхотна река, лъкатушеща под тези надвиснали скали. Струва си да умреш сред тази красота, ако ме извиниш за израза. Самият Томас Коул надали би могъл да я нарисува в пълния ѝ блясък... Но защо ли споменавам такива имена пред един полицаи? Разбираш ли, Томас Коул е бил художник, основател на Хъдсъновата живописна школа.

— Към тази Хъдсънова живописна школа не спадаше ли и Фредерик Едуин Чърч? — попитах, но само колкото да го амбицирам да продължи разговора.

— О, да, така е, Майк. Явно си запознат с историята на изкуството. Къде си учил?

„В полицейската академия, мръсничко“, искаше ми се да му кресна. Но вместо това казах само:

— В колежа „Манхатън“.

— Никога не съм чувал за него — призна похитителят.

— Е, да, доста малък е. Сега може ли да поговорим за Челси? Готови сме да ти дадем каквото пожелаеш, ако ни кажеш къде е.

И тогава той изрече думите, от които най-силно се опасявах:

— Тогава ме чуй внимателно. Ела и си я вземи. Искам да дойдеш, да вземеш малката Челси и да я върнеш на мамчето. Вече знаеш процедурата. Тръгни с кола. Давам ти десет минути. Можеш да вземеш и малката си сладка приятелка от ФБР.

26.

Докато преминавахме моста „Хенри Хъдсън“ над река Харлем, откъм ферибота „Амтрак“ плаваше туристическото корабче, което винаги циркулираше по този маршрут.

Ако погледнете нагоре, дами и господа — помислих си аз, докато сините мигащи полицейски светлини проблясваха по платното с електронни броячи за магистралните такси, — *ще видите мигащите полицейски лампи да проблясват по долното ниво на моста, защото един способен, но силно стресиран нюйоркски полицай се опитва да достигне звуковата бариера с колата си.*

Докато префучавахме през Манхатън с главозамайващата за центъра на града скорост от сто и десет километра в час, аз включих полицейската сирена да вие с пълна сила.

Преди броени секунди научихме, че Челси е някъде в Харлем. Не можех да си позволя да изгубя още едно дете. Бях готов на всичко, ако съществуваше някаква възможност да се добера до нея, преди да е станало много късно.

— Къде си сега? — прозвуча въпросът на похитителя в моята хендсфрий слушалка. Той явно отново настояваше да ме насочва през улиците, като ми ги диктува една по една. Имах си личен оператор, откачалник, който заменяше стандартните джипиес системи.

— На моста „Хенри Хъдсън“ откъм Манхатън — докладвах му аз.

— Знаеш ли, че е бил построен от Робърт Моузес още през трийсетте, като е използвал работна сила, наемана според правилата на *Новия курс* на президента Рузвелт? — отново се разбъбри моят гид. — През двайсетте години Моузес бил избран да построи повечето от главните мостове на Ню Йорк, магистралите и обществените плажове. Кулите близнаци рухнаха преди почти десет години и на тяхното място още зее грамаден изкоп. Нашата цивилизация е пред разпад, Майк, това е очевидно. Както и цялата ни планета. По-добре е да изключиш таймера за печката. С това място е свършено.

— Ало? Струва ми се, че сигналът се губи — обявих и смъкнах слушалката, за да избърша потта си.

Емили, седнала отпред до мен, забързано настройваше двата радиопредавателя и нейния мобилен телефон, докато се носехме вихрено на юг. Закрих с шепата си моя микрофон.

— Напредва ли търсенето? — прошепнах ѝ.

Освен полицейския хеликоптер и екипа за спешно реагиране, телефонната компания също се бе включила в издирването, опитвайки се да проследи обаждането.

— От „Веризон“ още се мъчат да засекаат обхвата — обясни ми Емили, — но засега не успяват.

Докато шофирах, трескаво обмислях как да открием начина, с който да накараме похитителя да изгуби контрол, да спечелим някакво предимство. Но засега той водеше играта. А по-лошото от самодоволния му тон беше, че явно отлично го съзнаваше.

— Там ли си още? — попита ме той гневно, когато отново се включих в разговора.

— Ало? Ало? — Престорих се, че не чувам добре. — Май сигналът се възстанови.

— Сигналът, а? Вярвам ти, Майк. Почти. А сега продължавай към изхода от моста „Джордж Вашингтон“.

Мамка му!, изругах. Вече бях профучал отляво покрай изхода. Завъртях рязко волана и пресякох безмилостно през поредицата от оранжеви пластмасови конуси, ограничаващи завоя към отбивката. Разминахме се на милиметри от сблъсъка с един от камионите за ремонти на уличното осветление, преди да успея да се върна в платното за изхода към моста.

— Сега чуваш ли ме? — попита ме похитителят. — Давай направо към Бродуей, ако това много не те затруднява.

Продължих да следвам стриктно указанията на похитителя през възвишенията от татък моста „Джордж Вашингтон“ и по-навътре в Харлем. Като завихме от Бродуей по авеню „Сейнт Николас“, ние преминахме покрай поредица от огромни сгради, внушителни и в същото време потискащи като складове в индустриален район.

От ъгъла с деликатесния магазин и китайското заведение за бързо хранене започнаха да се появяват прозорци със заковани дървени капаци.

Пейзажът заприлича на квартала в Бронкс, където намерихме Джейкъб Дънинг.

Отново се бях озовал в още един магически лабиринт сред толкова потресаваща мизерия, че просто не подлежеше на описание.

— Огледай се добре наоколо, Майк — заговори мъжът отново. — Помниш ли войната срещу бедността от 1964 година? Е, бедността спечели. Афроамериканците и латиноамериканците бяха подлъгани да се наблъскат в градовете, защото там можело по-лесно да си намерят работа, но сетне работните места се преместиха извън градовете, заедно с всички представители на бялата раса. Расовото и икономическото неравенство все още се среща в тази страна и от това понякога може дори да ти прилошее. Обаче не само тук е така. Вгледай се в места като Нюарк, Питсбърг, Сейнт Луис. Сега е двама и първи век, а все още липсва достатъчно предлагане на почтена работа. Нито е изчезнала дискриминацията на хората с друг цвят на кожата.

— Сега накъде? — попитах водача си.

— Вече си съвсем близо. Отбий наляво по Сто и четиридесета улица, после пак вляво по „Брадхърст“ и накрая свий вдясно по Сто четиридесет и втора — упъти ме похитителят.

На ъгъла със Сто четиридесет и втора улица се издигаше самотен, леко килнат блок от кафяв пясъчник, с много смет около него. Намалих скоростта и огледах тревата. Видях изхвърлени памперси, един матрак и ръждясала количка за пазаруване, но — слава богу — никаква следа от Челси.

— Спри колата пред номер двеста осемдесет и шест. Тя е там, Майк. А за мен е време да се оттегля. Предай поздравите ми на нейното майче — завърши той и прекъсна връзката.

Набързо огледах съседните сгради и заковах със скърцане на спирачки пред адреса, който ми бе продиктуван. Изскочих от колата и огледах купола с форма на луковица над триетажната сграда, издигаща се пред мен.

— Това е джамия — съобщих по радиопредавателя на екипа за спешно реагиране, който идваше след нашата кола. — Повтарям: намираме се пред номер двеста осемдесет и шест на Сто четиридесет и втора улица. Сградата е откъм северната страна. Не можем да чакаме повече. Ще влезем от предния вход.

Отворихме двете богато инкрустирани врати и се втурнахме в просторен коридор без никакви украси. Действително всичко вътре имаше вид на старо кино, преустроено в джамия.

— Ало? — провикнах се, като влязохме в салона, където някога са се намирали столовете.

Сега имаше прозорци по стените, а подът бе покрит с ориенталски килими. Предположих, че това трябва да е молитвената зала за мюсюлманите. Осветеното пространство беше разделено наполовина от голяма дантелена завеса, а една от стените беше с изкусно поставени декоративни фаянсови плочи.

От вратата в другия край на залата се показва нисък набит чернокож, на главата с куфия в яркозелено, червено и жълто. Непознатият забърза към нас, с изписани по лицето му изненада и гняв.

— Кой сте вие? Какво правите тук? Не ви е позволено да влизате. Обувките ви! Не може да се влиза с обувки в нашата молитвена зала. Да не сте луди? Не виждате ли, че това е свято място?

Показах му полицейската си значка.

— Аз съм от полицията. Търсим едно момиче, което е било... — Мюсюлманинът ме прекъсна, като ме сграбчи грубо за реверите на сакото.

— Не ме интересува кой сте — разкрещя се той и ме повлече към вратата. — Това е светотатство! Веднага се махайте! Нямате право да пристъпвате тук!

Докато се боричкахме, си спомних за един инцидент в джамия в Харлем през седемдесетте години, при който беше убит колега от нюйоркската полиция. Само това ни липсваше — конфликт между полицаи и религиозна общност, и то точно в разгара на разследването на отвличания.

Само след секунда мускулестият мюсюлманин внезапно политна настрани и падна на пода. Емили по някакъв начин беше успяла да го спъне, а сега бе опряла коляно в гърба му, за да стегне белезниците около китките му. Помогнах ѝ да изправи на крака ядосания мъж.

— Сър — каза му Емили. — Моля ви, успокойте се. Съжаляваме за грешката с обувките. Не знаехме и се извиняваме. Ние сме полицаи и търсим отвлечено момиче. Казаха ни, че е тук. Моля ви, помогнете ни. Рисуваме живота на девойката.

— Разбрах — отвърна той. — Аз съм Ясин Али, имам към тази джамия. Но си изпуснах нервите. Разбира се, че ще ви помогна.

Емили откопча белезниците му и той ни поведе назад към фойето.

— Казахте, че някъде тук има някакво момиче? — повтори имамът с недоверчиво изражение. — Но това е невъзможно. Тук никой не е идвал след сутрешната молитва. Как е името ѝ? От нашите богомолци ли е?

Показах му снимката на Челси.

— Бяло момиче — изненада се той. — Не, няма начин да е била тук. Това е някаква грешка.

— Днес да се е случило нещо необикновено? Нещо, което може да ни насочи към мястото, където се намира тя? — попитах. — Нещо да е било доставено или...

— Не. — Но в същия миг очите му просветнаха. — Всъщност, да. Като влязох, чух силен шум отстрани на сградата, където е моят кабинет. Там има алея между нашата джамия и съседния строеж. Помислих си, че някой от строителите отново е изхвърлил отпадъци, но като погледнах, нищо не видях.

— Покажете ни алеята — помоли Емили. — Нямаме никакво време за губене.

28.

Страничната алея, която Ясин ни посочи, се оказа ужасяваща гледка — залята с мръсна вода, бликаща от канализацията, поне ако можеше да се съди по непоносимата воня. Цялата тази мръсотия се плискаше покрай тухлената стена на сградата и се провираше под прага на съседната врата към строежа до джамията. От някакъв отвор на третия етаж се развяваше избледнял синкав плат.

Човек може да разбере, че се е озовал в някоя от най-лошите дупки в Манхатън, когато му направи впечатление, че дори и алчните агенции за недвижими имоти са вдигнали ръце и са изоставили района.

Камарите боклуци наред тънещата в мрак алея напомняха за фотографиите от времето на Голямата депресия през трийсетте години на миналия век. Втурнах се напред. Щеше ми се да си бях взел гумени ботуши, за да си проправам път между кесиите със смет и изпочупените тухли.

В дъното на алеята едва не се спънах в един прекатурен хладилник с все още здрава врата. Според правилниците домоуправителите бяха длъжни да демонтират вратите на изхвърлените хладилници, защото имаше опасност вътре да влязат деца и да умрат от задушаване.

Дъхът ми секна, когато внезапно ме осени една мисъл.

Изритах вратата на хладилника с тока на обувката си.

Като се вгледах надолу, нещо заседна в гърлото ми.

Не исках да виждам това, но не можех и да отвърна поглед.

Облегнах се безпомощно на оградата на алеята зад мен. С трепереща ръка затиснах уста и отместих очи върху някаква счупена бутилка, проблясваща върху осеяното с натрошени камъни място зад алеята. Вятърът издуха една найлонова кесия.

Окопитих се чак когато Емили се приближи. Двамата стояхме до отворения хладилник смълчани, сковани като опечалени роднини до този странен бял ковчег.

Отвътре ни гледаше Челси Скинър.

Сигурно вратът ѝ е бил прекършен, когато е била наблъскана в хладилника, защото тялото ѝ бе притиснато до невъзможност, с наведено надолу лице. Стори ми се, че и краката ѝ са били счупени при натикването.

Отгоре на темето ѝ зееше дупка от куршум. А на челото имаше кръст, нарисуван с пепел.

Емили си сложи латексови ръкавици и притисна ръка към бузата на мъртвото момиче.

— Ще заловя изверга, който ти причини това — обеща тя, преди да извади телефона си.

29.

Мощното туптене на нисколетящия полицейски хеликоптер като че ли отекваше в такт с неудържимо разбеснелия ми се пулс, когато оставих Емили на местопрестъплението и се върнах по тясната алея до тротоара.

Загледах се в поредицата от окаяни три и четириетажни тухлени къщи по дължината на улицата. Партерите на повечето сгради бяха със спуснати метални ролетки, защото принадлежаха на изоставени магазини, но можех да огледам завесите и щорите по прозорците на горните етажи, обърнати към алеята. Все някой трябва да е видял нещо.

Около току-що пристигналия ван на „Спешна помощ“, паркирал пред вратата на джамията, започна да се струпва тълпа от зяпачи. Видях лейтенант Монтана зад предното стъкло, докато викаше подкрепление по полицейската радиостанция.

До вана се насъбраха богомолците, запътили се за поредната молитва в джамията: мъже с кюфии на главите и няколко жени, забулени с техните черни забрадки, наричани хиджаби. Но се появиха и някои от местните, които не бяха мюсюлмани, а само търсеха поредното зрелище.

Извадих снимката на Челси и се приближих към множеството.

— Това момиче бе намерено мъртво там, в дъното на алеята — обявих, като вдигнах снимката над главата си. — Да сте видели нещо подозрително тази сутрин?

— О, бяло момиче. Значи заради това е цялата суматоха — подхвърли млада, но доста пълна жена, като се засмя, докато отхапваше от хамбургера си.

— Безобразие — заговори застаналият до нея едър мъж със сплетена на расти коса. — Защо ченгетата се мотаят около джамията? Тук идват само богобоязливи люде. А сега се намъкнаха тези богохулници. Пак се започна с религиозната й расовата дискриминация. Нищо не знаем за някакво бяло момиче!

От начина, по който стоеше мъжаката, полуизвърнат и несъзнателно закриващ дясната си страна, бях готов да заложа месечната си заплата, че мога да отгатна какво крие под голямата си развлечена тениска на „Джайънтс“. Искан да го арестувам на място. Да си изкарам на този задник обзелия ме гняв. Дори не се замислих, че с това мога да взривя тълпата.

Поех дълбоко дъх, за да се овладеея, а миг по-късно иззад ъгъла се показаха две патрулни коли от Двайсет и пети полицейски участък.

Закрачих назад към местопрестъплението, когато чух как някакъв прозорец се затръшна от другата страна на улицата. Зад мръсното стъкло на втория етаж ме гледаше слаба чернокожа жена на средна възраст. Тя дълго не откъсна очи от мен, като ми кимна плахо, преди да се отдръпне навътре в апартамента си.

Явно искаше да говорим, но не пред съседите. *Боже, дано това ни доведе до някаква следа*, помолих се, преди да се върна при Емили.

Оставих двама от униформените си колеги да охраняват алеята и поведох Емили с мен през улицата. Щом влязохме в преддверието, ключалката на една от вътрешните врати изщрака. Показа се жената, която бях видял през прозореца. Тя притисна пръст към устните си в знак да мълчим и само с жест ни покани вътре.

Апартаментът ѝ блестеше от чистота. Мебелите бяха подредени с вкус върху пода от полирано дърво. В кухнята се виждаха домакински уреди от неръждаема стомана.

Жената се представи като госпожа Прайс. След като се преместихме в дневната, аз ѝ показах снимката на Челси.

— Тялото на това момиче беше намерено захвърлено в дъното на алеята на отсрещната страна на улицата — тихо ѝ обясних.

Жената шумно се затюхка, докато гледаше снимката.

— Още едно мъртво дете — промърмори тя с напевния си карибски акцент. — Щях да кажа, че този свят е полудял, но не помня някога да не е било така.

— Имате ли някаква информация, която бихте искали да споделите с нас, госпожо Прайс? — попита я Емили с настойчив тон. — Това вероятно се е случило точно след разотиването на хората от сутрешната молитва.

— О, знам ги тези проклети високоговорители — намръщи се тя. — Не биваше да им позволяват това. Религия или не, но накрая всичко

се свежда само до непоносим шум. Сто пъти съм звъняла на телефона на общината, но какво, мислите, че се промени?

— *Видяхте* ли нещо? — попита Емили.

— Не — каза тя. — Но вие трябва да говорите с Биг Айс, местния наркопласьор.

— Онзи шумния, с растите ли? — намесих се аз.

Тя кимна, присвила устни.

— По-скоро бих го нарекла Големия дявол. Превърна този блок в истински ад за всички почтени хора, които имат работа и се опитват да си гледат семействата. Хората на Биг Айс киснат на онзи ъгъл още от ранна утрин и не мърдат оттам през всичките часове чак до следващата сутрин. Ако нещо се случи в този квартал, сигурна съм, че ще го видят. Той пък си въобразява, че е много ловък, след като върти всичките си далавери само от магазина си за дрешки на ъгъла, докато неговите хора са поели продажбите на улицата.

— Как се казва магазинът? — попитах.

— Бутик „Енерджи“. Продават всякакви глупави парцали за любителите на хип-хопа. Точно на ъгъла е.

— Добър човек сте вие, госпожо — похвалих я, като си изясних картината. — Искате смелост, за да се каже това.

— А пък вие предайте на майката на това красиво момиче, че съжалявам за загубата ѝ — поръча ни слабата жена, като ни изпрати до вратата. — Трима синове съм отгледала в този блок с ужасни усилия. Ако ми ги отнемат така, не знам какво ще правя.

30.

Бутикът „Енерджи“ беше точно там, където ни бе посочила нашата свидетелка. Отначало ми се стори, че е някакво незаконно магазинче, но се оказа, че всичко било според изискванията. На витрината висяха маркови дрехи от Ву Тан Клан, „Фат Фарм“, Шон Джон, „Джи-Юнит“, ФУБУ. Очевидно тук продаваха и обувки, ако можеше да се съди по залепените на вратата емблеми на „Тимбърланд“ и „Найк“.

Продавачката, която си скубеше веждите зад щанда, дори нямаше възможност да попита „Мога ли да ви помогна?“, тъй като с Емили, следвани от още двама полицаи от спешния екип, вече бяхме прекосили магазина с извадени пистолети. Като приближихме, видяхме, че Биг Айс седи на пейката за пробване на обувки и развързва връзките на чифт нови маратонки „Найк Дънкс“.

— Какво искате? — попита той раздражено, вдигайки очи към нас.

До него бяха оставени два мобилни телефона, а под пейката бе пъхната найлонова торба с надпис „Енерджи“. В нея съвсем ясно прозираше хромиран автоматичен пистолет.

— На твоето място нямаше да посмея да помръдна — предупредих го аз. Наведох се и вдигнах торбата. Пистолетът бе деветмилиметров броунинг. — Имаш ли разрешително за него?

— О, това не е *моята* торба, полицай. Някой друг трябва да го е оставил. Аз просто влязох тук, за да си купя нови маратонки.

В торбата имаше и кутия за обувки. Изсипах я на пода. Върху бежовия килим се затъркаляха пачки от плътно стегнати двайсетачки.

— В такъв случай и тези пари не са твои. Както и всичко останало, което открия, когато изтърбуша това място из основи?

— О, загрех каква е играта — нацупи се Биг Айс и отмести поглед от мен към другите полицаи зад гърба ми. — Искаш да ми припишеш убийството на онова девойче. Умира някакво бяло момиче, тъй че дай да го лепнем на голямата чернилка. Колко оригинално. Ама номерът няма да мине.

Биг Айс имаше право. Това, което вършихме, в никакъв случай не беше обичайна полицейска процедура. Но на мен не ми пукаше. Вече бях готов да наруша всички писани и неписани правила.

— Хвърли ми мобилния, за да звънна на адвоката си — заповяда Биг Айс, като се прозя безгрижно. — Нали си имам договор с това бяло момче. Той моментално ще те издуха заедно с цялото ти недопустимо, незаконно, шибано претърсване.

— Може би — казах. — Ама и най-прочутият адвокат на света няма да ти върне тази кутия, пълна с двайсетачки.

Биг Айс внезапно ме погледна удивено.

— О! — ухили се той. — Искаш да си поиграем на *Сделка или не?* Защо не го рече още от самото начало, вместо да нахлуваш тук и да ядосваш дамата ми? Дошъл си на точното място. Какво мога да направя за теб?

— Знам, че ти или твоите хора излизате на този ъгъл много рано сутринта — заех се да му обяснявам. — Това момиче не е паднало от небето. Било е изхвърлено тук. Помогни ми с някаква информация за нея, а аз ще ти върна кутията за обувки. Може дори и да оставя тази торба там, където я е забравил онзи нещастник.

— Заедно с това, което е вътре в нея ли? — попита Биг Айс с надежда.

— Не, длъжен съм да обявя това оръжие за изгубено и намерено — отрязвах го аз.

Той въздъхна, докато обмисляше решението си. Накрая кимна.

— Добре — реши. — Ще се обадя на едно-две места. Подхвърлих му единия от неговите телефони.

— Какъв разбран човек...

31.

Стояхме там, докато Биг Айс говореше по телефона и раздаваше заповеди.

— Не се тревожи — рече той и щракна капачето на телефона си. — Те знаят какво ще ги сполети, ако до десет минути не ми звъннат.

На стената над стелажка с кожени якета на „Авирекс“ висеше телевизор — огромна плазма, настроена на канала за афроамериканци. Биг Айс се изправи с много пъшкане, докопа дистанционното, захвърлено под касовия апарат, и превключи канала на Си Ен Би Си. Зяпна екрана напрегнато, докато един плешив бял мъж по тиранти говореше за курсовете на акциите на новите компании.

— Мамка му, мислиш си, че аз съм лошият? — заговори Биг Айс. — Защо не погнеш някои от онези частни посредници по изкупуване на акции? Тези приятелчета купуват мултинационални компании барабар с всичките им дългове накуп, заедно с всичките лайна към тях. Например аз бих пробвал това в „Мики Ди“^[1]. Хей, знаеш ли колко струва онзи „Биг Мак“? Три кинта? Добре, купувам го, но вместо да ти платя веднага, ти предлагам акции за пет. Няма да им хареса тази далавера, нали? Ала ако умножиш тези три кинта по два милиарда, толкова ще забогатееш, че ще имаш в болницата крило, наречено на твое име. Е, как ти се струва това?

Емили го изгледа изумено.

— Да не би да играеш на фондовия пазар? — удиви се тя.

Биг Айс се извърна и се вторачи в нея.

— Да ти приличам на бълзльо, дето го е страх да рискува, а? Разбира се, че съм в играта. През цялото време си скъсвам задника, така че портфолиото ми да е със *Стандард енд Пуърс*, за да се докопам до всички онези сладки дивиденди. Да не си мислиш, че това, което имам, ми е дошло даром? Ако искаш, мога да те свържа с моя брокер — предложи ѝ той и намигна.

— Наистина ли? — попита Емили саркастично, но точно тогава звънна единият от телефоните му.

— Чуй ме добре, Снап — заговори Биг Айс. — Нали висеше рано тази сутрин на ъгъла? Сега си затвори плювалника и само ме слушай, тъпако. Да си видял някой да се мотае около джамията рано сутринта?

Биг Айс изслуша какво му отговори неговият човек отсреща, като само кимаше утвърдително.

— Какво не е наред ли? — развика се той по мобилния след няколко секунди. — Ами никак не е наред туй, че едно бяло момиче било намерено мъртво на алеята, тъпанар такъв, а пък аз хич не ща ченгетата да ме закопчаят заради туй.

И ядосано затвори капачето на телефона си.

— Кажу ми какво научи — подканих го аз.

— Снап ми рече, че някъде към пет и половина тази сутрин видял някакъв тип, от бялата раса, да излиза от бая поочукан жълт ван. Ама успял да го зърне, щото толкоз рано бизнеса хич го няма, та си рекъл, че ще е някакъв хептен закъсал клиент. Ако излезеш на ъгъла малко по-рано и останеш да висиш до малко по-късно, народът оценява такава екстра обслужване.

— Не се съмнявам, че клиентите ви са много признателни — нетърпеливо го прекъснах. — Но давай по-нататък.

— Е, ами Снап рече още, че този кльошав тип, дебнеш като мишка, ама издокаран с очила, бил с посивяла коса и с бачкаторски комбинезон. Та измъкнал той един малък хладилник от вана си. Нашият Снап веднага си рекъл, че онзи бил от някакви доставки, май за строежа или нещо такова. Белият се върнал след малко, ама само с ръчната количка, метнал я обратно във вана и отпрашил.

Знаех си, че нямаше смисъл да питам дали господин Снап е запомнил регистрационния номер на микробуса. Разкритото досега не беше кой знае какво, но най-после поне се добрахме до някакви следи.

— Т'ва ще ви свърши ли работа? — попита ни Биг Айс и се ухили, докато потърка длани, големи като чинии.

Пуснах на тезгяха найлоновата торба с парите от продажбите на дрога.

— Не инвестирай всички само в един вид акции! — подвикна през рамо Емили на излизане.

[1] Жаргонното название на „Макдоналдс“. — Б.пр. ↑

32.

Щом се върнахме при джамията, тълпата на улицата ми се стори някак си по-притихнала. Имам Ясин излезе на тротоара и заговори на паството си с успокоителен тон.

Аз пак се свързах с екипа за бързо реагиране и съобщих какво научихме с Емили. Казах им още, че източникът на информацията трябва да бъде запазен в тайна, за да не пострадат Биг Айс и Снап, най-новите сътрудници на нюйоркската полиция.

— Добре, ще им заповядам да класифицират твоето сведение като секретно, в категорията DD-5, за да имат достъп до него само работещите по случая — обеща ми Креймър, детективът от отдела за тежки престъпления, избран за водещ на следователския екип.

Дали това нямаше да ме задължи да попълвам безброй формуляри?, разтревожих се и прекъснах разговора. Започвах да се чувствам като редови член от екипа за бързо реагиране.

Настигнах Джон Клиъри, командващ екипа за събиране на веществени доказателства, който вървеше към алеята с чувал за биологични отпадъци в ръка.

— Джон, оказа се, че заподозреният не е скрил тялото в хладилника тук. Този тип е разтоварил хладилника с тялото, предварително напъхано в него.

— Наистина ли? — учуди се Клиъри и веднага извади мобилния телефон от калъфа на колана върху белия си работен комбинезон. — В такъв случай, вместо да изваждаме трупа, ще качим целия хладилник на носилка и така ще го откараме в лабораторията.

Върнах се в нашата кола без опознавателни знаци и позвъних на детектив Рамирес, който още бе в къщата на семейство Скинър, за да му съобщя лошата вест. Той въздъхна дълбоко.

— Ужасна работа — промълви Рамирес. — Горката жена. Не заслужава това. Но няма как, ще ѝ го кажа, Майк. Предпочитам да се прострелям с куршум в коляното, отколкото да ѝ го съобщя.

— Е, какво мислиш сега? — попита ме Емили, като зае отново мястото си в колата.

— Мисля, че първо трябва да хапнем нещо — предложих й аз. — Знам едно чудесно място наблизко, което може да ти помогне да забравиш за всичко станало през последните два часа.

След десет минути пристигнахме пред ресторанта на Силвия на Ленъкс Авеню, през няколко преки надолу.

— Имаш късмет — казах и поднесох менюто на Емили веднага щом седнахме в това уютно, невероятно приятно ухаещо местенце. — Не само защото тук предлагат царевична каша, но дори и прясно зеле.

— Прясно зеле ли? Е, с това успя да ме спечелиш — заговори Емили провлачено, като истинска южняшка дама. Дори махна с ръка пред себе си, сякаш държеше невидимо ветрило. — След това никога няма да огладнея, макар че не очаквах да си толкова запален по южняшката кухня, Майк.

— Не ме разбирай грешно, Паркър. Способен съм да се справя наведнъж с шест бири и солидна порция пържени картофки благодарение на ирландските си корени. За тази храна ме запали жена ми. Тя беше превъзходен гастроном. Всяка събота успяваше да уговаря Шеймъс да гледа децата, за да ме води по нови места. Така свикнахме събота следобед да се отбиваме в ресторантчета с южняшка кухня, където свиреха джаз.

Заговорихме за случаите, които разследвахме, когато ни сервираха две блюда от прочутите печени ребърца на Силвия.

— Мисля, че малко започна да ни просветва — сподели ми Емили между две хапки. — Свидетелят беше ужасен, но след като нашият човек е позволил да има такъв, това най-малкото означава, че не е идеалният престъпник и може да допусне грешки. За кратко не бях сигурна в това. Но да домъкне трупа в хладилник, а след това да го изхвърли? Това е най-малкото доста странно... Нали си съгласен с мен? С това си е създал доста главоболия.

— Така е — рекох, като избърсах устните си със салфетката. — За този откачалник това не е просто занимание, а цяло приключение.

— Не спирам да се питам защо го прави — продължи Емили. — Защо въобще се преструва, че отвлича децата? Досега не е поискал никакъв откуп. Имам предвид, защо ще се свързваш със семействата, ако и бездруго си решил да убиеш жертвите си?

— За да привлече внимание. Това трябва да е причината. Опитва се да го представя колкото може по-драматично. Защо правят така

повечето психопати? Те са сбъркани фундаментално, но иначе са грандиозно самовлюбени. Като Ли Харви Осуалд, който уби президента Кенеди. Или като младите глупаци от гимназията „Кълъмбайн“ в Колорадо, които откриха безразборна стрелба по съучениците си. Не могат да станат известни по нормалния начин, затова привличат вниманието върху себе си, като убиват.

— Но ти нали разговаря с този тип, Майк... — Емили вдигна ръка над масата, макар единият ѝ пръст да бе изцапан със соса от барбекюто. — Каза, че ти се сторил образован, с доста добро произношение. Не ми прилича на умопобъркан.

Свих рамене.

— Тогава трябва да е с деформирано съзнание или нещо подобно, защото друго не може да обясни организирането на цялата тази постановка на въпроси и отговори. Явно на нашия толкова културен приятел здраво се блъскаат гюлетата в главата...

— Да, в това има смисъл — съгласи се Емили.

Останах шокиран, когато сервитьорката се върна и Емили ѝ поръча уиски „Джак Даниълс“.

— Къде остана намерението да пиеш само безалкохолни? Не чу ли някакъв тътен? Сигурно Джон Едгар Хувър се е обърнал в гроба си.

— Какво да кажа като оправдание, Майк? Ти напълно ме поквари — намигна ми Емили. — Бяха ме предупредили да внимавам много с полицаите от Ню Йорк. Каква съм глупачка. Трябваше да се вслушам в предупрежденията.

Щом стана време за плащане, аз поставих кредитната си карта върху сметката.

— Почакай, какво правиш? — спря ме Емили и затърси портмонето си. — Ще си я поделим. Държиш се, сякаш сме на първа среща.

— Нима? — учудих се и се взрях в очите ѝ, подавайки сметката на сервитьорката.

Тя също ме изгледа за няколко дълги, много приятни секунди, след което се изчерви. Не, всъщност аз бях този, който се изчерви.

Нямах представа какво ми ставаше, по дяволите... Жена ми бе мъртва от две години и обикновено бях много неспокоен, когато можеше да се сближа с някоя друга. Предполагам, че специален агент Емили Паркър просто бе различна.

Или съм започнал да полудявам.
Да, това трябваше да е.

33.

Стана почти девет вечерта, когато приключи ежедневната среща на екипа за спешно реагиране. Изтощена, Емили Паркър се прибра в хотела си. И само след минути с плясък се потопи в закрития басейн.

Нищо не можеше да се сравни с този първи, магически за нея досег с водата. И както бе свикнала, тя се гмурна в хладното ѝ спокойствие чак докато ръката ѝ не докосна дъното.

Заплува бруст със затворени очи. Във водата всичките ѝ тревоги изчезваха. Нямаше вбесени началници, нито стрес, и със сигурност никакви мъртви момичета и момчета.

В детството ѝ, в дома ѝ във Вирджиния, родителите ѝ имаха басейн. Тя киснеше в него през цялото лято — от шест, докато навърши десет години. Любимата ѝ игра бе да се прави на русалка. Затваряше очи и протягаше ръка в очакване на прегръдката с любимия си принц, за да я отведе в изгубеното ѝ царство.

Когато минута по-късно започна да не ѝ достига въздух, Емили си спомни, че Челси Скинър е била спасител на плажа.

Изскочи на повърхността и заплува както всеки друг път. Обикновено няколко дължини в басейна се оказваха достатъчни, за да ѝ се проясни умът, но сега, дори след петата, не можеше да престане да мисли за случая. Навярно нямаше да успее да си го избие от главата дори и ако преплува Ламанша.

До края на работната среща на екипа от полицейската лаборатория още не бяха готови с резултатите от аутопсията на Челси. Майк ѝ спомена, че се наложило с флекс да срежат отгоре корпуса на хладилника, за да извадят тялото.

Имаше нещо смуцаващо около този престъпник. Емили знаеше, че повечето серийни убийци по всякакъв начин се опитват да избегнат вниманието на публиката. А този тип сякаш изпитваше удоволствие от известността. Като че ли искаше да им натрие носовете с това, което вършеше.

Какво бе казал той? *Предай поздравите ми на нейното майче.* Дори и за един хищен социопат безчувствеността и арогантността му

бяха умопобъркващи. Този тип не беше просто самоуверен. Беше прекалено нагъл, може би защото се справяше с всичко много ловко — досега бе допуснал само една грешка, позволявайки да го види уличен доставчик на наркотици.

След като преплува двайсет дължини, Емили Паркър се прибра в стаята си и позвъни у дома си.

— Как е тя? — попита тя брат си.

— Това, което ще ти кажа, ще ти хареса, Ем. Днес един от съучениците на Оливия чул как учителят я нарекъл Оливия Жаклин и оттогава, през цялата сутрин, я наричал само О'Джей Паркър^[1].

— Малък негодник — възмути се Емили.

— Не, почакай — каза брат ѝ през смях. — Името на момчето било Брайън Кевин Съливан, затова Оливия го нарекла Би Кей Съливан. Сега всички в класа го наричат само Бъргър Кинг Съливан. Как ти се струва? Според мен Бъргър Кинг ще се позамисли, когато отново иска да се закача с нашата Оливия.

Емили не успя да се сдържи и се засмя.

— Къде е тя сега?

— В леглото. Легна си заедно с куклата „Моята близначка“, така че в леглото е малко тясно. Искаше да ти напомня, че магазинът „Американско момиче“ се намира на Пето Авеню. И да не забравиш да поздравиш Елоиз в хотел „Плаза“.

— Обещавам — прошепна Емили. Олекна ѝ на сърцето. Обзе я чувството, от което толкова се нуждаеше. — Ти си най-добрият вуйчо на света, Том.

— Не забравяй, че съм и най-добрият брат — допълни той. — И да се пазиш.

Тя затвори телефона и видя, че някой ѝ бе изпратил съобщение. Изслуша продиктуваното от Майк и веднага му позвъни.

— Какво има сега? — попита го, когато той се обади.

— Нищо ново — отвърна Бенет. — Просто исках да те успокоя, че през последния половин час няма ново отвличане.

Тя се замисли... За него, за обяда им, както и за чудесната вечеря със семейството му. Загледа се в безнадеждно самотната си хотелска стая. И отново усети самотата в живота си. След като съпругът ѝ напусна семейния кораб, дори не ѝ бе минавала мисълта да се сближи

с някого друго. Но сега, колкото повече време прекарваше с Майк, толкова по-често започваше да обмисля тази възможност.

— Къде си сега, Майк? — попита неволно.

Какво правеше, по дяволите!

— Не мога да те чуя. Едно от децата крещи зверски... Изчакай. Ето, готово, сега съм в кухнята. Та какво каза?

Емили се замисли. Трябваше да спре. Да се захване с полицаи, при това от друг град? Как, по дяволите, би могло да се получи?

— Нищо — отвърна младата жена. — До утре, Майк.

[1] По аналогия с О'Джей Симпсън, футболист и киноактьор, убил жена си и любовника ѝ, но скандално оправдан през 1995 г. — Б.пр. ↑

34.

Стоях в кухнята, загледан в мобилния телефон.

Имаше един миг между нас, нещо като надвиснала възможност, но, по дяволите, някак си я изпуснах.

Все пак беше хубаво да чуя гласа ѝ. Е, не чак толкова, като да видя лицето ѝ, но почти... Тя беше добро ченге, добра за компания, а и изглеждаше добре. Беше чудесна, поне според моята класация. Имах чувството, че се познаваме от години, а не от три дни.

Телефонът ми иззвъня, докато още стоях там, унесен в мечти, все едно бях един от моите влюбени тийнейджъри. „Хайде обратно в реалността, Казанова“, казах си.

Обаждаше се Каръл Флеминг, пряката ми шефка.

— Майк, току-що научих, че някой от кметството поискал от екипа за спешно реагиране да му предоставят копия от всичките ти доклади. Имаш ли представа какво ще направи с тях заместник-кметицата?

— За нещастие — отвърнах, — ние се спречкахме с Джорджина Хотинджър още при отвлечането на сина на Дънинг. Вероятно не се е отказала да ми създава неприятности, шефке. Търси нещо, с което да ме закове.

— Тази анорексична кучка може да го духа! — избухна гневно моята шефка. — Архивите на отдела за вътрешни разследвания в полицията са строго конфиденциални и ако тя поиска подобна информация, ще трябва да се обърне лично към мен. Този случай не може да бъде разследван по-професионално. Не се притеснявай от нея или от когото и да е друго, докато аз съм наблизо. А сега легни да поспиш, Бенет.

Брей, помислих си, след като затворих. Шеф да е толкова уверен в способностите ми, та чак да е готов да си сложи главата в торбата заради мен? Това бе нещо ново, но много хубаво.

Ала спането май ще се отложи, помислих си, като излязох от кухнята и се загледах в неразборията върху масата в трапезарията.

Навсякъде бяха разпилени мензури и епруветки, найлонови тръбички, будилници, засъхнала боя. Имаше достатъчно картон за макет на малък самолет.

Да, отново бе настъпил най-тревожният период. Наближаваше годишният преглед на научните проекти в католическото училище „В името Божие“.

Шест от моите десет деца трескаво довършваха проектите си, възложени от учителите им. Джейн изследваше почвата в Ривърсайд Парк. Еди проучваше геометрията на сенките. Брайън се занимаваше с нещо, свързано с гледането на телевизия и въздействието ѝ върху умствените ни възможности. Или пък просто не му се учеше и зяпаше предаванията? Не бях много сигурен за него.

Дори и най-малката, петгодишната Криси, бе пленница на научните изследвания. От училището ѝ бяха поръчали да изработи стетоскоп от картонените тръби за тоалетната хартия. Вероятно Проектът *Манхатън*, за създаването на атомната бомба, е изисквал по-малко усилия.

Протегнах ръка, когато едно смачкано парче от алуминиево фолио прелетя край главата ми.

— Тази топка твоя ли е, Трент? — попитах го, като му подадох обратно смачканото фолио.

— Това не е топка, татко — осведоми ме той, като простена мъчително заради невежеството ми. — Това е Юпитер.

След като се върнах от работа, тутакси ме бяха изпратили в местния „Стейпълс“ за някои спешни покупки, отлагани до последната минута. Не бях виждал толкова много изнервени родители от 15 април в пощата — последната дата за внасяне на федералните данъци. Не пишеше ли в ръководствата, че учениците трябва сами да правят експериментите си? Да бе, как не...

Оставах десет минути до полунощ, когато завих в леглото и последния от моите едисоновци и галилеовци, преди да се затътря към кухнята.

Заварих Мери Катрин, със следи от лепило по бузите и с изцапани от маркера пръсти, съсредоточено да нанася последните щрихи.

— Здравей... Готов съм да се обзаложа, че никога не си преживявала удоволствието да се потопиш толкова дълбоко в бездните

на научните изследвания. И ти ли се чувстваш толкова извисена и обогатена? — попитах.

— Имам идея за експеримент, който искам да проведа с всички онези учени — промърмори тя, докато завърташе шарената четчица.

— За това колко стрес могат да понесат хората, преди главите им да експлодират ли?

35.

Беше два и двайсет след полунощ, когато Дан Хейстингс излезе от „Бътлър“ — главната библиотека на Колумбийския университет. Но вместо да се насочи към рампата за инвалиди, красивият рус първокурсник, следващ икономика, се усмихна закачливо, включи инвалидната си количка в режим за спускане по стъпала и започна предпазливо да слиза по стълбището на сградата, приличаща на древногръцки храм.

„Човек може да си помисли, че съм се поучил от инцидента“, каза си той, когато изключително скъпата инвалидна количка с компютърно регулиране се блъсна силно след последното стъпало. Краката му бяха парализирани след злополучен инцидент при планинско катерене с велосипед.

С баща си бе заминал на изключително рисковано пътешествие в долината Оркон в Централна Монголия. И докато трескаво се спускаше надолу като възкръснал Чингис хан, в следващата секунда предната му гума се заклещи между два скални блока.

Приземяването в дъното на планинското дефиле разтроши на парченца три от гръдните му прешлени — деветия, десетия и единадесетия, но той не се оплакваше. Нали мозъкът и сърцето му бяха останали непокътнати, а като бонус на раздяла с монголската му авантюра се оказа, че не беше лишен от възможността да използва и пениса си. Сега, благодарение на своята айБОТ, наричана „ферарито сред инвалидните колички“, можеше да си осигурява достъп до всичко, което му принадлежеше. Можеше и да отива, където си пожелае.

Тази вечер остана да чете до късно за държавния изпит на следващия ден. Както и заради купона, който съквартирантът му даваше на своята група привърженици, изучаващи процесите за омиротворяването на света. Предпочиташе да задреме върху книгите в библиотеката, отколкото да бъде в компанията на тези любители на висенето по дърветата.

В интерес на истината, той бе най-крайният консерватор, който можеше да се срещне. В либерално настроение Колумбийски университет това го правеше да изглежда като шпионин, внедрен дълбоко във вражеска територия.

Двигателят на инвалидната му количка забръмча, докато прекосяваше площада „Лоу Плаза“. Обикновено тази обширна площ гъмжеше от хора, които се грееха на слънце или играеха на футбол, но сега бе съвсем безлюдна. Само насреща, на фона на черното нощно небе, се извисяваше странно зловещо величественият купол на библиотеката „Лоу“.

Нали точно тук, сред тези красиви сгради, бяха върлували антивоенно настроените хипита през шейсетте години? Какъв позор. Но още по-лошо бе, че и до днес някои от неговите състуденти продължаваха да вярват в тези глупости.

Но не и той. Дан следваше пълния курс по икономика. Първоначалните му планове предвиждаха да завърши с пълно отличие, за да може да кандидатства за някоя от водещите инвестиционни банки на Уолстрийт. Само че след сътресенията, които сполетяха „Бъър Стърнс“, „Голдман Сакс“ и „Мерил Линч“, той все по-често се замисляше да се огледа за някой по-проспериращ частен инвестиционен фонд. Нямахше значение кой точно ще е, стига да работеше в големи мащаби.

Да се издигне или да си остане у дома, прикован към инвалидната количка — до това се свеждаше изборът на Дан Хейстингс.

Сложи си слушалките на айпода и си избра плейлиста с песните на „Фел Аут Бой“. Този състав, както и „Май Кемикъл Романс“, бе сред най-предпочитаните от него при движение с инвалидната количка.

Тъкмо преминаваше покрай „Луисън Хол“, когато видя светлината. Някакво странно пулсиращо синкаво сияние се процеждаше откъм вратата на юг от него. Дали не беше от екранчето на мобилен телефон? Той забави скоростта на количката и свали слушалките.

— Здравей, Дан, ела насам — извика го шепнешком един глас.

Какво ставаше тук, озадачи се Дан и се огледа. Да не беше някой от състудентите му? Някой от онези шумни келеси? Или от свалачите,

излезли на лов за пликчета?^[1] Той никак не си падаше по това. И за какво изобщо бе този лов?

Когато беше на метър и половина от светлината, Дан едва не падна от количката, натискайки рязко спиращките. Някакъв тип с черно късо палто и скиорска маска изскочи откъм вратата с пистолет в ръка.

Каква бе тази гадория? И къде, по дяволите, се бе дянала охраната?

Беше слушал, че Морнингсайд Хайтс, съседният на университета квартал, бил много опасен, но никога не бе чувал някой да е бил нападнат тук, наскре кампуса.

— Ето, вземи го — каза му Дан, като му подаде айпода си. — А в портфейла в чантата си имам сто и петдесет долара, както и кредитна карта от „Американ Експрес“. И тях можеш да вземеш, приятел.

— Ей, ама ти си бил много готин... — извика мъжът със скиорската маска, като сграбчи Дан за якето и го измъкна от инвалидната количка. После изрита вратата на сервизното помещение зад гърба си.

— Какво правиш, мамка ти? — изкрещя Дан, докато онзи го носеше на ръце в тъмната сграда.

Мъжът спря, пусна го на пода, натисна го с коляното си и с груб замах овърза краката, ръцете и устата му с тиксо.

— Шшшт, тихо! — Преметна го през рамо. — Кротувай сега. Не се приказва, когато си в час.

[1] Колежанска шега, при която момчетата се вмъкват в стаите на момичетата в студентското общежитие, за да откраднат бельото им. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
КРЪСТЕН ЗНАК

36.

— Татко, внимавай да не се спънеш! И в никакъв случай да не го изпуснеш! — извика Джейн след мен, когато аз се заклатушках като зомби по бордюра към салона на училището „В името Божие“. Трябваше да отнеса там картонените проекти на децата, но днес, заради преумората, бях много непохватен.

Макар че научните проекти официално бяха приключили, следващият етап наподобяваше шоу по готварския тв канал „Фуд Нетуърк“, при което състезателите трябваше да отнесат тортите си до масата на журито.

Аз обаче щях да го направя шест пъти, без никакъв шанс да бъда награден с чек за десет хиляди долара.

След като всичко бе безопасно доставено по местоназначение, започнах да се успокоявам. Макар че когато минавах покрай един от многобройните щандове във физкултурния салон, върху който имаше гумен маншон за мерене на кръвното налягане, доста се изкуших дали да не премеря своето.

Изпратих Криси до вратата на класната ѝ стая в детската градина. Тя се отдръпна от мен, щом понечих да я прегърна.

— Не тук, татко. После ще ми се подиграват, че още съм бебе — измърмори тя.

„Но ти наистина си бебе“, помислих си.

— Не може ли поне да си стиснем ръцете, госпожице Бенет? — примолих ѝ се кротко.

Тя забързано ми подаде ръка като бизнес дама, след което ме заряза, без да се обърне и да ме удостои с поглед. Усмихнах ѝ се от вратата, като я видях как кръстоса ръце и зашепна нещо на една от съученичките си. Толкова бързо порастват децата.

Слава богу, че аз, по някакво чудо, не остарявам толкова бързо.

Тъкмо слизах по стъпалата пред фасадата на училището, когато забелязах, че не бях включил мобилния си, след като го заредих. Не бе чудно, че цялата ми сутрин протече мирно и тихо.

Ох, помислих си, ето защо не е звънял. Като проверих, се оказа, че през последните двайсет минути съм получил два есемеса от шефката ми и още четири от Емили Паркър.

Първо се обадох на Емили. Тя имаше предимство.

— Веднага включи канала на телевизия „Фокс“.

Влязох в къщата на пастора към църквата „В името Божие“, съседна на училището. Госпожа Мейнард, енорийската секретарка, ме изгледа учудено, след като вдигна очи от купчината пликове върху бюрото си.

— Отец Бенет ще говори от осем часа, Майк — осведоми ме тя.

— Така ли? А мога ли да използвам телевизора ви? — попитах и влязох в салона, без да изчакам позволениято ѝ.

Извънредни новини на живо! — изписа се в карето в ъгъла на екрана. Предаваха по местния канал на „Фокс“. Прочетох от бягация надпис по лентата долу:

ИЗЧЕЗНАЛ СИН НА МЕДИЕН МАГНАТ

Показаха трепкащ изглед от колежанския кампус, вероятно сниман от хеликоптер. Познах гранитния купол на библиотеката „Лоу“ към Колумбийския университет. Полицията бе оградила с отцепваща лента друга сграда в кампуса, където се струпваше все многобройна тълпа.

— Не! — простенах, щом най-после разбрах какво бе заобиколено от полицейския кордон. Камерата показва в близък план празна инвалидна количка.

Сякаш някой бе задигнал молитвената броеница, висяща около разпятието на стената над телевизора. Нима онзи луд бе отвлякъл още едно дете? Този ужас сякаш нямаше край. И какъв бе смисълът? По дяволите, сега само това ни липсваше!

— Къде си, Емили? — попитах я по телефона, като излязох на улицата.

— Тичам към метрото. Колумбийският университет е в центъра, нали? Не си прави труда да идваш да ме вземаш. Ще се видим направо

там.

37.

— Накъде, Майк? — попита ме Мери Катрин, когато отново се метнах в нашия ван. — До някое кафене на „Старбъкс“? Или до ресторанта на Единадесета улица? Не, какво ще кажеш да си вземем два топли бейгъла и да ги изядем в парка? Умирам от глад след среднощните занимания.

— Промяна в плановете — разочаровах я аз. — Току-що е било отвлечено още едно дете. Вече отдавна трябваше да съм в Колумбийския.

Очите на Мери Катрин светнаха и тя натисна здраво педала за газта. Беше прочута любителка на високите скорости.

— Включи полицейската лампа, Старски^[1]. Ще те откарам там за нула време.

По пътя към Колумбийския университет позвъних на Каръл Флеминг.

— Ето те и теб — каза тя. — Журналистите надушиха това отвличане преди нас. Там ли си вече?

— Съвсем наблизо съм.

— По телевизията съобщиха, че бил син на медийния магнат Гордън Хейстингс, но това още не е потвърдено.

— Ще проверя — обещах ѝ точно когато стигнахме до кампуса.

Тълпа от студенти и журналисти се бе струпала на площада „Лоу Плаза“ чак до Сто и шестнадесета улица и Бродуей. Воят на полицейските сирени разцепваше въздуха на всеки няколко секунди, защото пристигаха все повече и повече патрулни коли.

Видях Емили Паркър да излиза от метрото и ѝ извиках.

— О, разбирам — процеди Мери Катрин и я измери с гневен поглед през предното стъкло. — Не ми каза, че и тя ще е тук.

— Разбира се — отвърнах, докато излизах от колата. — Тя е експерт по отвличанията от ФБР. А това прилича на отвличане. Какво ти става?

— О, нищо. Не е моя работа какво правиш, Майк — тросна ми се тя, преди да форсира отново вана. — Или с кого го правиш. Поне успех

да те докарам навреме — отбеляза.

Ванът подскочи като шибнато с камшик животно, преди да се завърти на сто и осемдесет градуса. Останах зазяпан след нея, докато тя отпраши надолу по Бродуей.

Да не е напълно откачила? Трябва да е от научните проекти на децата, казах си аз.

— Това не беше ли твоята бавачка? — попита Емили, като дотича запъхтяна до мен.

— Не съм съвсем сигурен.

[1] Герой от полицейския сериал „Старски и Хъч“. — Б.пр. ↑

38.

С адвокатска чанта в едната ръка и чаша капучино в другата, Франсис З. Муни бързаше сред гъстата тълпа в утринния час пик през Гранд Сентръл. Наближи известния на всички часовник в средата на най-голямата жп гара в Ню Йорк, когато забеляза едно момиче на края на една от опашките за билети за метрото. Спря с внезапно омекнали крака. Сърцето му замря. Не можеше да си поеме дъх.

Същата млечнобяла кожа, същата дълга черна коса. *Мили боже, та това е тя!*, каза си той, изпаднал в паника. Нещо бе сбъркал! Челси Скинър бе точно тук. И то съвсем жива!

Но магията изчезна, когато младата жена се извърна, за да бръкне в чантата си. Франсис усети как му се зави свят от облекчение, щом разбра, че непознатата всъщност беше бизнес дама на трийсет и няколко години, прекалено висока и едра, за да прилича на младото момиче, което той бе отвлякъл и убил.

„По дяволите, какво става с мен?“, запита се мъжът, след като се окопити. Нещата започваха да се изплъзват от контрола му. Всичко бе заради недоспиването, заради физическото изтощение. Започваше да губи почва, направо халюцинираше.

Спря се пред редицата от телефонни будки на комуникационната компания „Веризон“. На дъното на чантата си, точно до деветмилиметровия броунинг, напипа шишенцето с психостимулатора риталин.

През последните три седмици се крепеше само благодарение на амфетамините: адерал за изостряне на вниманието, адски стимулиращите метамфетамини, както и класическия бензедрин. Някъде бе чел, че във военната авиация давали на пилотите амфетамини, за да ги поддържат във върховна форма при мисиите с голям обseg на действие — онези, които летците наричаха „курс далечно плаване“, по аналогия с терминологията на моряците.

Сега и той бе потеглил на мисия, нали? Най-важната мисия, за която светът някога е чувал. Затова се нуждаеше от всичко и от всекиго, който можеше да го подкрепя, за да издържи.

След като погълна половин дузина хапчета, той си свали очилата и притисна чело към алуминиевия прорез за монетите. Така успя да долови много ясно тропота на стотици крака по мраморния под на метростанцията. Отново си сложи очилата и мислено очерта линията — идеално права като лазерен лъч — до препълнения от навалищата изход от метростанцията към Лексингтън Авеню.

Щом излезе оттам и прекоси авенюто, той влезе във фоайето на Крайслер Билдинг, изградено от мрамор и стомана. Премести чашата с капучино в другата си ръка, за да премине през електронния скенер на въртележката, поставена от охраната на пропуска.

На излизане от асансьора на шейсет и първия етаж го поздрави с блясък месинговата табела на юридическата кантора, за която работеше:

ЕРИКСЪН, УЕЙМЪТ И РОТ

Още на дваайсет и девет бе станал партньор във фирмата — най-младият в цялата ѝ история. Някога искаше — и навярно щеше да го постигне, да види добавено върху табелата името МУНИ.

Но това време бе отдавна минало. Всъщност днес беше последният му ден тук.

Зави забързано наляво, преди стъклената врата, отвеждаща към бюрото на рецепционистката на кантората. После се върна малко назад: не биваше да привлича внимание. Отсъствието му през цялата изминала седмица — беше се обадил, че е болен — бе причинило хаос със смайващи размери. Според неписания работен кодекс в суперпрестижната му корпоративна фирма, фигурираща в класацията на „Форбс“, за която бе немислимо да загуби някое дело, нередовното явяване на работното място бе грях, равносилен на това да се изпикаеш върху бюрото на някого от старшите партньори.

Секретарката му — Кари, едва не падна от стола си, когато той нахълта в малкия ѝ офис.

— Франсис! Каква приятна изненада. Не бях сигурна дали ще успееш да дойдеш. Тъкмо се канех да ти звънна. Току-що се обади

Стейнман, твоят човек за срещата в девет. Каза, че нещо ново изскочило в студиото. И до следващия вторник нямало да може да се появи в Ню Йорк.

Франсис гневно изпъшка. „Нещо ново изскочило в студиото“ на тъпия им холивудски жаргон означаваше „провери си пощата“. Трябваше само да реши дали да си пропилее времето и да рискува, тъй като едва ли щеше да спечели нещо от срещата с този мултимилионер, оглавяващ могъща филмова компания.

Как можеше да е такъв глупак. Опитваше се да се справи с всичко, но бе невъзможно, дори и да можеше да лети.

— О, да, има още нещо — добави Кари, като вдигна една бележка от кутията си за входящата поща. — На рецепцията ми казаха, че миналия петък се обадил Кърт от „Ню Йорк Харт“. Казал, че било спешно.

„Ню Йорк Харт“ бе частно финансирана организация за борба с бедността, за която Франсис Муни бе работил доста, при това само за едната чест и слава. Беше им раздавал от компетентните си юридически съвети за един мизерник от Харлем, който сега чакаше във Флорида да изпълнят присъдата му — смъртно наказание.

Франсис изтръпна. С всичко останало на главата му, напълно бе забравил за това. Спешно съобщение, свързано с молба за помилване, не можеше да означава нищо добро.

Замисли се за плановете си. За отрязъка от времето, който му е отреден. Щеше да бъде невероятно трудно, но бе длъжен да опита. Въпреки че планът му вече бе в ход, не можеше да се откаже от благотворителността.

— Зарежи всичко и анулирай останалите ми срещи до второ нареждане. Ще го направиш заради мен, нали, Кари? Трябва да отида там.

— Сигурен ли си, че трябва, Франсис? — прошепна Кари загрижено. — Нямахте те цяла седмица. Мисля, че някои от клиентите и дори младшите партньори се оплакаха от теб, господин Муни. Всъщност господин Уеймът е бесен. Мога ли да направя нещо? Не искаш ли да поговориш с някого?

Франсис се усмихна, трогнат от загрижеността на секретарката си. От седем години работеше за него и беше страхотна, толкова умна, стриктна и предана.

Но когато всичко се разкриеше, дали тя ще разбере какво се е опитвал да постигне? И въобще ще го проумее ли някой?

„Това сега не подлежи на обсъждане“, реши той и се стегна. Нямаше значение какво хората ще си мислят лично за него. Не той бе най-важният. Всичко това не се свеждаше само до неговата личност.

Лепна една целувка на челото ѝ.

— Толкова е мило, че си мислиш за мен, Кари, но независимо дали ще ми повярваш или не, никога през живота си не съм се чувствал по-добре — заяви той, докато се отправяше обратно към асансьорите.

39.

От прозореца на отдела за вътрешна сигурност в Колумбийския университет се откриваше пряка гледка към празната инвалидна количка. Застанал до прозореца, Хесе Асеведо — шефът на охраната на кампуса — явно не можеше да направи нищо друго, освен тъжно да поклаща глава.

— Това непременно ще излезе на първа страница на „Ню Йорк Поуст“ — изпъшка той. — Искам да кажа, че това ми е работата, нали? Да бъде похитен един безпомощен студент, прикован към инвалидната си количка? О, съжалявам, сгреших. Трябваше да кажа: безпомощният син на един от най-влиятелните мъже в целия свят. И моята дъщеря учи тук. Но след като аз не мога да направя нищо, какво остава за останалия персонал? Какво да сторя, по дяволите?

Домъчня ми за него. Много добре знаех колко жестоко ще го обвиняват. Но нямах време за симпатии.

— Разкажи ни пак за тези тунели — напомних му аз.

— Извинявай, мамка му — стресна се мъжът и се върна при бюрото си. Телефонът му звънна, той вдигна слушалката и само след броени секунди отново я затръшна върху вилката. А когато пак позвъни, шефът на охраната направо изтръгна кабела. — Тунелите... — продължи след тежка въздишка той. — Добре. Тези тунели свързват някои от сградите в кампуса. Има тунели от „Луисън“ — сградата, до която намерихме празната инвалидна количка — до „Хевмейър“, Математическия факултет и театъра „Милър“. Има и още един, по-стар, който на практика преминава под Бродуей до една от сградите на колежа „Барнард“ от другата страна на Бродуей.

— Да, знам я — потвърдих аз. — Името ѝ е „Рийд Хол“.

Вече бяхме намерили вратата в сутерена на тази сграда да зее широко отворена. Джон Клиъри и неговият екип сега проверяваха там всеки квадратен сантиметър и събираха веществените доказателства в найлонови торбички. Вземаха и проби за ДНК. Убиецът вероятно бе проникнал оттам и пак оттам бе извел момчето.

— Кой друг е наясно с тези тунели? — попита Емили.

— Студентите, хората от поддръжката, служителите от факултета — обясни той. — Ние блокирахме някои от тези тунели, но младежите още ги използват понякога за по-бързо преминаване между сградите. Както при хотелите, всеки кампус си има легенди за призраци. Загадъчни фигури от подземията са част от тукашните градски легенди.

Замислих се за похитителя. Говореше като образован човек. Много вероятно беше да е следвал в някой от университетите в Бръшляновата лига.

— Още един въпрос — казах аз. — Някой от преподавателите да е слизал в тунелите?

— Не зная — отвърна Асеведо. — Но ще проверя и ще ви уведомя. Или поне ще оставя бележка на моя заместник.

— Наистина започвам да го уважавам този откачалник — призна ми Емили, докато слизахме по стъпалата. — Никога не се бях сблъсквала с толкова хитър престъпник. Направо си заслужи златен медал за отвлечане...

Тя се отби в кафенето на партера и се върна с две кафета. Тази сутрин бе облякла кобалтовосиня блуза и тъмносиня пола. Харесваше ми, че не прекалява с грима. Косата ѝ още бе влажна. Допадаше ми и начинът, по който приглаждаше косата си, щом се замисляше за нещо. И особено искрите, припламващи в сините ѝ очи, когато се ядосваше.

— А сега какво? — попита тя. — Да посетим общежитието на Дан Хейстингс? Или библиотеката, където са го забелязали за последен път?

— Не. По-добре да отидем при семейството му. Очаквам обаждане от нашия човек.

40.

Благотворителната организация „Ню Йорк Харт“ действаше от филиала на социалната служба в Харлем на Сто тридесет и четвърта улица, до авеню „Сейнт Николас“. Възкиселата миризма на пот и марихуана изпълни Франсис З. Муни с носталгични спомени, докато изкачваше бързешком непометеното стълбище.

През последните десет години Муни бе главен юридически съветник за тяхната амбициозна програма, защитаваща хора от най-бедните слоеве. Загледа се в окачените по стените постери, както и във фотографиите, направени от залата и градината, където се събираха хората от „Ню Йорк Харт“. Усмихна се. Тази организация наистина беше извор на любов към бедните.

— Какво подготвяте, момчета? — попита Франсис десет минути по-късно, когато се присъедини към няколко социални работници, събрани край очуканата маса за заседания.

Муни огледа с усмивка насъбралите се слабички младежи. Напомняха му за младините му, когато изгаряше да раздава справедливост. Не всеки младок беше егоистично, хленчещо мамино дете, помисли си той.

— Чак сега прочетох съобщението ти от тази сутрин, Кърт — заговори той. — Как напредва случаят на господин Франклин?

Кърт, главният адвокат на социалната служба, вдигна очи от своя сандвич със сирене. Той още не бе взел изпитите си в университета „Фордхем“, но Франсис вярваше в него. Момчето беше много способно и имаше голямо сърце.

— Причината, заради която те потърсих, Франсис, е, че последната молба на господин Франклин за помилване е била отхвърлена — обясни му той, дъвчейки. — Тези шибаняци още този петък ще го изпържат на електрическия стол, а расистите там, на Юг, сигурно са докарали вече за него катафалка на паркинга пред затвора. Какво ще направиш? Надявам се, че републиканците ще са щастливи, след като е останал един бедняк по-малко.

Франсис Муни не повярва на ушите си, когато в помещението се разнесе смях. Господин Реджиналд Франклин, син на бедна местна жена и мъж с умствени затруднения, щеше да бъде екзекутиран от американското правителство. Какво смешно може да има в това?

— Провери ли да не са му нарушени правата? — запита Франсис.

— Разбира се — отговори Кърт. — Но Апелативният съд предпочете да потвърди присъдата.

— Винаги правят така — ядосано заговори Франсис. — Взе ли копие от полицейския рапорт, както те посъветвах? Провери ли дали първият му адвокат е бил добре подбран? Да не е проспал нещо?

Сега в помещението се възцари тишина. Кърт остави сандвича си на масата и се изправи.

— Не, нямах възможност — призна той накрая. — Заради това ти се обадох.

— Нямам си възможност, така ли? — разкреця се Франсис. Скочи от стола, който изскърца застрашително. — Да не си си загубил ума? Този мъж го грози екзекуция!

— За бога, Франсис — промърмори Кърт и сведе глава. — Успокой се.

— Не мога — призна си Франсис. Не искаше да се разплаче. Не и пред тези деца. Но не успя да се сдържи и порой от горещи сълзи рукна по зачервеното му лице. — Не виждаш ли, че не мога да се успокоя? — изрече задъхано, докато изскачаше през вратата. — Няма никакво време за губене.

41.

Излязохме на просторния площад „Лоу Плаза“ пред Колумбийския университет и се насочихме към кабинета на касиера, за да се сдобием с повече лична информация за Дан Хейстингс. И точно тогава телефонът ми звънна.

— Майк — извика детектив Шулц, — тръгни веднага към кабинета на вицепрезидента в библиотеката „Лоу“. Нуждаем се от помощта ти. Направо няма да повярваш какво се случи.

Срещнах се с разтревожените Рамирес и Шулц в коридора на втория етаж на сградата на колежа, увенчана с прочутия купол. Администрацията не позволяваше на моите детективи да вземат видеозаписите от охранителните камери в кампуса поради „съображения за сигурност“.

— Тези безумци действат, сякаш сме от КГБ и подбираме хора, за да ги пращаме в ГУЛаг, а не че се опитваме да спасим живота на някой от отвлечените студенти — изрече гневно Рамирес.

След като спорихме двайсет минути, накрая надделя тревогата за града и се стигна до съставяне на призовка до ръководството на университета да предостави на нюйоркската полиция всичките видеозаписи, заедно с цялата налична информация за Дан Хейстингс.

— Това може да се случи само в Ню Йорк — изкоментира агент Паркър, когато се насочихме към Бродуей с форда „Краун Виктория“, който ѝ бе предоставен от нюйоркската централа на ФБР.

— Или в кампуса на някой от коледжите в Бръшляновата лига.

Гордън Хейстингс — бащата на жертвата, живееше в центъра, в Сохо, на Принс Стрийт. Докато Емили беше зад волана, аз изслушах какво казаха за него по радиостанцията 1010 WINS, наричана от нюйоркчани накратко „Тен-тен-уайнс“.

Гордън Хейстингс започнал да работи за Рупърт Мърдок, но сега въртял собствен бизнес, като изкупувал радиостанции и телевизионни канали, предимно в Канада и Европа. Богатството му се оценявало на осемстотин милиона долара. Дори не можех да си представя как изглежда такава огромна купчина пари. Нито можех да отгатна на

какво би бил готов такъв богаташ, ако е отвлечен безпомощният му син.

Докато шофираше, Емили се свърза с офиса на ФБР в Ню Йорк и провери сведенията за Гордън Хейстингс в националния център за криминални данни и в другите федерални бази данни.

— Гордън Хейстингс е роден и отрасъл в Шотландия — осведоми ме тя, като приключи с проверката след няколко минути. — Но станал гражданин на САЩ преди две години. Досието му е чисто, макар че колегите от данъчната полиция продължават да го следят заради някакви негови изказвания за офшорни сметки, направени в интервю пред списание „Венити Феър“.

— Представям си го — кимнах. — Всичките ми интервюта пред „Венити Феър“ винаги са минавали все така безпроблемно.

Миг по-късно, когато завихме от Бродуей по Принс Стрийт, аз изсумтях сърдито.

Пред оградата от ковано желязо пред къщата на Хейстингс вече бяха струпани цяла дузина микробуси на новинарските агенции. Когато паркирахме, студените очи на обективите на камерите се вторачиха в нас. Аз пък извърнах към тях само ледената си физиономия със студени ирландски очи.

— Без коментари. И вървете по дяволите! — креснах им на излизане от колата. — И махнете този проклет микробус от противопожарния кран, ако не искате да го видите за последен път.

— Сега се убедих какво означава една медия да е добре информирана — сподели с мен Емили, докато си проправяхме път сред журналистите, задръстили тротоара. — Ако някога решиш да се преместиш при нас на юг, във Вашингтон, трябва да си изпратиш биографията, за да кандидатстваш за следващ прессекретар на Белия дом.

— Лъжеш се, ако си мислиш, че това беше зле — обясних й аз. — Точно обратното: този път бях невероятно съдържан. Обикновено просто изправам един пълнител във въздуха.

Но се оказа, че цялото ни бързане до центъра е било напразно. Портиерът на луксозната сграда — красив, но явно надрусан, само се изкиска, когато пожелахме да говорим с Гордън Хейстингс.

— Стига бе! На кой свят живееш, човече? Мислех си, че всички знаят, че докато траят процедурите по развода, само втората съпруга на

господин Хейстингс и новородените му близнаци живеят в мансардния му мезонет.

— А може ли тогава да поговорим с бъдещата бивша госпожа Хейстингс? — попита Емили, преди да поискам от надменния тип урина за проба.

— Не мисля, че е възможно — процеди подобният на модел Аполон. — Освен ако, разбира се, не сте планирали пътуване до Мароко, където тя се снима за италианското издание на „Вог“.

Единственото полезно нещо, което узнахме, бе, че медийният магнат се е преместил на така наречения Петдесет и девети кей, някъде по река Хъдсън, по-точно където Двадесет и трета улица стига до брега.

Оказа се, че там се намира спортният център „Челси Пиърс“. Загледахме се в децата, пързаящи се с ролери, и в мъжете със сакове за голф на тротоара пред тях.

— Онова момче е още по-надрусано, отколкото изглежда. Как може този тип да живее в спортен център? — учуди се Емили, когато спря колата.

— Ето как — отвърнах, като посочих към кея на яхтклуба, докрай запълнен с яхти.

42.

„Тийкъп Темпест“ — яхтата на Гордън Хейстингс, дълга над шейсет метра, се оказа най-голямата в яхтклуба. След десет минути ние вече седяхме в просторния преден салон с ламперия от черешово дърво, очаквайки срещата с медийния магнат.

Беше пълно с антики и картини. Имаше и плазмени телевизори, струпани ред върху ред. По-малки компютърни екрани бяха пръснати по бюрата, за да показват графиките за динамиката на инвестициите. Освен екипажа, на борда бяха осем или девет бизнесмени — корпоративният екип на Хейстингс, който наистина работеше само на яхтата. Също като нас, те сега само чакаха, до един с оклюмали физиономии.

Джон Макнайт — капитанът на яхтата, който ни ескортира до борда, ни разказа за инцидента, при който бил осакатен отвлеченият първокурсник от Колумбийския университет.

— Случи се по време на планинска колоездачна обиколка из Азия. Идеята беше на господин Хейстингс. Затова той обвинява само себе си. Ако питате мен, това бе причината за развода му. Направо не е за вярване, че сега пък отвлякоха Дан. Непоносимо. За всички нас. Дан е най-сърдечното, най-достойното за обич момче, което някога съм познавал. Той прие инцидента, все едно че нищо не се е случило. Беше много смел.

— Доколкото знаем, той още е смел, капитане — напомних му аз. — Не бива да забравяте това.

От кабините на кърмата най-после се появи една фигура — бос мъж в хавайска риза и панталони в цвят каки, жилест и силно загорял. Той се запъти право към нас, стиснахме си ръцете и се представихме. Забелязах, че на циферблата на масивния му златен часовник вместо с номера, часовете бяха изобразени с морски флагове. Направи ми впечатление още една незначителна подробност: ластикът на долнището на пижамата му се подаваше над колана на панталоните му. Не залиташе, нито вонеше на алкохол, но не се съмнявах, че разстроеният баща бе пил.

— Благодаря ви много, че дойдохте — заговори той с неочаквано гърлено шотландско наречие. С тази олисяла глава и мустаци действително приличаше малко на Шон Конъри. — Научихте ли нещо?

— Засега не е много, сър — отвърна Емили. — Не мога да си представя какво преживявате.

Той се втренчи за миг в нея и по лицето му се изписа озлобление.

— Може би тъкмо липсата на въображение е причината за смъртта на първите две жертви, агент Паркър — изрече той подигравателно. — Просто преди няколко седмици купих „Ню Йорк Мирър“. Такива неща се разчуват.

„Брей! — казах си. — Изглежда като Джеймс Бонд, но се държи като хунския вожд Атила. И пие доста.“ Разбихах, че Гордън Хейстингс беше силно наранен, но грубото му и злобно държане бе неуместно и с нищо непредизвикано.

— Характерно за мъжа, отвлякъл Джейкъб Дънинг и Челси Скинър, е, че се свързва със семейството на жертвата — отбелязах, като се постарях да застана между Емили и Хейстингс. — Не знаем дали този или тези, които навярно са отвлекли сина ви, са същите, но засега допускаме, че е така. С ваше позволение, бихме искали да поставим подслушвателни устройства в телефоните ви.

— Предполагам... — запъна се Хейстингс.

— Благодаря ви, сър — продължи Емили с усмивка. — Нали не познавате нито семейство Дънинг, нито семейство Скинър?

— Разбира се, че не — отрече Хейстингс и пак се вторачи в нея. — Що за въпрос е това? Да не си въобразявате, че сме част от някаква сбирщина милиардери? Няма ли в полицията професионалисти, които да разследват едно отвличане?

— Има, сър — увери го Емили с още по-широка, още по-топла усмивка. — И в момента говорите с тях. Благодаря ви още веднъж за съдействието.

— Доста добре се справи с този тъпанар, Паркър — отбелязах аз, след като милионерът излезе.

— Научих се от най-добрия, Майк — усмихна ми се Емили.

43.

Като излязохме навън, с Емили се посъветвахме с нашия екип, а след това бяхме доста заети с пренасянето на специалното оборудване за проследяване на телефонните разговори от микробусите на ФБР и нюйоркската полиция, паркирани на пристана. Освен да записват разговорите, техниците щяха да ги минат през софтуер за анализ на гласа, нещо като високоусъвършенстван детектор на лъжата и индикатор за емоциите. Този път свързахме и моя мобилен телефон към апаратурата.

Тъкмо бяхме привършили с настройките, когато нещо прозвуча от един от компютрите в ъгъла на луксозния салон на яхтата.

— Имате поща — произнесе неуместно весел глас.

— Не знаех, че още съществува гласово напомняне — споделих със секретарката на Хейстингс.

— Всъщност вече не се използва, но господин Хейстингс настоя да го има. Намира го за носталгично — обясни ни тя. От интонацията ѝ се подразбираше, че това е една от многото налудничави приумици на императора.

Втурнахме се към компютъра. Секретарката бързо отвори страницата за входящата поща.

От: danhastings@AOL.com

Относно: Дали да живея, или да умра

Секретарката прехапа устни, като отвори имейла.

Хейстингс, ако искаш да видиш сина си жив, трябва да приготвиш пет милиона долара в банкноти по сто долара. Имаш на разположение три часа.

Колкото по-бързо приключим, толкова по-скоро ще си върнеш алчния си, покварен син.

Не мисля, че е необходимо да ти напомням на какво съм способен.

— Какво е това? — възкликна Хейстингс, като изскочи от каютата си. От бързане си блъсна крака в пейката, преди да се вторачи в екрана. Всички скочиха, когато той простена сърцераздирателно. — Ох, Дани! Ох, синко! — изохка Хейстингс. Посегна към монитора и удари лампата на бюрото. За щастие не успя да я счупи. Тръшна се тежко върху ориенталския килим.

Останахме като неми свидетели, докато капитан Макнайт го вдигаше от пода. Изглежда, и преди го бе правил. Заговори му утешително, докато го отвеждаше към кърмата на яхтата.

Щом препрочетох последното изречение от имейла, в мозъка ми се изредиха запечатаните покъртителни сцени с Джейкъб Дънинг и Челси Скинър.

Не мисля, че е необходимо да ти напомням на какво съм способен.

Не, не беше. За това бе напълно прав.

44.

Докато техниците бяха заети с проследяването на имейла, попитах Емили може ли да поговорим на предната палуба. И посочих към изхода от салона.

Докато прекрочвахме отворената врата, мярнах трапезарията с кристални чаши и сребърни прибори за двайсет души. Не знам защо, но гледката ми се стори най-тъжното нещо на света.

Не бе чудно, че Хейстингс бе на ръба на нервна криза. Макар да имаше осемстотин милиона долара, животът се бе отнесъл доста жестоко с него. Въпреки пиянската му мелодрама, изпитах искрена жал към него.

— Не ми харесва това, Паркър — казах й, като излязохме отвън и се загледахме в юпитата, удрящи топките на дока зад нас, преобразуван в игрище за голф. — Тук нещо ми намирисва. От една страна, това, че се преориентира към имейли, доказва, че нашият човек може да променя методите си. Но от друга, той прекалено много обича собствения си глас, за да се ограничи само с изпращането на един имейл. Обича да разговаря с мен, да философства. Не съм убеден, че си имаме работа със същия престъпник.

Рамирес внезапно се появи на палубата.

— Майк, ела бързо. Мислех си, че онова в Колумбийския университет е откачено, но това тук премина всякакви граници...

Щом влязох вътре, видях едър плешив джентълмен в костюм на тънки райета да събира лаптопите от бюрата.

— Майната им, Вин! — провикна се Хейстингс от койката и се засмя, преди да си запали пурата. — Кажи им, че повече не се нуждаем от услугите им.

— Вини Карбоне — представи се новодошлият и протегна ръка. — Аз съм адвокатът на господин Хейстингс. Ще го представлявам по случая.

Вторахих се слисано в Паркър.

— Не знаех, че това е съдебно дело — опитах се да му възразя.

— Най-важното е това, че не бе необходимо да използвате каквото и да е проследяващ софтуер или шпионски програми, или каквото и да е друго по компютрите на господин Хейстингс — продължи адвокатът. — Той и бездруго има малки затруднения с вашите хора, особено с данъчната полиция. Съжаляваме, но не можем да ви сътрудним. Всъщност трябва да си приберете и подслушвателните устройства от телефоните му. Оттук нататък той ще се оправя сам. След тръгването ви ще проверим най-старателно цялата яхта.

Софтуер за шпиониране? Подслушвателни устройства? Тези тук наистина надминаваха онези ненормалници от Колумбийския университет.

— Господин Карбоне — заявих му, като вдигнах ръце. — Това е отвличане. Дан Хейстингс е гражданин като всеки друг. Не можем просто така да се оттеглим.

— Кажи му веднага да си обира крушите от лодката ми, Вини! — разкрещя се бащата, като за по-убедително ме посочи с пурата си. — Кажи му, че ще уредим всичко както трябва. Но сами. Ако оставя тези задници да се занимават с разследването, Дан ще се върне в найлонов чувал.

— Чу го лично от устата на най-авторитетната личност тук, синко — заяви ми адвокатът с бруклинския си акцент. — Трябва да се ометеш.

„По-скоро от задника на тази личност“, помислих си.

— Както кажеш, татенце, изчакай само секунда — рекох на Карбоне и минах покрай него. — Това може да не е същият похитител — заявих на бащата, като се опитвах да не изгубя самообладание.

Емили ме последва. Гледаше гневно.

— Мислиш, че можеш да откупиш детето си? — развика се тя. — Само ще го убиеш така!

— Майната ти, ченге, писна ми! — викна ѝ Хейстингс.

— Майната ви и на двамата! Вие, тъпанари, нямате представа какво да направите.

Размаха презрително пурата си. Внезапно ми прозвуча не толкова нафукано, колкото в началото на срещата.

— О, не се безпокойте. И на мен ми писна, господин Хейстингс! — кресна му Емили на тръгване. — И то още от секундата, в която ви

ВИДЯХ.

45.

Вини Карбоне, преданият оръженосец на Гордън Хейстингс, ни последва до панорамната палуба на кърмата на яхтата.

— И вие ли сте полудели като онзи тип? Това е федерално разследване — заяви Емили на адвоката.

— Почакай за секунда, агент Паркър — спрях я, като я дръпнах назад. — Мисля, че мога да се справя с това.

Обърнах се към Карбоне:

— Изслушайте ме, Вини. Искате съдебни призовки? Добре, ще ги получите. Ще претършувам всичките компютри и записите на телефонните разговори на господин Хейстингс, ще ги мина през най-гъстото сито. И ще му щракна белезниците заради възпрепятстване на правосъдието... Или, мамка му, ще го превърна в главен заподозрян. Ще го озаптите ли, или да замъкна богаташкия впиянчен задник до Харлем, за да го разпитам?

Вини не мисли дълго върху предложението ми. Въпреки нафуканато му държане, той определено беше печен — загреваше и действаше бързо.

— Ще поговоря с него — рече. — Дайте ми само секунда.

Докато чакахме, с Паркър се загледахме в колите, преминаващи по магистралата „Уест Сайд“, опитвайки се да измислим как да разрешим загадката.

— Трябва да подредим мозайката, преди онзи идиот наистина да предизвика убийството на сина си — каза Емили.

— Добре, Паркър — кимнах ѝ аз. — Засега ще предположим, че си имаме работа със същия похитител. Как се вписва ролята на Дан Хейстингс в тази мозайка?

— Очевидно той е богат — припомни ми агент Паркър. — Първата от другите две жертви също беше първокурсник в университета. И той е единственото дете в семейството.

— Не, не е — възразих ѝ аз. — Забрави ли, че има две нови полусестри?

— Прав си — призна тя. — Това важно ли е?

— Не знам. Но е различно. Освен това този тип се развежда, докато другите две семейства имаха щастлив брак.

— Добре разсъждаваш. Но дали това означава, че си имаме работа с друг похитител?

— Или че съществува някаква друга връзка, която още не сме открили.

— Няма да е зле да побързаме — напомни ми Паркър, докато наблюдавахме един брониран автомобил да влиза в паркинга зад кея.

От колата излязоха двама цивилни мъже от охраната на Гордън Хейстингс, отидоха отзад и извадиха от багажника две много големи чанти за пренасяне на пари.

— Защото тази яхта на глупци май се кани да вдигне платната и да отплава.

46.

Позволиха ни да се върнем на борда, при условие че нашите техници ще бъдат неотстъпно следени от персонала на Гордън Хейстингс. Неговият компютърен специалист непрекъснато надничаше над рамото на нашия техник от ФБР при инсталирането на софтуера за проверка на интернет адресите.

Това дребнаво дебнене още продължаваше, когато точно в три следобед се появи следващото съобщение „Имате поща“. Хейстингс лично отвори новия имейл.

Трябва да бъдат спазени инструкциите, изброени в това писмо:

1. Петте милиона долара да бъдат поставени в черен куфар на колелца.

2. Ти и само ти ще донесеш парите до южното игрище от „Поло Граундс“^[1], на 155 улица в Харлем, точно в 16,45 часа.

3. Като пристигнеш и ние се убедим, че нямаш опашка от полицията, ще ти дадем нови инструкции.

Не забравяй, че при най-малкия признак за полицейско следене по земя или въздух никога повече няма да видиш сина си.

Първите две отвличания бяха само за да докажа на какво съм способен. Само на теб се дава шанс да спасиш скъпоценната си плът и кръв. Не пропилявай шанса си.

Хейстингс и адвокатът му тутакси изчезнаха в капитанската каюта за бързо съвещание. Карбоне се появи след пет минути сам.

— Господин Хейстингс ще плати парите и ще ги достави собственооръчно. Това не подлежи на обсъждане. Но е съгласен да му поставите скрит микрофон, за да можете да го проследите. За всичко

останало следвайте инструкциите на похитителя. Никакво наблюдение от въздуха. Чухте ли ме, Бенет?

Знаех, че на някой етап от разследването ще се наложи да приложа уменията, които бях придобил като преговарящ за освобождаване на заложници. Но досега не бях очаквал да ми се наложи да ги упражнявам, за да преговарям с бащата на жертвата.

Бяхме принудени, макар и неохотно, да се съгласим. На Хейстингс ужасно му се искаше той сам да разиграе играта, особено с откупа. Но това не означаваше, че ще избягаме от отговорността си и няма да използваме възможностите си, за да върнем сина му жив и здрав.

С Емили бързо позвънихме, всеки в своята служба, за да разберем колко дълбоко сме нагазили в калта. Моята шефка, Каръл Флеминг, ме осведоми, че е чувала за адвоката Карбоне, дясната ръка на Гордън Хейстингс. Бил известен с това, че често защитавал мафиоти в съда.

Дали това се вписваше някак в цялата история? Не знаех. Но реално погледнато, не разполагахме с никакво време за проверки. Даден ни бе краен срок след по-малко от два часа и веднага трябваше да разпределим хората си.

Изправен пред бара, господин Хейстингс сега се наливаше с кафе, докато нашият техник му поставяше микрофона. Неговите служители бяха заети с трескавата проверка и подреждането на пачките. Едва сега проумях колко уместна бе инструкцията да се пренесат милионите в куфар на колелца, защото цялата пратка тежеше малко над четиридесет килограма.

— Този тип не може дори да си завърже връзките на обувките — отбеляза Емили. — Как тогава ще спаси сина си?

— Той не може — казах аз, — но ние можем.

[1] Четири стадиона, отначало за поло, после за бейзбол и американски футбол в Харлем, Горен Манхатън. Сега са съборени за построяването на жилищни блокове. — Б.пр. ↑

Детективите Рамирес и Шулц трябваше да останат и да се върнат на борда на яхтата, докато двамата с Емили отпрашихме по магистралата „Уест Хайд“, след което прекосихме цялата Сто петдесет и пета улица. Уличното движение не беше претоварено, но ние отново включихме синята лампа и сирената, за да не си правим труда да спираме на всеки червен светофар.

Зад най-южната сграда от жилищния комплекс „Поло Граундс“ ни посрещна сержант Джак Блум от кварталната полиция в Четвърти район.

— Патрулираме тук с извадени пистолети — осведоми ме той, щом се изкачихме до покрива на сградата. — Често се случват побоища и изнасилвания. Помолихме жилищната управа да заключва вратите, извеждащи на покрива, но те ни отказаха заради изискванията за противопожарна безопасност. Дори и по двора долу да патрулираш, пак трябва очите ти да са на четири, да не би на някого да му хрумне да ти изпрати малко олово по въздушната поща.

От този покрив се откриваше невероятна гледка през река Харлем към стадиона на Янките. Блум ни обясни, че всичките тези сгради били построени върху терените на някогашния стадион за бейзбол „Поло Граундс“.

— Да се махаме оттук — предложи Емили. — Искаш да кажеш, че в миналото, когато „Джайънтс“ са спечелили купата, виковете са отеквали из целия квартал „Поло Граундс“?

Блум мрачно кимна.

— А сега единствените шумове, които отекват тук, са от изстрели по стълбищата при преразпределението на дрогата.

— Е, тогава това място е още една дяволска дупка, както при другите две отвличания — споделих с Емили. — Така че може в крайна сметка да се окаже, че е нашият човек.

Двайсет минути по-късно получихме съобщение по радиостанцията, че Гордън Хейстингс е пристигнал в квартала и чака с парите в лимузина, паркирана на пресечка на Сто петдесет и пета

улица. Погледнах часовника си. Беше точно четири и половина. Петнайсет минути до срещата.

Всичко бе организирано и подготвено за действие. Макар да нямахме пряко въздушно наблюдение, полицейският хеликоптер чакаше заповед за излитане в Хайбридж Парк, малко по-назад от мястото, в посока към центъра. В готовност бе и екип от пристанищната полиция, в случай че нещо бъде хвърлено във водата.

В няколко апартамента от сградите около игрището бяха разположени в пълна готовност два екипа за спешно реагиране, както и контингент от екипа на ФБР за спасяване на заложници. Можех да слушам по радиостанцията как те взаимно си проверяваха работните радиочестоти.

Ако нашият тип бе достатъчно глупав, за да се появи, щяхме да го пипнем. Искрено се надявах да стане точно така.

Въздъгнах напрегнато, докато се взирах надолу към двора. За пръв път имахме нещо, което похитителят искаше. Просто трябваше да заложим много внимателно единствената въдица, която имахме.

След пет минути Емили ме повика до стената на покрива.

— Майк, виж това.

Долу на площадката покрай игрището млад чернокож в традиционна африканска носия нагласяваше музикалните си инструменти. Само след миг динамичният ритъм на барабаните отекна в двора.

— Добър ритъм — отбелязах. — Искаш да потанцуваш на африканска музика ли?

— Не бе — скастри ме Емили. — Той е от нашите, от специалната разузнавателна група към нюйоркското ФБР.

— Невероятно! — засмях се аз.

Емили кимна.

— Момчето със зеленото наметало е специален агент от екипа ни за разследване на случаи с пране на пари. Колко време ни остава?

— Само десет минути — отговорих аз и избърсах потта от лицето си.

48.

Вятърът се усили. Пулсът ми също, когато Гордън Хейстингс най-после излезе от колата си, паркирана на булевард „Клейтън Пауъл-младши“. С мощния си бинокъл „Никон“ проследих как бащата, със загрижено лице, се отправи към покрития с бетон двор.

— Внимание — чу се в слушалката гласът на един от членовете на проследяващите екипи. — Един чернокож с кафяво кожено яке се приближава от юг.

Двамата с агент Паркър се втурнахме към югоизточния ъгъл на покрива. Точно под нашия наблюдателен пункт някакъв млад плешив чернокож, със слънчеви очила, крачеше през южния паркинг право към мястото, където чакаше Хейстингс.

Извика му, когато излезе на сред двора. Аз включих другата радиостанция, която бе настроена да приема сигнала от микрофона, закрепен към тялото на Хейстингс.

— Насам — каза му чернокожият.

Хейстингс се спря. Замря на място, тежко задъхан. Щом непознатият приближи, магнатът вкопчи ръце в дръжката на куфара на колелца.

— Къде е Дани? — попита той. — Къде е синът ми?

Без да му обръща внимание, чернокожият извади от джоба си своя мобилен телефон, вече с вдигнато капаче, и го подаде на Хейстингс.

Дори и без помощта на бинокъла вероятно щях да забележа как само след секунда лицето на бащата грейна от щастие.

— О, Дани! — възкликна той и се разплака. — Това си ти! Боже мой, мислех, че си мъртъв. Ранен ли си? Боли ли те някъде?

Изпитах краткотрайно облекчение, докато с Емили се спогледахме изненадано. Похитителят бе убил първите си две жертви почти веднага след отвличането. Фактът, че Дан Хейстингс навярно още бе жив, беше добре дошла за нас изненадваща промяна в неговата тактика.

— Дошъл съм, за да те върна обратно у дома, Дани — продължи медийният магнат. — Ще изпълня всичко, което поискат от мен. Ти ще се прибереш у дома. Аз...

Радостното изражение на лицето на Гордън Хейстингс помръкна тъй бързо, както се бе появило. Сигурно похитителят заговори. Беше крайно неприятно, че не можехме да слушаме и двамата.

— Да, разбира се, че съм донесъл парите — увери го Хейстингс. — Но ти няма да получиш нито цент, докато синът ми не бъде освободен.

Наблюдавахме безпомощно как Хейстингс изслуша внимателно това, което похитителят казваше.

— Къде да погледна? В телефона? — попита накрая Хейстингс.

Магнатът отдръпна телефона от ухото си и се вгледа в екранчето.

Какво стана сега? Какво видя на изображението на екрана? Някакво видео на живо?

— Може ли някой да надзърне в екрана на този телефон? Какво вижда той? — извиках по радиостанцията на екипа за проследяване.

— Вижда се някаква фигура, като че ли в инвалидна количка — обади се един от снайперистите към екипа за спасяване на заложници. — Но отгук едва я различавам.

— Добре... — изрече Хейстингс накрая и подаде парите на непознатия чернокож.

Това, което магнатът бе видял, очевидно го бе убедило, че са освободили сина му. Аз обаче още не бях сигурен.

— Ето, вземи. Тук е всичко — избъбри Хейстингс. — Ще направя това, което ми каза. А сега пусни Дани да си тръгне.

49.

Чернокожият коленичи и дръпна ципа на куфара, за да провери парите, а ние с Емили се втурнахме към вратата на покрива. Трябваше да слезем веднага на улицата, за да проследим парите. Само това можеше да ни поведе по следите към сина на Гордън Хейстингс.

— Той потегли на юг, насочва се към „Брадхърст“ — долетя глас от радиостанцията, когато само две минути по-късно се появихме на двора.

— Ще го проследя пеша — викнах на Емили, като зърнах как високият млад чернокож мъж се отдалечава в южна посока. — А ти ме следвай с колата. Но стой назад, поне на две пресечки зад мен. Багажникът на тази феберейска кола е зареден с повече антени, отколкото някой проклет ретранслатор на мобилни оператори. Нали не искаме да го подплашим и да ни избяга!

Емили остана зад мен, а аз внимателно се заех с проследяването на мъжа. Но той не бързаше. Дори не се озърташе. Изглежда, не беше загрижен дали някой ще го проследи. Зачудих се дали наистина бе толкова небрежен, или просто бе глупав. Бях по-склонен да повярвам на второто.

Докато го следвах, не прекъсвах радиовръзката с пръснатите на всички посоки екипи от групата за проследяване. Особеностите в релефа на това място от Източен Харлем бяха истински ад за следене на заподозрени. Не само защото наблизко се намираха реката, крайбрежният булевард „Харлем Ривър Драйв“ и една метростанция. Самите игрища бяха оградени от останалите части на Харлем с висока каменна стена. Наоколо изобилстваше с алеи, еднопосочни улици, задънени улички, както и много места, където престъпникът можеше да се укрие и да се опита да ни извози.

Започна играта на котка и мишка. Честно казано, не бях съвсем сигурен кой кого ще победи.

Изненадах се, като видях чернокожият да завива рязко надясно извън жилищния комплекс, за да се насочи в подлеза под минаващите отгоре платна на Сто петдесет и пета улица. След малко той най-

спокойно подмина крайпътната табела „Пътят е в ремонт“. Видях няколко коли, паркирани в задънения край на уличката. Дали нямаше да се метне в някоя от тях?

Но вместо това, като стигна до края на задънената улица, мъжът с парите зави още веднъж надясно към отвесната каменна стена и започна да се изкачва по някакви стъпала, които досега не бях забелязал. Поклатих глава, щом стигнах до тях и видях колко са стръмни.

Започнах да се изкачвам, напрежението ме изгаряше.

— Не сме го изпуснали от погледа си — чух как заговори по радиостанцията гласът на някого от колегите ми, когато мъжът стигна до най-високото стъпало, откъдето можеше да продължи по рампата за влизане в Харлем Ривър Драйв. На стотина метра северно бяхме поставили секретен пост от пътната полиция, в случай че заподозреният се опита да се измъкне с парите по този маршрут.

Той обаче не го направи. Само премина през входа и пресече Еджкъм Авеню по дължината на Сто петдесет и пета улица. Едва тогава и аз се изкачих до най-горното стъпало. Помислих си, че той ще се спусне в метрото от ъгъла на Сто петдесет и пета улица и „Сейнт Николас“, но за изненада на всички нас, се спря пред прозореца на някакво невзрачно заведение за бързо хранене, наречено „Ийгъл Пица“, и си купи парче пица.

„Ще си похапне пътъом?“, удивих се аз. Какъв бе този тип? Никой не може да е чак толкова спокоен. Огледах трескаво тълпата пешеходци, щъкащи нагоре-надолу по стъпалата към метрото. Зад цялата тази игра на нерви определено се криеше нещо.

Емили ме настигна с колата, спря и аз се качих при нея. Останахме да следим чернокожия, докато той най-безгрижно си дояждаше парчето пица, след което продължи с парите в западна посока.

И тъкмо бе дотъркалял куфара до следващия ъгъл, когато то се случи. Изрева двигател на мотоциклет, възседнат от фигура с черна каска и с кожени рокерски дрехи.

Без да спре нито за миг, без да ни остави възможност да направим нещо, освен да го зяпаме със зейнали уста, ние видяхме как мотористът само с едно ловко навеждане от движение сграбчи куфара с парите, оставени от чернокожия, докато си поемаше дъх на ъгъла.

Форсира двигателя точно на червен светофар, едва не се блъсна в капака на колата ни и веднага отпраши надолу, в обратната на нашата посока, по Сто петдесет и пета улица.

50.

Той прелетя устремно, като лазерен лъч, покрай нас, докато ние се бяхме насочили в грешната посока. Емили бе принудена да качи колата на тротоара, за да направи пълен завой обратно и да се втурне след него. Аз не преставах да следя какво се говори по радиостанцията, докато мотоциклетистът зави наляво по „Амстердам“ в северна посока. После се шумгна в една пряка улица и стигна до най-близкия градски парк. Емили трябваше да пресече напърно две платна, за да не изостане от него.

— Мисля, че повече няма смисъл да пазим безопасна дистанция! — извиках аз, когато се понесохме по неравната поляна в парка.

Мотористът забуксува, когато спря рязко пред басейна в парка. Захвърли мотоциклета и побягна между дърветата с чантата с парите, която извади от куфара.

Скочих след него, като викнах вбесено: „Искаш да ме прецакаш, така ли?“.

Проврях се през гъстия храсталак, но ахнах, щом изскочих от него и видях накъде се е насочил беглецът.

Пред мен се извиси Високият пешеходен мост, свързващ Манхатън с Бронкс. Построен в средата на XIX век, този тринайсететажен тесен каменен мост, извисяващ се над река Харлем, отначало е бил използван като акведукт за доставяне на вода за града от северните райони на щата. Сега бе само една изоставена структура, малко на юг от новата магистрала „Крос Бронкс Експресуей“. В градската администрация още спореха дали да го разрушат, или да го ремонтират.

Мотористът праметна чантата през рамо, улови се за някакво ръждясало скеле и започна да се катери. За миг се прехвърли през прореза в бодливата тел и се измъкна в посока към Бронкс по обраслите с трева павета отгоре на моста.

— Позвънете в Бронкс! — наредих по радиостанцията на подкреплението ни. — Свържете се с Четирийсет и четвърти участък. Този кучи син се насочи по Високия мост към Бронкс.

„Аз съм по петите му“, промърморих на себе си, затъкнах радиопредавателя в джоба си и също започнах да се катеря по скелето.

Спрях за миг, за да се провра под оградата около моста. Пред мен зейна процеп, може би към три метра, през който се простираха само клатещите се стари чугунени парапети, а под тях се виждаше пропастта, падането в която неминуемо гарантираше моментална смърт. Как да не ти се завие свят.

Мотористът вече се бе добрал до отсрещния край на моста, когато смъкна чантата от гърба си и замахна с нея. Помислих, че ще я метне в реката, но съзрях как се вдигна прах на брега откъм Бронкс, между магистралата „Дийган“ и релсите на метрото по северната линия.

— Той я изхвърли! — изкрещях. — Пратете някого през реката да провери релсите. Парите са някъде край тях в Бронкс.

Вдигнах очи и видях, че мъжът тичаше точно към мен!

Беше смъкнал якето си и стискаше нещо в ръка. От него стърчаха жици, които май продължаваха назад през рамото по гърба му.

Бомба?, ахнах, като измъкнах глока си. Какво, по дяволите...

— ЗАЛЕГНИ! ВЕДНАГА! — креснах му.

Явно беше глух.

— НА КОЛЕНЕ! — изкрещях.

Продължи да се приближава към мен. Тичаше безмълвно, без никаква логична причина. Не повярвах на очите си. Гледката бе направо сюрреалистична.

Готов бях да стрелям по него, но той ме изпревари. Това бе най-налудничавото в цялата история.

Без да се спре, профуча отляво покрай мен, праметна се през ниския чугунен парапет и полетя, без никакъв звук, от моста.

Стори ми се, че сърцето ми наистина спря да бие. Изтичах наляво и погледнах надолу. Този тип се устреми към водата, където разцъфна нещо като балон със странен цвят. В първия миг си казах, че избухна взрив. После видях оранжев парашут.

Кучи син! Не бе решил да се самоубие. Само скочи. Знаех, че можех да го гръмна! Запитах се дали все пак да не стрелям по него, докато той се отдалечаваше надолу по течението на реката.

— Вдигнете по тревога пристанищната полиция! И хеликоптера! — разкрещях се. — Кучият син току-що се направи на Джеймс Бонд и

скочи от моста. С парашут!

51.

Десет минути по-късно си помислих, че ще се преобърнем, щом Паркър зави рязко от магистралата откъм Бронкс и навлязохме в шосето „Метро-север“. Колата още не бе спряла, когато изскочих от нея и се втурнах покрай релсите към треволяка, където очаквах да е паднала чантата.

Претърсих храстите старателно, изритах опаковка от антифриз, консервена кутия, няколко стари гуми... Къде, по дяволите, беше? Тогавя видях черна дръжка. Спуснах се и дръпнах. По дяволите! Чантата бе съвсем лека. Беше празна.

Отпуснах се върху повехналата трева. Зад мен се виеше пътека, по която се стигаше до магистралата, само на трийсетина метра нагоре. Вероятно тук са чакали похитителите. Но отдавна бяха изчезнали.

Бяхме се провалили. Изгубихме парите.

— Майната му! — изруга Емили, когато ѝ показах празната чанта. Тя протегна ръка и ме издърпа нагоре. — Пристанищната полиция е пипнала парашутиста. Да вървим.

Още изгарях от напрежението, когато изскочих от колата на федералните и се спуснах по северния бряг на река Харлем. Пристанищните полицаи бяха задържали мъжа на излизане от водата, близо до южната отбивка към Крос Бронкс Експресуей.

С помощта на един колега от тях се добрах до мястото, където парашутистът лежеше, измокрен до кости, с прибрани пред корема си ръце, стегнати с белезници. Беше млад, с пъпчиво лице и щръкнала, фиксирана с гел коса.

— Всичко свърши. Къде е Дан Хейстингс? Къде е той? — изкрещях в лицето му.

— Какво? Какъв Дан? — учуди се младежът и лицето му се сгърчи от изненада. — Да не е нов в отбора на „Бърдхаус“?

Изгледах го с гневно присвити очи.

— Имаш само две секунди да ми признаеш, преди пак да заплуваш в реката, но този път с белезниците.

— Слушай, човече, нищо лошо не съм сторил... Просто онзи тип, Марк, ми плати да скоча от моста. Каза ми, че бил от „Бърдхаус“... Нали я знаеш, компанията на Тони Хок за скейтбордове? Рече ми, че за новия им рекламен филм се нуждаели от някакъв смелчага за каскадьор. Знаех си, че цялата работа не е много законна, ама той ми обеща десет хиляди в брой. Обясни ми, че някакво негро ще пусне една чанта на ъгъла на „Амстердам“, а аз трябвало да се засия с мотора по моста и да си изпълня ролята. Даде ми половината пари в аванс. Кълна се в Бога, че това е самата истина.

Загледах се в него, вбесен.

— А защо според теб сега съм тук, с пистолет, насочен към теб? И аз ли играя роля?

— Да — кимна младежът ентусиазирано. — Помислих, че и ти си от филма, пич. Така че само ме светни защо камерите не ни снимат? Може ли някой да е толкова тъп? Реших, че може.

— Не бой се, още са тук — осведомих го, когато се появиха двама униформени полицаи от Бронкс. — В следващата сцена те хвърлят зад решетките.

Върнах се в колата и казах на Емили:

— Този идиот рече, че просто бил нает да скочи от моста. И аз му вярвам.

Нашето разследване стигна до дъното. Изгубихме както парите, така и следата, водеща към Дани Хейстингс. Не оправдахме доверието на баща му. Всичко провалихме.

Продължавахме да сравняваме бележките си с останалите от шокирания екип за наблюдение, когато от лимузината си излезе самият Гордън Хейстингс.

— Ти се издъни! Изгуби парите ми! Уби сина ми! — разкрещя се шотландецът, целият почервенял, като се появи откъм магистралата.

За щастие не успя да си пробие път между шестимата полицаи и агенти, застанали пред мен. В този момент бях толкова бесен, че с радост бих фраснал милионера в зъбите, независимо дали е страдащ баща или не.

52.

Пет минути по-късно с Паркър поехме към Тридесети участък, където бяха отведени двамата заподозрени в преследването на парите за откупа.

След като хвърлихме ези-тура в кабинета на капитана и аз загубих, на мен се падна неблагоприятната задача да докладвам в Градското полицейско управление. Въпреки че обикновено изглеждаше доста суров, началникът на участъка капитан О'Дуайър ми кимна със симпатия, преди да ме остави на милостта на шефовете. След като съобщих всички лоши новини, имах чувството, че ушите ми пламтят от безмилостния език на началника.

Още си ближех раните на един стол в кабинета на капитана, когато Емили се върна от разпита на единия от заподозрените.

— Все същата история — въздъхна, затвори бележника си и се тръшна на оранжевия стол до мен. — На плешивия чернокож и на момчето е било платено в брой от мистериозния Марк. Описаха го като едър бял мъж с вид на рокер. Казаха ми, че имал брада като на Ейбрахам Линкълн, обаче червена, и целите му ръце били татуирани. Може би става дума за друга дегизировка?

Свих рамене.

— Не мога да повярвам — въздъгнах. — В края на краищата пак се върнахме в началото на играта.

Дан Хейстингс бе изчезнал. Петте милиона долара — също. Още малко ми трябваше, за да убия безразсъдния деветнайсетгодишен младеж и не по-малко безразсъдния мултимилionер на средна възраст. Дори за полицаи като мен, преминал през какво ли не, този случай се очертаваше като един от най-лошите в кариерата ми.

— Трябва да се върнем към първоначалната следа — предложих аз. — Да си вземем кафе и да прегледаме отново това, което знаем досега.

Най-близкото място, където успяхме да намерим хубаво кафе, като предлаганото от „Старбъкс“, се оказа гръцкото ресторантче срещу съда в Бронкс.

— От отвличането на Джейкъб Дънинг научихме, че похитителят наема сътрудници, за да му купуват мобилни телефони. Мислиш ли, че е могъл да използва и друг посредник — говоря за този, когото наричат Марк — като помощник в прибирането на парите?

— Предполагам, че е възможно — кимна Паркър. — Въпреки че всичко сочи, че нашият непознат извършител най-вероятно е единак. Но в същото време, колкото повече мисля за това, толкова повече започвам да подозирам, че цялата история е само за пари. Той убива първите си две жертви, за да докаже на бащата на Хейстингс, че си има работа с опасен, хладнокръвен маниак. Може би с оглед на това трябва да приемем, че именно Хейстингс е бил истинската мишена.

Изправих се.

— Може би имаш право. Нека да проверим още веднъж в Колумбийския университет.

53.

От Тридесети участък се насочихме направо към общежитието на Колумбийския университет, където бе живял Дан Хейстингс. Заради инвалидността си или може би заради връзките на баща си, Дан се бе сдобил със стая в новото общежитие на Сто и осемнадесета улица, което поначало бе запазено само за студенти по право. Един мъж от охраната ни даде ключа за стаята му.

Вътре беше идеално подредено. Имаше няколко скъпи мебели по поръчка, както и гардероб, пълен с дрехи от „Барнис“, чиито цени са астрономически високи. До леглото му намерихме екземпляри от „Нешънъл Ривю“ и последната книга на известния телевизионен водещ и консервативен политически коментатор Шон Хенити. Скъпият телевизор на Дан — шейсетинчова плазма — бе настроен на канала „Фокс Нюз“.

— Консервативно настроен студент в либералния Колумбийски университет? Как ти се струва това? — учуди се Емили.

Докато оглеждахме стаята, по телевизора започнаха да излъчват празнуването на Марди Гра в Ню Орлиънс. Спомних си за кръстовете от пепел по челата на Джейкъб Дънинг и Челси Скинър и за връзката с Пепеляната сряда. Дори и да приемем, че това е било само началото на сложно замислен заговор за отвличане и откуп, не можех да се отърся от предчувствието, че тези три отвличания си остават свързани по някакъв начин с този католически ритуал.

Върнахме се при бюрото на охраната на общежитието и взехме номера на мобилния телефон на съседа по стая на Дан Хейстингс. Казваше се Кени Грубър — студент по право първа година. Позвънихме му и се уговорихме да се срещнем пред сградата, където той сега играеше баскетбол.

— Въпреки че бе прикован към инвалидната количка, Дан бе много популярен — съобщи ни Грубър между две глътки от кутийката си „Ред Бул“. — Имаше много приятели, повече от всички останали. И уреждаше невероятни купони. Говорихте ли с Галина?

— Коя е тя? — попита Емили.

— Гаджето му, Галина Несър. Господи, наистина е много секси. Руска богиня. Следва физика. Как можеше Дан да е такъв пич? Искам да кажа, как може момче в инвалидна количка да забърше суперпарче с толкова готин задник?

— Аха... — изкашля се Емили престорено.

— О, извинете, госпожо. Забравих за добрите маниери — сепна се Кени. — Но ако искате да научите нещо повече за Дан, трябва да поговорите с Галина.

— Нарече ме госпожа — ядоса се Емили, когато се насочихме към най-близкия изход от кампуса. — На теб приличам ли ти на госпожа?

— Разбира се, че не — побързах да отрека. — Изглеждаш като суперпарче с...

Отдръпнах се назад, когато агент Паркър ме удари по ръката.

— Това пък защо? — възмутих се, като разтрих удареното място. — Просто щях да река, че изглеждаш като суперпарче с полицейска значка. Боже, какво си помисли, че щях да кажа?

54.

Франсис З. Муни изруга тихо, когато таксито му прекоси възвишението на Сто и петнадесета улица и Ленъкс Авеню. По целия наклон надолу към Сто двадесет и пета улица и нагоре по отсрещния склон, в продължение на следващите петнайсет светофара, не се виждаше нищо друго, освен броните и червените стопове на плътно подредените един зад друг автомобили.

Подаде една двайсетачка през мръсния процеп в разделителното стъкло към шофьора и отвори вратата. Беше адски закъснял. Трябваше да продължи пеша.

Затича се, щом стъпи на тротоара. Господи, какъв ден, помисли си, когато потта започна да се стича по лицето му. Толкова много задачи му се бяха струпали наведнъж, че вече им губеше бройката.

Стигна до Сто тридесет и седма буквално в последната минута. Втурна се към апартамента на майката на осъдения на смърт Реджиналд Франклин. Въпреки всичките си неотложни планове, съвестта не му позволяваше да забрави този обречен човек.

Излезе на „Ленъкс“ и пое надолу към медицинския център в Харлем. Бутна очуканата външна врата на тясната триетажна тухлена постройка. Лаят започна да се чува още от секундата, в която пое по смърдящото стълбище.

Не бе чудно, че Кърт от „Ню Йорк Харт“ не гореше от ентузиазъм да се включи в този случай, помисли си Франсис, заслушан в оглушителния кучешки лай. Но това нямаше значение. Един човешки живот бе заложен на карта.

Вратата към апартамента на госпожа Франклин на втория етаж изскърца и се отвори, когато Франсис З. се изкачи на площадката. Смрази се, като видя как едно огромно куче се изсули от апартамента. Приличаше на чудовище. Беше от породата „Преса Канарио“, от която бе онзи кошмарно зъл пес, дето нахапа до смърт една жена в Сан Франсиско. Имаше кафеникава козина на петна и тежеше към седемдесет килограма.

Франсис З. Муни можа да си поеме дъх едва когато видя, че около шията на звяра имаше стегната каишка. Една суха чернокожа старица стискаше другия ѝ край.

— Аз съм от „Ню Йорк Харт“, госпожо — заговори Франсис забързано. — От групата на адвокатите, сецате ли се? Тук съм заради сина ви, Реджи. Бих искал да се опитам да му издействам отлагане на екзекуцията. Само мога ли да ви помоля, госпожо, да приберете домашния си любимец?

— Имаш ли някакъв документ за самоличност, бели момко? — успя да го попита тя през паузата от оглушителния лай на песа.

Франсис ѝ показа картата си от агенцията за социална помощ. Кучето скочи и едва не я захапа заедно с ръката му.

— Добре, почакай само секунда... — скара се на животното старата жена.

Привиждаше ли му се, или тя се подсмивваше самодоволно?

— Казваш, че вече си идвал, така ли? Трябва да съм забравила. Почакай тук, докато прибера Честър вътре.

Вратата се прихлопна и после пак се отвори. От дъното на апартамента Честър се разлая, този път още по-бясно.

— Хайде, влизай — подкани го жената и махна нетърпеливо. — Затвори проклетата врата след себе си. Та какво рече за Реджи?

Той я последва в дневната. По телевизията предаваха „Шоуто на съдията Джуди“. Старата жена се отпусна на дивана и повдигна краката си, но не намали звука от телевизора.

— Е, кажи сега. Какво искаш?

— Чух за отхвърлянето на последната молба на Реджиналд и съм решил да се възползвам от правото да поискам отлагане на изпълнението на присъдата. Губернаторът на щата може да откликне на молбата ми. Всички документи са подготвени. Необходимо ми е само да ги подпишете. После ще ги изпратя чрез куриерската агенция. Един мой състудент от юридическия факултет работи в правната служба на Флорида и макар да не може да уреди всичко, поне ще се яви като личен адвокат на Реджи. Смятам, че има реален шанс да успеем.

— Трябва ли да плащам? — попита госпожа Франклин, като се премести към него, когато той ѝ поднесе документите.

— За моите юридически услуги ли? Разбира се, че не, госпожо Франклин.

— Не, *това* го знам — прекъсна го тя, като се подписа. — Питам за куриерската пратка. Тези шибани услуги са скъпи.

— Не, разбира се. И това е платено предварително.

— Добре — рече тя и още веднъж се ухили самодоволно. — Има ли още нещо?

Какво ще кажеш за едно шибано „благодаря“?, помисли си Франсис З., неспособен да овладее гнева си. Огледа стаята. Чак тогава осъзна, че вината не бе на старицата. Проклетата бедност принуждаваше хората да се държат така. Госпожа Франклин бе жертва, също като сина си.

— Е, това беше всичко — каза на сбогуване Франсис.

— По-добре ще е да тръгвам. За мен бе удоволствие да помогна на вас и на сина ви. И това е най-малкото, което мога да направя за него.

55.

Наближаваше пет следобед, когато Емили ме остави пред моя апартамент. Срещата в края на работния ден в централата бе насрочена чак за шест и половина, а аз отчаяно се нуждаех от един душ и преобличане. Не очаквах с нетърпение това заседание. Те щяха да търсят да обвинят някого за изчезването на петте милиона долара.

Щом влязох вътре, грабнах чисти дрехи от гардероба в предния коридор. Винаги се стараех да изглеждам колкото може по-добре, когато ме викаха началниците, за да ме мървят.

— Не може да бъде, но е вярно! Татко се прибра у дома преди вечерята! Ах! — изкрещя възторжено Фиона, една от дъщерите ми, щом се появих на прага на трапезарията.

Цялата банда, все още с ученическите униформи, се бе прибрала вкъщи от училище и сега беше в разгара на приготвянето на домашните с такова старание, каквото рядко бях виждал. Обиколих всичките си деца, ударихме си по една лапа, раздадох прегръдки и дори успях да погъделичкам енергично някои от тях.

Мнозина от колегите ми в полицията са ме питали защо, по дяволите, са ми притрябвали толкова много деца, а аз винаги съм се затруднявал какво да им отговарям. Да, имаше много проблеми, много тежки моменти. Пред тоалетната сутрин се образуваше страхотна опашка. Стигаше се до безпорядък, който бе кошмар за подредените манияци. Да не говорим за разноските. Завиждах на хората, на които им оставаха пари от заплата до заплата. Но затова пък моменти като този, когато децата ми бяха заедно и в безопасност, заети с по нещо, си казвах, че всяка частица от усилията си заслужава, защото това беше чисто, от нищо непомрачено щастие.

Просто те бяха моето племе, моят заряд в живота. Ние ги бяхме събрали заедно и всичкото добро, което жена ми — Мейв, и аз някога бяхме научили, го предавахме на тях. Не само че вземаха присърце уроците, давани в нашата къща — да бъдат любезни един към друг, възпитани и добри дори когато не се чувстват изпълнени с доброта, — но и когато порастаха, започваха да разпръскват тази доброта в света

около тях. Не можех да преброя колко пъти учителите, съседите и родителите на съучениците им ми споделяха какви чудесни, любезни и умни са моите деца.

На Мейв, а сега и на Мери Катрин, която бе всеки ден с тях, се падаха деветдесет и девет процента от заслугата за това. Но онзи един процент, който оставаше за мен, ми даваше основание, кълна се, да се гордея със себе си и надминаваше всичко, което някога бях постигал в професията си.

Мери Катрин ми се усмихна, както беше заобиколена от морето униформи на католическото училище в карета на синьо и златисто.

— Майк, наистина ли си ти? — попита тя. — Да слагам ли вечерята?

— Не се тревожи — отвърнах ѝ, като оставих мобилния си телефон на бюрото по пътя към стаята си. — Само се отбих за малко, да се заредя с нови сили. Разполагам с един час, докато ме призоват отново.

След двайсет минути, преоблечен в костюм, който не вонеше на пот, се върнах в трапезарията и едва не припаднах от изненада. Вместо да е отрупана с учебници, тетрадки, флумастери, калкулатори и линейки, масата отново, както всяка неделя, бе изрядно подредена като за празнична трапеза.

Мери Катрин, Брайън и Джулиана се появиха след секунда с поднос, отрупан с домашно приготвено пържено пиле, царевичен хляб с лют пипер халапеньо и свежа салата. Още едно невероятно вкусно меню, каквото може да приготви само моята спасителка Мери Катрин.

Поклатих глава към нея, притеснен, че ѝ причинявам толкова трудности. Като изключим покойната ми съпруга, Мери Катрин бе най-искрено щедрата личност, която някога бях срещал.

Кой знае? Може би това означаваше, че вече не ми е чак толкова ядосана.

След като си казахме молитвите, аз забързано захапах парчето от още топлия царевичен хляб. Беше невероятно вкусно.

— Как може едно ирландско момиче да готви толкова добре южняшка кухня? — промърморих, като изметох трохите от масата. — Да се опитам ли да отгатна? Да не би да си от Южна Ирландия?

Усмивките и щастливото безгрижно настроение, което ни бе обзело, изчезнаха мигновено като спукан балон, щом проклетият ми

телефон извъня. Изправих се да го взема, но Криси се извърна назад и го сграбчи преди мен.

— О, не, тате — каза ми тя и го подхвърли през масата на Бриджет. — Ти ще останеш тук. Няма ли телефон, няма и работа.

Всички запяха в хор:

— Няма телефон! Няма работа!

И така започна играта ни на криене на апаратчето от маймуната в средата на кръга. Познайте кой беше маймуната.

— Деца, работата не е за смях — опитах се да протестирам, едва сдържайки се да не прихна.

Разбира се, че не успях да докопам телефона. Тази игра никак не е честна, когато я играеш сам срещу десетина. Въсъщност срещу единайсет, защото Мери Катрин се престори, че ми подава телефона, но в следващия миг извъртя ръка и зад гърба си го подаде на очакващия Брайън. Той пък го подметна на Еди, който вдигна капачето.

— Съжалявам, но господин Бенет не е тук — заговори Еди, докато всички останали крещяха като полудели. — Моля, кажете си името, като чуете сигнала. Биййп!

— Майк, ти ли си? — попита ме Емили, когато най-послед го изтръгнах от ръката му.

— Извинявай за шегата, Паркър. Семейството ми поиска да се позабавлява. Или поне си мислят, че са забавни. Какво има?

— Познай — рече ми тя.

— Не — простенах аз.

— Да — изрече тя мрачно. — Още едно дете е похитено, Майк. В момента паркирам пред къщата ти.

56.

Емили ми подаде бележника със записките си по последното отвличане, докато се намествах на мястото до нея в автомобила, предоставен ѝ от ФБР. Тя ме изненада с това, че се бе досетила да остави една чаша кафе от „Старбъкс“ в държача на арматурното табло пред мен и кутия с големите кръгли меденки на „Зейрос“, наполовина бели от крема, а наполовина — тъмни от шоколада. Порази ме и професионалната ѝ вещина, с която подкара колата по маршрута ни на юг през хаоса, създаван от вечерния трафик в центъра на Манхатън.

Нездравословна храна и здравословна доза напрежение по пътищата, помислих си, като кимнах, искрено впечатлен от умението ѝ. Моят нов партньор удивително бързо заприличваше на типичен нюйоркски полицаи.

Успокоението ми след душа и срещата с децата се запази само за по-малко от една нюйоркска минута, докато прелиствах набързо страниците от бележника ѝ. Последната жертва бе още по-млада: Мери Бет Хаас, седемнайсетгодишна гимназистка. Изчезнала от обяд. За последен път била забелязана да напуска много изисканата девическа гимназия „Бриърли“ на Източна осемдесет и трета улица. Тръгвала за гимнастическия салон на гимназията, намиращ се наблизо, на Източна осемдесет и седма улица. Но никога не стигнала там. Все едно че тийнейджърката се изпарила във въздуха.

— Поразителна е приликата с отвличането на Дан Хейстингс — промърморих. — И двете жертви са били похитени от елитни училища в Манхатън. Трябва да проверим дали сред учителите има някои, които преподават и на двете места.

— Няма ли нови следи по случая на Дан Хейстингс? — попита ме Емили.

— Няколко полицаи от Двадесет и шести участък издирват приятелката му, рускинята, но засега не са открили нищо — казах ѝ аз и отново се взрях в бележките ѝ.

Прочетох, че Ан Хаас, майката на Мери Бет, е главен изпълнителен директор и основен акционер на фонда „Прайс

Темпълтън“ — втория по значение фонд за взаимни инвестиции на Уолстрийт. Не бе чудно, че този най-нов случай на отвличане бе вдигнал огромна тревога в Градското полицейско управление на Ню Йорк.

— Проверих в „Гугъл“ за майката — каза Емили. — Изглежда, тя е петата или шестата по богатство жена в страната. Баща ѝ основал този фонд, но се говори, че тя започнала да работи за фонда като анализатор и вероятно е щяла да приключи кариерата си като главен изпълнителен директор, ако по силата на завещанието на баща си не притежавала трийсет и четири процента от акциите. Освен това Ан Хаас била сред най-щедрите дарители на Нюйоркската филхармония и на обществената библиотека в града.

— Още едно дете от най-богатите нюйоркчани, като фамилиите Дънинг, Скинър и Гордън Хейстингс? — попитах аз.

Емили кимна утвърдително и продължи:

— Не мога да повярвам, че толкова бързо отвлече следващата си жертва. На практика се получава, че трябва да е похитил Мери Бет, преди да предадем парите за откупа на Дан Хейстингс.

— За бога! — изръмжах. Идеше ми да ударя нещо. — Мислех, че ще приключи, след като си получи петте милиона. Две престъпления в един ден? От какво е направен този тип? И какво, по дяволите, иска, ако не са парите?

Профучахме по моста Бруклин и отбихме по първия изход към градския район с най-скъпите жилища — Бруклин Хайтс. Две полицейски коли без опознавателни знаци вече бяха паркирани пред представителна сграда от кафяв пясъчник в стил гръцки неокласицизъм на обрамчената с дървета улица „Кълъмбия Хайтс“. Там живееше семейство Хаас. От квартала се откриваше приятна гледка към крайбрежния булевард в подножието на Бруклинските възвишения и оттам — може би най-великолепният изглед към Долен Манхатън.

Вратата ни отвори жена, която познавах като детектив от отдел „Убийства“ към полицейското управление в Бруклин. Зад нея криминалист, с надпис „Нюйоркска полиция“ на гърба на якето си, монтираше нещо в телефона на стената.

Вдигнах поглед към слизащата по стъпалата дребна жена, някъде около петдесетте, с много къса руса коса. Тя не спираше да прокарва

несъзнателно ръка през косата си, докато говореше бързо по мобилния телефон. Простенах мислено, щом видях отчаянието, изписано по лицето на Ан Хаас. Можех само да си представям какво преживяваше в момента. Колко ли зле бих се чувствал аз, сломен и едновременно вбесен, ако липсваше някое от децата ми? Нямаше съмнение, че госпожа Хаас се бе озовала в истински ад.

— Мисля, че от ФБР вече са тук, Джон. По-късно ще ти позвъня — довърши разговора разстроената майка. Махна ни с ръка да я последваме в дневната.

Пусна телефона върху стар дъбов пътнически сандък, истинска антика, който използваше за масичка за кафе, преди да се строполи назад върху големия диван с копринена дамаска. Въпреки скъпия си костюм, когато подви под себе си краката си в черни чорапи, тя внезапно ми заприлича на малко момиченце. Малко момиченце, изгубило единствената си кукла, казах си аз.

Ясните, въпреки нощта, очертания на сградите от Долен Манхатън сякаш дращеха по стъклата на прозорците зад нея, гледащи към реката. Жената извърна лице и зарея поглед в извисяващите се небостъргачи.

— След раждането на Мери Бет се магнахме от онази лудница, за да имаме нормален, по-спокоен и сигурен живот — заговори тя тихо, поклащайки глава. — Искях тя да отива и да се връща от гимназия „Бриърли“ с кола и шофьор, но откакто стана на четиринайсет, Мери Бет настоя да пътува с метрото. Някои от приятелите ми наемаха професионалисти, за да запознаят богатите си деца с начина на живот на нормалните хора, но с Мери Бет беше обратното. Трябваше да стискам зъби всеки път, когато се налагаше да я убеждавам, че няма нищо лошо да се възползва от богатата, с които сме имали късмета да се сдобием.

Вдигна очи към мен, напълно объркана, сякаш знаех как да я излекувам от болката, от която страдаше в момента. Вбесяваше ме, че бях толкова безпомощен.

— Съпругът ви тук ли е? — попитах.

— Тази седмица замина по работа в лондонския офис на швейцарската банка Ю Би Ес, но ще се прибере още със следващия обратен полет. Знаете ли, че един глупак от „Бриърли“ всъщност се опита да ме убеди, че дъщеря ми може да е избягала от часовете? Мери

Бет е капитан на два спортни отбора там — по лакрос и по волейбол. За бога, тя бе приета предварително в престижния колеж „Бард“. Това не е момиче, което бяга от часовете. Моля ви, кажете ми, че имате представа кой може да е този, който я е отвел. Моля ви, обещавайте ми, че ще върнете Мери Бет у дома.

Пълният с болка поглед на жената отново се впи в очите ми. Заплака безмълвно. Извърна се чак когато Емили седна до нея и докосна ръката ѝ.

— Ще направим всичко възможно, госпожо Хаас — рече Емили. — Не мога да ви гарантирам нищо друго, освен това, че сме готови да преобърнем земята и да стигнем до края на света, за да върнем отново у дома вашето малко момиче.

Въпреки очевидната си болка, Ан Хаас успя да ни разкаже за дъщеря си. В гимназията имала отлични бележки по всички предмети, но мечтите ѝ се свеждали само до това да помага на бедните от Латинска Америка, където след навършването на четиринайсет години прекарвала летните си ваканции в различни доброволчески лагери.

— Тази година, вместо да замине за Европа като повечето от приятелките си, Мери Бет планираше да организира детски театър в Перес Селедон, един от най-бедните райони в Коста Рика — събщи ни майка ѝ, като ни подаде една фотография. — И само за това говореше.

Мери Бет се оказа леко пълно, но привлекателно синеоко момиче с дълга черна коса. На снимката тя се усмихваше и махаше с ръка от някаква кална пътека в джунглата. Беше със зелена кърпа, зеленикава камуфлажна риза и кафеникави шорти.

Но най-изненадващото за мен бе, че за разлика от другите жертви, Мери Бет не бе регистрирана в никаква социална мрежа, дори не се бе присъединила към „Май Спейс“ или „Фейсбук“. Рядко срещано изключение. „Очевидно е старомодна“, помислих си, като се загледах в усмихнатото ѝ лице.

Ан Хаас се канеше да ни отведе до стаята на дъщеря си, когато звънна телефонът на стената. Спецът по компютърната техника от полицията, седнал до камината, погледна в екрана на лаптопа си и кимна отсечено. Дадох знак на госпожа Хаас да се обади от дневната, а техникът ми подаде комплект слушалки.

Беше пребледняла като платно, когато взе безжичния телефон.

— Да? — попита тя.

— Госпожо Хаас — заговори похитителят. — Горката, бедна госпожа Хаас. Каква ирония на съдбата, ако си припомним последните класации на „Форбс“, не сте ли съгласна?

Кимнах на всички в стаята. Беше нашият човек.

— О, госпожо Хаас — продължи похитителят. — Колко великолепно изглеждахте по време на вашите благотворителни балове.

С какъв блясък диамантите ви заслепяваха тълпите от папараци. И докато траеше това ослепително шоу, помислили ли сте, за миг поне, че вече сте нещо повече от една простосмъртна, Ан? Мога ли да те наричам Ан? Или не мога? Надявам се да не възразяваш. След като прекарах толкова много време с дъщеря ти, се чувствам едва ли не като близък на семейството.

— Шибан, извратен кучи син! — изкрещя госпожа Хаас. —
Върни ми я обратно!

Похитителят въздъхна тъжно и продължително.

— Мила моя, как може да си позволяваш такъв цинизъм, нали си от едно от най-видните семейства в нашето толкова омърсено общество. Така ли трябва да се говори? На това ли са те учили превзетите академични преподаватели в изискания колеж „Сара Лорънс“? Или си усвоила този вулгарен език в търговската кантора на татенцето си? Но може би не трябва да се засягам толкова, след като ти си една от малкото жени в устремената единствено към повече пари сбирщина на Уолстрийт? Което ни води към следващия ти грях, Ан. Към похотта. Към многобройните ти изневери, ако слуховете са верни. Трябва ли да навлизам в подробности? В крайна сметка нали заради това всички ламтят за богатство? Секс и пари. И за да можете да си наемате слуги, които да ви перат чаршафите от осемстотин долара? Ти си мръсна грешница, Ан, както и импотентният английски позьор, когото си избрала за съпруг.

— Моля те, позволи ми да говоря с Мери Бет — прошепна Ан Хаас. — Само за секунда. Съжалявам за всичко, което съм ти причинила.

— Аз също — отвърна похитителят. — Но сега е невъзможно да говориш с дъщеря си. Аз съм тук, за да те науча какво означава да си човешко същество, Ан. И както всички други човешки същества, ти трябва да се примиряваш с неизбежните загуби. Грехът и загубата са неразделни спътници. А сега, моля те, подай телефона на моя приятел детектив Бенет. Беше удоволствие да си поговоря с теб, въпреки отвратителния ти език. Надявам се той да не ти е вдъхнал прекалено много надежди за съдбата на Мери Бет, госпожо главен изпълнителен директор. Но пък като се позамисля, надявам се да го е сторил. Колкото си по-нависоко, толкова повече ще те заболи при падането. Чао засега.

— Детектив Бенет слуша — заговорих, като поех телефона от разплаканата майка. — Как е Мери Бет? Добре ли е?

— Мери Бет е добре, Майк. Засега. Но я очаква един важен изпит. *Последният*, би могло да се каже. Всичко е в нейните ръце. Ще ти позвъня в същата секунда, в която оценката ѝ бъде оформена.

— Почакай за минута. Не искаш ли пари?

— Всички пари на тази земя не могат да попречат на Мери Бет да се срещне със съдбата си, Майк.

Какво, по дяволите, означаваше това? Имаше ли въобще смисъл? Някъде оттам се чу пронизващ звук. Определено беше изщракване. Изтръгнах. Той току-що бе заредил автоматичния си пистолет.

— Моли се за нея, Майк. Сега само това ѝ остава.

58.

Мери Бет Хаас заби здраво зъби в дебелия марля, с която бе запушена устата ѝ, докато с мъка се надигна, за да приседне.

Беше натикана в нещо като метална кутия, черна като смола, с нисък капак, студени и мръсни стени и само една врата. Ръцете ѝ бяха плътно притиснати около тялото с усмирителна риза.

Вече няколко часа беше в този метален кафез. Отначало бе ужасена, после — разгневена. А сега бе само тъжна, безкрайно, неутешимо, безнадеждно тъжна.

Докато седеше в притискащия я мрак, събитията от следобеда се преповтаряха в съзнанието ѝ като кошмарна поредица.

Знаеше, че наистина не ѝ е позволено да напуска кампуса, за да потренира в гимнастическия салон на Източна осемдесет и седма улица. Но тъй като бе капитан на отбора по волейбол, който се бореше да спечели щатския шампионат на Ню Йорк, учителите и треньорът ѝ често се правеха, че не я забелязват, когато се измъкваше сутрин от училището, ако имаше свободен час.

Тъкмо преминаваше през един от онези наподобяващи пещери тунели под скелето на някакъв строеж на улицата, от другата страна на гимнастическия салон, когато един мъж, застанал до отворената врата на микробус, я попита:

— Ти ли си Мери Бет?

Момичето се сети за мъчителното вцепеняване, щом се извърна по посоката на гласа. Сякаш цялото ѝ тяло се скова моментално, когато полетя напред, напълно незащитна. Някаква силна миризма на лекарство, отделяна от течността, изпълни носа и устата ѝ, след което повече нищо не помнеше...

Събуди се в усмирителната риза, с ужасно главоболие. Кога се бе случило това? Преди седем часа? Или преди осем? Осем часа на мрак и тишина. Осем часа да бъде мъчена с глад, жажда и мръсотия, без да може дори да отиде до тоалетната. Беше като корабкрушенец. Сред море от мрак, без никаква надежда за спасение.

Отначало мъката ѝ бе ужасно остра, но сега се поукроти, гаснеща като свецица. Замисли се за приятелите си, за учителите си. За майка си. „За всички ми е мъчно“, повтаряше си тя. И съжаляваше, че постъпи така глупаво. Съжаляваше за цялата бъркотия.

Не знаеше колко още време бе изтекло, когато чу щракането от надигация се стоманен капак.

О, Господи! Някой идваше... Мъжът, който я бе отвлякъл.

Прониза я непоносим пристъп на животински страх. Паниката я сграбчи в ледената си прегръдка и тя се смрази. Сега ще я докосне, нали? Нали затова я беше отвлякъл... Ще я нарани. Ще я изнасили. Ще я убие.

Заскимтя отчаяно. По-добре просто да я погребее жива. Не искаше да се гърчи в болки.

После успя да се отърси от самосъжалението. И изведнъж се изпълни с решителност. Няма да му се остави. Ще хапе, ще пици и ще рита. Тази мисъл малко я поуспокои. Искаше да живее... Внезапно се увери, че можеше да се съпротивлява. И от това някак ѝ стана по-добре.

Чу се шум от приближаваща се кола. Отново се разнесе тракане от спускането на метална врата. После двигателят замлъкна и се чу само отваряне на някаква врата, което за миг ѝ вдъхна нова сила да се поразмърда. Ала единственото, което ѝ оставаше, бе да захапе по-здраво превръзката през устата си. И това бе всичко.

„Искам да живея — повтори си тя. — Моля те, Господи, само ми дай шанс да оживея.“

59.

Металното стържене в ключалката отекуна съвсем близо до ухото на Мери Бет. Капакът на стоманената кутия изскърца при отварянето.

Дори и на тази мъждукаща светлина тя разбра, че това беше той. Позна го по костюма му. По сивата коса и очилата му. Изглеждаше интелигентен, като любезен лекар или популярен учител. Как могат хората да са толкова зли?, зачуди се тя.

Ръцете, особено китките ѝ, бяха силни заради волейбола. Той ще трябва да я отвърже, за да ѝ се нахвърли, нали? При първата удобна възможност ще му строши очилата, ще се опита да натъпче счупените стъкла в очите му.

Мъжът я вдигна за ремъците на гърба ѝ. Чак тогава тя видя, че е била затворена в голяма кутия за промишлени инструменти. Намираха се в някакъв огромен, но мрачен склад. Зад микробуса се виждаха колони и цистерни за бензин. Можеше ли да го изрита и да подпали пожар? В най-добрия случай като изход към белия свят, отвъд стените, оставаше само прозорецът, намиращ се високо над стоманената врата. Светът се намираще отвъд него.

„Направи го — подкани се тя. — Заради всичко онова, което е било направено за теб в живота ти...“

Мъжът я настани върху пейката до някаква метална маса и сам седна на втората пейка откъм отсрещната страна.

Измъкна две неща от джобовете на якето си и ги остави пред нея върху масата, за да ги види. При вида им тя отново изстена.

Бяха остър бръснач и черен пистолет.

— Ще ти сваля превръзката от устата. Ако се разкрециш, с това тук ще ти нарежа красивото лице, Мери Бет. Кимни, ако си разбрала.

Тя кимна. Той се наведе, плъзна бръснача по бузата ѝ и сръза превръзката. Момичето си пое шумно дъх, докато се мъчеше да раздвижи скованата си челюст. Искеше ѝ се да отвърже и ръцете ѝ, за да може да се почеше по бузите.

— Здравей, Мери Бет — поздрави я той. — Знаеш ли кой съм аз?

„Хм, нека да отгатна — помисли си тя. — Ти си онзи негодник, който избива тийнейджъри от богати семейства?“ Но вместо това отговори:

— Ти си мъжът от вестниците. Онзи, когото полицията издирва.

Той кимна и се усмихна.

— Точно така. Няма да те лъжа. Тези, които умряха досега, се провалиха на изпита. Повече няма да си позволяваме лукса да оставяме да живеят тези, които не го заслужават. Ето защо те доведох тук. Необходимо ми е да проверя дали си стойностна личност.

Изпит ли, замисли се Мери Бет, докато мъжът пред нея си сви цигара и я запали. Докато издухваше синкави облачета, тя си позволи в душата ѝ да покълне тъничък стрък надежда. Подозираше, че я лъже, че просто си играе с нея, но ако не беше така, може би ще успее да се справи.

Ако не друго, поне бе умна. Изкара 2120 на SAT, приеха я по-рано в колежа „Бард“, където първо кандидатства. Повечето от богатите деца, които познаваше, кандидатстваха в колежа с по цял куп подправени сведения за постиженията им, но всичко в описанието на нейните прояви за доброволческа дейност и извънучилищни занимания действително бе самата истина. Тя обичаше да учи, да чете и да ангажира съзнанието си.

Мъжът изтръска пепелта върху масата между острието на бръснача и дулото на пистолета.

— Така. Е, добре, започваме с въпрос номер едно: Каж ми нещо за движението за справедливи цени в търговията със сурово кафе в Южна Америка и влиянието му върху местните производители.

„О, боже мой! — възбудено си помисли Мери Бет. — Това действително го знам.“ Нали точно това бе темата за разискване през миналия месец в нейния училищен комитет за политическо осъзнаване.

— Съвременното движение за справедлива търговия със сурово кафе води началото си от Холандия, от 1988 година — започна тя. — Всичко започнало заради ужасната експлоатация на селяните от южното полукълбо, които отглеждали кафе. Тази програма се свежда в най-общи линии до икономическо сътрудничество, което да защитава дребните производители и да осигурява на консуматорите шанс да заплащат малко повече за любимото си кафе, за да се осигурява

прехраната на тези, които го отглеждат. През лятото, когато бях на петнайсет, отидох на пътешествие до Никарагуа, за да видя прибирането на реколтата...

За миг ѝ се стори, че цигарата ще падне от долната устна на посивелия мъж. Но той бързо се окопоти.

— Права си — призна неохотно. — А сега да преминем към глобалното затопляне. Колко литра бензин консумират американците всяка година?

— Петстотин петдесет и два милиарда литра — отговори без колебание Мери Бет. Знаеше отговора заради онзи проект в училището, имитиращ дейността на ООН, в който тя взе участие. На нея ѝ възложиха да изпълни ролята на представител на Дарфур, Судан, за да се включи в дебата за глобалните енергийни проблеми.

За пръв път мъжът с посивялата коса май се усмихна искрено. Угаси цигарата с тока на обувката си. Дори взе бръснача от масата и го прибра в джоба си.

— Отново верен отговор — потвърди той. — Много добре, Мери Бет. Отлично се справи. Поне засега. Но трябва да минем през още много въпроси. И така, въпрос номер три: До какви унижителни падения достига гладът при най-богатата нация в света?

60.

Седяхме там, втренчени в телефона. Но едва ли имаше смисъл. Похитителят вече трябваше да се е обадил. При предишните случаи той ни звънеше, за да ни обясни къде е тялото. Дали мълчанието му и оставянето на родителите в неведение не беше най-новият му метод на мъчение? Ако наистина беше така, това действаше като магия.

Единствената следа дойде от мобилния оператор „Веризон“, защото оттам, чрез триангулиране, успяха да засекаат приблизително мястото на обаждането. Оказа се някъде в близост до крайбрежния национален парк, по южния бряг на Лонг Айланд. Не бе изненадващо, че когато детективите от Сто двадесет и втори участък се втурнали да претърсят мястото на престъплението, намерили там само чайки. Убиецът сигурно е позвънил от колата, докато е бил край брега... Или кой знае къде? Може и в лодка да е плавал. Така че отново се сблъскахме с непробиваема стена. И пак попаднахме в задънена улица.

Като отидох до прозореца — за трийсети път може би, — забелязах нещо странно да се случва на тротоара пред масивната къща на фамилия Хаас.

Беше се струпала тълпа...

Излязох отвън. Отначало си помислих, че бяха журналисти, но после забелязах, че много от присъстващите бяха с тениски с емблемата на гимназия „Бриърли“. Приятелите на Мери Бет. Те държаха в ръце свещи до купчина плюшени мечета, цветя и волейболна топка с автографи. Почти всички от горния курс присъстваха на бдението. Те викаха, пушеха и държаха нейни фотографии.

Хрумна ми да ги прекъсна, но се отказах. Ако похитителят наблюдаваше къщата, може би щеше да остане поразен и това ще го подтикне да погледне на Мери Бет като на ценна личност от плът и кръв, а не като символ на неговата омраза.

Загледах се в младите им сериозни лица, когато една китара започна да свири. Това бдение беше странно красиво. Потрепващите пламъчета на свещите като че ли се сливаха с далечните светлини на

Манхатън отвъд тъмния залив. Очевидно Мери Бет бе чудесно момиче, спечелило любовта на много от съучениците си.

Стиснах силно зъби от яд, че не можех да я намеря. Дори и след цялото това разследване ние бяхме объркани и напълно безпомощни, както всички останали.

Ан Хаас излезе навън и тутакси се озова в прегръдките на приятелите на дъщеря ѝ. Тя поръча пици за всички. С Емили се присъединихме за раздаването. Трябваше да призная, че бях силно впечатлен от емоционалните им реакции, от искреното им желание да се успокояват едни други. Жалко, че само една трагедия може да извади на показ най-доброто у хората.

Емили и аз използвахме възможността да научим още нещо за Мери Бет. Ан Хаас ни представи Кевин Адело, висок баскетболист с рошава коса от гимназията, побратимена с „Бриърли“. Той ни призна, че понякога излизал на срещи с Мери Бет.

— Тя трябваше да постъпи в колежа „Бард“. Заради това, за да бъдем по-наблизо, вместо да се запиша в Принстън, реших да играя в отбора на колежа „Васар“. Тя не е като другите момичета в „Бриърли“, само това ще ви кажа. Мери Бет е стъпила здраво на земята. Щеше да ѝ прилошее, ако беше видяла всичките тези абитуриенти с техните джинси по последна мода. Толкова съжалявам. Ужасно е... Мисля, че е добре, задето се събрахме тук. Иска ми се само да можех да направя нещо.

Извърнах се, когато едно такси намали ход на улицата. Тълпата се струпа около него. Кръвта ми застина, когато отекна оглушителен вик.

— Отдръпнете се! — извиках, докато се мъчех да си проправя път сред шокираните тийнейджъри.

Изплашено момиче в изпомачкан суичър с емблемата на гимназия „Бриърли“ отвори вратата на таксито точно когато излязох на тротоара.

— Всичко е наред — извика Мери Бет и вдигна ръце. — Аз съм добре.

Какво? Не можех да повярвам. Още един неочакван обрат. Това бе първата жертва, която бе оцеляла. Струпаните приятели на Мери Бет заръкопляскаха и засвириха с уста, когато аз се затичах по стъпалата на масивната къща към разплаканата от радост майка.

Той бе пуснал Мери Бет жива?

61.

Когато се върнахме в кухнята, с Емили се отдръпнахме настрана, докато майката и дъщерята се прегръщаха. И двете ридаеха неудържимо. Имах чувството, че и Емили бе готова да се присъедини към тях.

— Да не би да ви е влязло нещо в окото, детектив? — подразни ме тя.

— Хей — прошепнах ѝ аз, като преглътнах напирещите сълзи. — Предполагам, че и аз имам сърце, нали? Но само да си подметнала нещо за това пред Рамирес и Шулц, ще си разменим по някой изстрел.

— По-добре ми съдействай сега, Майк, и ми подай бележник — въздъхна Емили. — Ще разпитаме момичето, докато спомените ѝ още са пресни. Трябва да остана насаме с Мери Бет.

— Госпожо Хаас? Може ли да поговоря за малко с вас? — попитах. — Налага се да обмислим медийната стратегия. Това е много важно.

— Сега ли? — учуди се тя, като я поведох навън в коридора. — Не може ли да изчака? Дъщеря ми трябва да се изкъпе, да се преоблече. Тя се нуждае от мен. Нищо не е по-важно от това. Всъщност вие защо още сте тук? Ще се радвам да си тръгнете, за да можем всички да се върнем към нормалния си живот.

— Мамо! — извика Мери Бет. Откакто бе влязла в къщата, проговаряше за пръв път. — Те трябва да ме разпитат. Толкова ли е необичайно? Уф, престани да се държиш с мен, все едно съм дете.

Очите на Ан Хаас се разшириха от изненадата, а аз най-последно успях да я изведа в коридора. С всяка изминала минута все повече харесвах нейната чувствителна и безстрашна дъщеря. В това време Емили започна разпита ѝ.

— Здравей, Мери Бет. Казвам се Емили Паркър. Работа за ФБР. Не мога да ти опиша колко сме щастливи, че си добре. Но точно сега се нуждаем от отговорите ти на няколко въпроса, за да проверим дали ще можем да заловим този, който те отвлече.

— Ако ще ми държите реч за изнасилванията и други подобни работи, по-добре не си губете времето. Той въобще не ме е докоснал.

— Добре. Това е чудесно... Но можеш ли да ми го опишеш? На каква възраст е? Как изглежда?

— Има вид на мъж, който приближава шейсетте... Широкоплещест, висок около метър и осемдесет. С прошарена коса. Дори може да се каже, че е доста красив. Напомня ми за един актьор — Денис Куейд, бащата от „След утрешния ден“, само че е по-блед и носи очила. Освен това е облечен със скъп костюм.

Емили записа всичко в бележника си. „Защо този тип не си е сложил маска, след като е възнамерявал да я пусне? — зачуди се тя. — Дали е било просто проява на небрежност? Или поредният му трик?“

— Той всъщност не е толкова лош — продължи Мери Бет. — Знам, че звучи странно, но е загрижен за това, което става около нас. Дори прекалено... Мисля, че изпитвам към него по-скоро съжаление, отколкото омраза...

Какво?

— Какво искаш да кажеш? — попита я Паркър.

— Той ми зададе няколко въпроса за ужасяващата посока, към която се е запътил светът. Мисля, че беше нещо като изпит. С всеки правилен отговор аз го правех все по-щастлив. Накрая дори плачеше. Заяви, че много се гордее с мен. Посъветва ме да науча всичко, което ще ни преподават в колежа „Бард“. Извини ми се, че ме е накарал да преживея тези ужасни неща, и ме изведе до ъгъла, където ме настани в едно такси. Дори плати на шофьора.

Паркър с усилие сдържаше озадачението си. Този тип наистина беше странен...

— Не успя ли да видиш номера на микробуса?

— Не — отвърна Мери Бет. — Запомних само, че беше в някакъв светъл цвят. Мисля, че беше жълт.

— Има ли още нещо отличително?

— Той си свива ръчно цигарите. Направи ми кръст от пепел на челото точно преди да ме пусне. Ето, вижте — рече тя и посегна да го изтрие.

Но Паркър я стисна силно за китката.

— Майк! Ела тук! — извика тя победоносно. — Мисля, че се сдобихме с отпечатък!

62.

Нямахме време да чакаме пристигането на екипа криминалисти, за да снимат отпечатъците, затова Емили сама взе пробата.

Останах при Мери Бет, докато специален агент Паркър отиде до колата си и се върне с хирургически ръкавици и лента за отпечатъци на компанията ЗМ.

— Ще отнеме само секунда, скъпа — увери Емили момичето, внимателно залепвайки лентата на челото ѝ. После само с едно леко и сърчно дръпване я отлепи с отпечатъка.

Едва сдържах радостния си вик, когато тя закрепил лентата върху картата за пръстови отпечатъци. Пробата беше взета много сполучливо. Понякога се случваше дори отпечатък от студена стъклена чаша да ни създаде затруднения, но този тук Емили го сне като истински професионалист. Имаше ли нещо, с което тази млада жена от ФБР да не можеше да се справи?

След това отново се върнахме до багажника на нейната кола и тя извади оттам голяма сива кутия — принтер от модела *LiveScan 10*, който се доставяше в комплект с преносим скенер за пръстови отпечатъци. Свърза го към терминала за мобилни компютри, с каквито са оборудвани всички коли на ФБР. След сканирането за броени секунди отпечатъкът бе изпратен до Кларксбърг, Западна Вирджиния, където се съхраняваха данните на Ай Ей Еф Ай Ес^[1].

Ако отпечатъците на нашия човек бѣдеха открити сред петдесетте милиона отпечатъка в Ай Ей Еф Ай Ес, щяхме да получим името му само след два часа. Засега това бе най-добрата ни следа. Едва сдържах вълнението си.

— Трябва да подадем тези данни и до лабораторията във Вашингтон, за да ги изследват чрез синхротрона за инфрачервена микроспектроскопия — додаде Емили, като пусна картата с пръстовите отпечатъци в найлоновия плик за веществени доказателства.

— Синхро... инфра... какво? — попитах.

— Това е нещо съвсем ново. Виждаш ли, всеки отпечатък съдържа незабележими следи от потта. Сега лабораторните техници могат да изследват потта и да открият някои от характерните химически вещества. Тези маркери ни подсказват дали заподозреният е използвал дрога и дори да откриват хормоните, чрез които може да се определи от кой пол е лицето. Ако не получим достатъчно сведения от пръстовите отпечатъци, трябва да се опитаме да се сдобием с колкото може повече друга информация. Нима искаш да ми кажеш, че никога не си чувал за този метод?

— Поднасяш ли ме? Разбира се, че съм чувал — излъгах аз дръзко. — Искан само да проверя дали и ти го знаеш.

[1] IAFIS (Integrated Automated Fingerprint Identification System) — най-голямата в света дактилоскопична база данни, поддържана от ФБР. — Б.пр. ↑

63.

Напуснахме просторната къща от кафяв пясъчник, като оставихме Мери Бет седнала до художника от полицията, който скицираше по нейни указания лицето на похитителя. На излизане ми направи впечатление, че поведението на тълпата пред дома на семейство Хаас се бе променило. Сега тийнейджърите изглеждаха много по-озлобени, настръхнали като хиени. О, ясно, помислих си, щом забелязах един микробус на някаква новинарска агенция. Това обясняваше промяната.

Затърсих с очи пролука, през която да си проправя път сред струпалите се журналисти, когато внезапно се заковах на най-долното стъпало пред фасадата на къщата. Вместо да си тръгна, махнах с ръка на тълпата около мен. Осени ме една идея.

— Имам да съобщя нещо — обявих гръмко.

Изкашлях се, когато прожекторите и микрофоните се насочиха към мен. С обемистите си камери и всякаква подобна апаратура заобикалящите ме представители на пресата заприличаха на нападаща армия от извънземни киборги. Проблемът, който отдавна си имах с тях, бе, че именно те често ме третираха като пришълец агресор.

— Днес още едно момиче беше отвлечено, но този път го освободиха, напълно невредимо — започнах. — Преди всичко, ако ни слуша похитителят, искам да му благодаря за проявената милост. Искам също настойчиво да го призова да се свърже с мен, така че да можем веднъж завинаги да спрем този ужас. Аз съм на разположение по всяко време, денем и нощем. Имаш телефонния ми номер. Моля те, не се колебай да разговаряш с мен.

— Попаднахте ли на някакви следи? — попита ме един от киборгите.

— По дяволите! — ядосах се аз. — Нима не разбирате, че извършваме разследване? Така че това е засега. И се отдръпнете от пътя ми. Във всеки смисъл на думата!

Щом се качихме в колата, Паркър остана смълчана, но после внезапно щракна с пръсти.

— О, разбирам — промърмори тя. — Искаш да видиш в новините в единатсет типичното за полицията гневно изявление. Опитваш се да накараш нашия човек да повярва, че още се лутаме, вместо да затягаме обръча около него.

— Точно така — намигнах ѝ аз. — Защо да го подсещаме, че се приближаваме все повече до него и накрая ще го пипнем? Така само ще го накараме да побегне. Необходимо ми е да го убедя, че нищо не се е променило. Да продължава да се залъгва, че както винаги, е далеч пред нас. И тогава, след като разберем чии са отпечатъците, ще го заковем намясто.

— Брилянтно си го измислил, Майк — призна Емили. — Харесва ми.

Побързах да си придам скромно изражение.

— Просто се опитвам да не изоставам от теб, специален агент Паркър.

Погледнах часовника си.

— Само се моля на Бога вече да не е убил момчето на Гордън Хейстингс. Трябва по-бързо да разрешим случая. И сякаш тези тревоги не са ни достатъчни, ами има и още — Пепеляната сряда започва само след няколко часа. Кой знае какво е замислил този откачен.

— Може би е решил да остави у нас впечатлението, че е станал небрежен, преди да потегли към Ню Орлиънс, за да довърши делото си точно на Марди Гра — предположи Емили.

— Звучи логично — промърморих аз. — С теб също би трябвало да отидем. Мога да го уредя като туристическа обиколка.

— Не бързай толкова, Майк. Ако всичко се развие както трябва, до час и половина ще знаем самоличността на похитителя. А след като спипаме този лунатик, аз ще те поканя, за моя сметка, на първото ни пътуване.

64.

Франсис Муни се появи от север по Парк Авеню и видя лимузините и другите луксозни автомобили, подредени в три колони пред фасадата на хотел „Уолдорф Астория“. Трябваше да се отдалечи по тротоара, за да избегне шумотевицата, създавана от папараците, виснали като гроздове около барикадите пред входа. За кратко остана заслепен от фотосветкавиците, когато се отвори вратата на една лимузина и от нея се появи слаб млад мъж в смокинг, който с развеселен вид примигна под ярката бяла светлина. Може би беше някакъв актьор?

Франсис си спомни, че тази вечер тук ще се състои благотворителният бал на Ей Ар Си — Американския комитет за бежанците. Щастлив бе, че Ей Ар Си събираше такава изискана публика. Муни от десет години бе избран за член на борда на тази организация и отлично знаеше, че тя се справя страхотно със задачите си, за разлика от други подобни, при които повечето от даренията стигаха само за покриване на прекалено раздутите заплати на шефовете и за разносните по нечувано пищните церемонии.

Докато продължаваше по Парк Авеню, той се замисли за Мери Бет Хаас. За хиляден път се прокле, че не си бе сложил скиорската маска по време на изпита. Толкова беше сигурен, че тя ще се провали. Беше проявил небрежност и момичето бе видяло лицето му. Но точно сега не биваше да се тревожи за това. Имаше много други места, които трябваше да посети.

След три минути зави забързано покрай ъгъла с Петдесет и втора улица и премина под навеса на прочутия ресторант „Четири сезона“ откъм северната страна на улицата. Щом наближи стъпалата, той се усмихна на ослепителна brunетка в рокля с гол гръб, която сякаш се крепеше само на гърдите ѝ, въпреки закона за гравитацията. Красавицата говореше на немски по мобилния си телефон. Вътре, под картините на Пикасо, чакаха реда си за масите още много шикозни жени и елегантни мъже в костюми. Той вдъхна от скъпите парфюми, с

които въздухът тук бе наситен — аромат на кедър, гардения, мускус, помисли си и въздъхна. Така миришеха парите.

Кристоф, слабият салонен управител с платиненоруса коса, се втурна към него от бара във фойето.

— Господин Муни — приветства го той с възторжено размахване на ръце. — Най-после се появихте. Госпожа Клотие е много разтревожена. Мога ли да взема палтото ви?

— Много ти благодаря, Кристоф — кимна Муни и му позволи да свали от раменете му палтото от камилска вълна, докато останалата елегантна тълпа се преструваше, че не гледа завистливо как го обслужват като кралска особа. — Тя отдавна ли чака?

— Не чак толкова отдавна, господин Муни. Да взема ли и куфарчето ви?

Франсис претегли на ръка куфарчето си заедно с деветмилиметровата берета вътре. Престори се, че обмисля любезното предложение на салонния управител.

— Знаеш ли какво, Кристоф? Може би ще го задържа.

Спря за миг, преди да последва салонния управител навътре в ресторанта, чак до залата край басейна. Огледа проблясващата над белия мрамор вода в средата на залата, проблясващите халки на завесите, важните и красиви хора около безупречно подредените маси. Всички се хранеха изискано, с прецизност, граничеща с маниакалност. Той като че ли усещаше властното им присъствие, отекващо в цялата зала. Дори не можеше да отрече, че усещането бе тъй ободряващо.

Останалите членове на борда вече бяха пристигнали, всичките насядали около двойната маса край басейна. Местата бяха запазени за тяхната делова вечеря, свиквана по традиция веднъж на всеки три месеца.

— Ето, това не е никой друг, освен нашия буен ирландски председател на борда — заговори госпожа Клотие. — Откакто те познавам, Франсис, за пръв път закъсняваш за срещата ни.

— Да не ви обяснявам колко много неотложни задачи ни се струпаха в офиса — започна да се оправдава Франсис. Усмихна се и целуна ръката ѝ, щедро украсена с диамантите на Картие. — Най-важното е, че сега съм тук, за да се сгрея на сиянието на красотата ви.

— Какъв непоправим ласкател си ти — въздъхна госпожа Клотие, като го перна закачливо по бузата. — Франсис, както съм ти

казвала, ти си се родил няколко поколения по-късно.

— А вие няколко поколения по-рано, скъпа моя — отвърна ѝ Франсис. Отмести менюто, което му поднесе сервитьорът в смокинг, и си поръча дувърска писия.

— Днес обядвах с Каролайн и тя ми довери, че „Слоун Кетъринг“ ще им доставят кутии със специален дизайн за соарето им — осведоми госпожа Клотие присъстващите. — Не е ли безобразие? Идеята хрумнала на Брук.

Франсис знаеше, че е под нивото на госпожа Клотие, кралицата на нийоркското светско общество, да споменава фамилиите на такива прочути личности като Каролайн Бувиен Кенеди и Брук Шийлдс.

Госпожа Клотие беше непоправима снобка. Тя всъщност пет пари не даваше за програмата за поддържането на достолепните сгради в Ню Йорк и за скучната мисия по разкрасяването на игрищата и обществените пространства в Манхатън. Единствената причина, поради която Франсис реши да оглави този комитет, бе шансът да угажда на капризите на толкова щедрата госпожа Клотие. В течение на много години той се бе утвърдил като неин неофициален консултант за проявите ѝ на благотворителност. Това му позволяваше да пренасочва за много по-полезни цели милиони долари от практически неизчерпаемото наследство, останало ѝ като вдовица на петролен магнат.

Днес той бе тук, за да измъкне от нея най-голямата сума, която някога бе искал, при това веднага след вечерята. Документите за прехвърлянето на парите, готови да бъдат подписани от нея, лежах в куфарчето му, под кобура на автоматичния пистолет.

— Шампанско, господин Муни? — прошепна винаги дискретният сервитьор на ухото на Франсис, докато госпожа Клотие отново се бе впуснала в описания на последните бели, сторени от нейния пекинез Чарли.

— „Гленливет“. Двойно — прошепна му в отговор Муни, който в момента предпочиташе шотландското уиски вместо шампанско.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ

65.

Като се събуди внезапно сред мрака, Франсис Муни тутакси съжали за третото шотландско уиски, което снощи си бе поръчал. Алкохолът винаги нарушаваше съня му. Отново се опита да заспи, но точно тогава радиочасовникът му се задейства на режим „будилник“ и от радиостанцията Дабълю Ай Ен Ес отекнаха звуци от ксилофон.

— Добро утро — поздрави водещият. — Вече е пет и половина. Днес, заради Пепеляната сряда, е отменено правилото за паркиране от едната страна на улицата.

При споменаването на днешния ден отчаянието се надигна в гърлото на Франсис като давец пристъп.

„Денят дойде — помисли си, като застена неудържимо. — Не! Твърде е скоро. Не мога да се справя с това. Какво да сторя?“

Сълзи рукнаха по лицето му. Цели десет минути му бяха необходими, за да възстанови самоконтрола си с бавно дишане. Стисна юмруци и заби нокти в дланите си колкото можа по-силно. Болката бе изключително мъчителна, но той целеше точно това. Избърса очи, изключи проклетото радио и спусна крака от леглото.

Направи си кафе и го понесе през безупречно чистите стаи на къщата си на Двадесет и пета улица в Челси. Любимото му място тук бе шезлонгът на плоския покрив над втория етаж.

Навън хладният въздух го освежи, особено като просна босите си крака върху асфалтовата мушама. Спомни си колко бе играл като дете под навеса на покрива на предишното му жилище, в квартала Инуд. Затова ли сега толкова много обичаше шезлонга на покрива си?

От пустата улица долу се чу шум от самотно бързащо такси. Той се усмихна и извърна поглед на север — към зелената сграда на издателската къща „Макгроу Хил“, приличаща по-скоро на някакъв кораб след корабкрушение, само че в стил ар деко. Усмивката му обаче помръкна, като се извърна към притъмнелия на изток хоризонт зад небостъргача Емпайър Стейт Билдинг.

Денят започваше. И не можеше да бъде спрян. Още една сълза се търкулна по бузата му. Изтри и нея. Въздъхна и допи кафето си

тържествено сред утринната здрачевина.

След още половин час, когато заключи входната врата, сивата светлина вече бе плъзнала надолу по цялата Двадесет и пета улица. Винаги се обличаше добре, но в тази най-важна от всички утрини бе надминал себе си. Погали лъскавия ревер на най-хубавия си костюм — в светлосиво райе, ушит от Хенри Пул. Купи си го преди шест години, когато беше в Лондон по работа. Костюмът чудесно се допълваше от черните му обувки от телешка кожа, модел на Джон Лоб, за триста и двайсет долара. Единственото, което не пасваше на тоалета му, бе голямото черно квадратно куфарче със закопчалки от неръждаема стомана, но нямаше как — бе длъжен да го носи със себе си.

Закопча ръкавелите на италианската си поплинена риза от „Търнбул и Асер“, след което внимателно повдигна тежкото куфарче и тръгна с него по улицата, за да спре някое такси.

Църквата, до която таксито го остави след десетина минути, беше „Светото изкупление“ на Трета улица в Ист Вилидж. Избрал бе точно нея, защото свещеникът в тази църква бе най-толерантният в целия град, винаги загрижен както за гейовете, така и за болните от СПИН.

Щом се изправи пред оброчната плоча, Франсис запали няколко свещи и изрече молитва за тийнейджърите, които бе убил. Както бе ставало с всички мъченици, техните души щяха да се възнесат направо в рая, той знаеше това. Принасянето им в жертва най-вероятно ще бъде признато от Бога. Франсис Муни твърдо вярваше в това. Как иначе би могъл да го извърши, ако не го крепеше вярата?

Вдигна глава, когато органът засвири. Започваше литургията в седем сутринта. Бързо запали последната свещ.

— За да не трепва вярата ми в този свят ден, Господи — прошепна мъжът сред тънещия в благоухания мрак.

Седна на най-задната скамейка. Когато настъпи моментът, се нареди на опашката зад десетината подранили богомолци, за да получи своя кръст от пепел. Пепел от палмови клонки — като онези, с които Спасителя е бил приветстван на влизане в Йерусалим през последната седмица от живота Му. Франсис намираше странно успокоение в този факт. Едва не се разплака, когато палецът на свещеника очерта кръст на челото му. В ушите му отекнаха на латински свещените слова:

— *Memento homo, quia pulvis es, et in pulverem reverteris.*

„Помни, човече: ти пръст си и в пръст ще се превърнеш... А аз съм пръст“, помисли си Франсис. Сетне се обърна и пое назад по централната пътека. Чувстваше се въодушевен, непорочен, изпълнен със светлината на Божията милост. Повдигна тежкото куфарче, което бе оставил до поставката за коленичене. Пристъпваше с лекота на излизане от църквата в тази нова утрин.

Сутринта излязох на тротоара и макар и недоспал, се усмихвах. Вървах с децата си към църквата. Като се изхитриха да минат направо сред оживените тротоари на Манхатън, Криси и Шона забавляваха всички нас, докато припяваха мелодиите от рекламите за евтини кредити на сайта *FreeCreditReport.com*, които отдавна знаеха наизуст.

Облечени в училищните си карирани униформи, подредени в редица по двама, моите десет момчета и момичета приличаха на слезли от корицата на „Маделин“^[1]. Може би не бях толкова строг, колкото госпожица Клавел, учителката на Маделин, но пък носех глок на колана си.

Докато вървахме заедно по улиците, излъчваните от децата ми топлина и непринуденост бяха достатъчно заразителни, така че почти забравих ужаса от последния ми случай. Така продължихме, докато не се сблъскахме с хората със сериозни лица, излизащи от ранната утринна литургия в църквата „В името Божие“.

Приковах поглед към кръстовете от пепел върху челата им. Полазиха ме тръпки, като си представих двамата мъртви тийнейджъри, убити от упор. Все едно че виждах окървавените им тела, проснати върху стъпалата пред църквата.

Въздъгнах, изпълнен с гняв. Призляваше ми от мисълта, че този свещен символ може да бъде използван така извратно. Пепелта би трябвало да символизира саможертва и смирение пред Христовите страдания, а не да бъде част от доклад за аутопсия, който не можех да си избия от главата.

Самите богомолци изглеждаха донякъде смутени. Снощи Шеймъс ми каза, че в канцеларията на епархията се получила ръкописна бележка, с която възразявали срещу изпълняването на ритуала с кръстове от пепел по челата на богомолците заради нашумелите убийства. Аз се зарадвах, че сред секретарите на архиепископа в катедралата „Сейнт Патрик“ са надделели по-умните. Би било ужасяващо, ако една-единствена личност може да налага желанията си на всичките католици в Ню Йорк.

Щом влязохме в църквата, Еди и Рики се втурнаха напред, за да си сложат одеждите на момчета, помагачи на свещеника при олтара. Джулиана, като най-голяма, поведе останалите деца към задните скамейки. Аз се приближих към оброчната плоча. Пуснах пет долара в кутията за дарения и запалих свещите. Коленичих пред червеникавото им сияние, затворих очи и изрекох молитви за мъртвите и особено за семействата им. Много добре знаех колко опустошителна може да бъде смъртта, когато сполети някое задръжно семейство. Можах само да предполагам колко дълбоко може да бъде отчаянието на семействата, изгубили единственото си дете.

Докато се прекръствах, някой ме потупа по рамото. Беше Шеймъс.

— Точно такъв добър човек като теб търся — прошепна той. — Нуждая се от доброволец. Какво избираш: да четеш от Светото писание или да поднасяш даровете?

— Ще поднасям даровете.

— Всъщност ще трябва да се заемеш и с двете. Излъгах те, че имаш избор. Нека да изпълним ритуала, както е редно.

Литургията изглеждаше по-тържествена и по-тъжна от обичайното. Макар да се стараех, доколкото можах, не успях да прогоня убицеца от мислите си дори когато Шеймъс шепнеше латинските фрази, които според традицията трябваше да бъдат изречени в този свят ден:

— *Memento homo, quia pulvis es, et in pulverem reverteris.*

Помни, човече: ти пръст си и в пръст ще се превърнеш, повтаряше той, докато очертаваше кръстовете от пепел върху челата.

„От прахта произлизаме и в прахта ще се върнем“, мислех си аз. Същото, което бе написано на черната дъска до трупа на онова младо момче, първата му жертва.

Моля те, Господи, помогни ми да спра този болен човек, отговорен за цялата тази смърт, помолих се аз, когато се върнах на моята скамейка с кръст от пепел на челото си.

Докато коленичех, осъзнах, че бях белязан по същия начин, както горките деца. Челото ми като че ли пламна. Дори ми се стори, че усещах как бродят в сенките около мен призраците на Джейкъб Дънинг и Челси Скинър. Зад затворените си очи виждах лицето на Дан Хейстингс, чиято съдба все още бе неизвестна.

Мили Боже, помолих се, не позволявай да разочаровам всички.

[1] Серия детски книги от американския писател и илюстратор от австрийски произход Лудвиг Бемелманс (1898–1962 г.), по която са заснети тв сериал и филм. — Б.ред. ↑

Франсис З. Муни разклати няколко таблетки дексадрин, докато крачеше през прочутата Флат Айрън Билдинг на ъгъла на Бродуей и Пето Авеню. Но когато премина на отсрещната страна, откъм Медисън Скуеър Парк, той промени намерението си и пусна хапчетата в кошчето за смет на ъгъла. Днес не се нуждаеше нито от амфетамини, нито от други стимуланти.

И без това кръвта му кипеше. Сега му изглеждаше значимо всичко, което предизвикваше изострените му сетива, като сложните архитектурни украси по сградите от Долен Бродуей в стил боз ар. Харесваха му дори познатите миризми, разнасящи се от количките за понички, та даже и изпоцапаните тротоари. Никога досега не бе възприемал всичко около себе си така живо.

Куфарчето, което носеше, все повече му натежаваше. На всеки следващ светофар трябваше да го премества от едната в другата си ръка. От напрежение се изпоти, ризата залепна на гърба му. Но въпреки това, не можеше да вземе такси. Последното си пътуване, прилично на поклонение, трябваше да измине пеш.

Винаги бе обичал този град. Едно от най-чудесните и най-простите удоволствия в живота му някога бе да скита по безкрайно очарователните му улици. Французите бяха измислили дума за любителите на градските разходки: *фланьори* — хора, за които е удоволствие да наблюдават урбанистичния пейзаж.

Но в това беше и проблемът, помисли си той, докато продължаваше да крачи. Имаше цел, заради която трябваше да извърви прекалено дълъг път.

Внезапно се спря на ъгъла на Двадесет и пета улица и Пето Авеню. Една жена се появи от алеята покрай някаква порутена сграда, понесла чувал за смет.

— Извинете ме — извика Франсис, докато още подтичваше. — Госпожице! Хей, вие там!

Тя се спря.

— Как смеете! — изкрещя ѝ Франсис и посочи бутилката от диетична кола, която ясно се очертаваше в тънката найлонова торба. — Това се рециклира. Трябва да го извадите!

— А ти пък кой си? От боклукчийската полиция ли си? — сопна се тя и му показва среден пръст. — Гледай си работата, шибаняк.

Франсис се замисли дали да не я гръмне. Неговата предана берета, заредена, го чакаше най-отгоре в куфарчето. Така с един изстрел щеше да затрие цялото самодоволство от грозната ѝ физиономия. А накрая да я изрита настрани до смърдящата алея, където ѝ беше мястото. Но внезапно осъзна, че ако го направи тук, ще бъде ужасно рисковано, и стисна зъби. Не биваше да позволи на емоциите му да надделеят. Имаше много по-голяма цел.

Но не можа да се сдържи, когато спря за втори път, на Тридесет и трета улица, през една пряка на юг от Емпайър Стейт Билдинг. Остави куфарчето си на земята и застана пред спрял на ъгъла камион на телефонна компания с работещ двигател.

— Извинете! — провикна се той към дебелака, който седеше зад волана и нагъваше закуската си. Почука рязко на страничното стъкло с пръстена си с емблемата на Колумбийския университет. — Казах: извинете!

Шофьорът от телефонната компания отвори вратата и скочи на тротоара. Беше с бръсната глава и широки рамене на ръгбист.

— Да ти го начукам, защо ми тропаш по прозореца бе, помияр? — измуча дебелакът и изплю цял куп трохи от поничката.

— А ти защо висиш тук без работа, мръсноко? — ревна му Франсис в отговор. — Нарушаваш правилото от раздел двадесет и четвърти, сто шестдесет и трети член от административния правилник на Нюйоркската община: „На никого не се разрешава да паркира с включен двигател, освен ако е упълномощен като превозно средство към Спешна помощ, и да го оставя работещ за повече от три минути паркиране“. Виждаш ли въобще тази отрова, дето излиза от ауспуха ти? В нея има химикали като бензен, формалдехид, ацеталдехид, да не споменаваме за твърдите частици, които могат да заседнат дълбоко в белите ти дробове. Това убива хората, пък и загрява околната среда. Как може?...

Мъжagата от телефонната компания зяпна и се облещи. Сетне изсумтя нещо и здравата му десница се изстреля напред. Грабна

вратовръзката на натрапника и го завъртя около себе си. Франсис внезапно се озова във въздуха и се блъсна в будката за вестници на ъгъла. Ожули брадата и дланите си, когато се приземи на Пето Авеню. Засвириха клаксони, а рекламните брошури за семинара на свободните нюйоркски писатели се разлетяха около лицето му.

Франсис се обърна и устата му се изпълни с отпадните газове, наситени точно със същите твърди частици, за които говореше. Гумите на камиона от телефонната компания изсвистяха и той потегли с пълна газ.

По окървавените му длани се бяха забили ситни камъчета, заедно с нещо мръсно и черно, стичащо се по ръкава на изискания му костюм, шит по поръчка. Сведе поглед към скъсания на коленете панталон от „Савил Роу“. За миг сякаш отново се върна в двора на училището си, където толкова пъти бе блъскан и повален на асфалта от онези задници, всичките до един по-едри и по-големи от него. Също както тогава, го обзе чувство за безпомощност.

Но се сети как шашна този простак, шофьора от телефонната компания, и се засмя, изненадващо дори за самия себе си. Трябваше да спре с тези глупости. Дори леко се отърва, здравенякът можеше да го убие.

Пък и Франсис вече не бе безпомощен... Той напипа куфарчето си. Потупа го с любов, преди да го вдигне и да продължи похода си на север.

Като ускори крачка, един откъс от Робърт Фрост от учебника по граматика изплува в паметта му.

И той си напомни: *Но съм дал обещания, които трябва да спазя, както и километри ме чакат да извървя, преди да заспя*^[1].

[1] Цитат от поемата на Робърт Фрост „Да спреш в гората в снежна вечер“. — Б.пр. ↑

68.

— Тате, моят кръст от пепел добре ли ми стои? Казах на дядо да се постарее — извика Криси, петгодишната ми дъщеричка, като се настанихме до прозорците на препълненото с народ кафене „Старбъкс“ на ъгъла на Деветдесет и трета улица и Бродуей.

Преди малко, след службата в църквата, изпратихме братята и сестрите ѝ на училище. Криси, която още посещаваше детската градина, бе ужасно щастлива, че до обед не трябва да ходи никъде.

— Не знам. Нека да проверя... — Наведох се през масата, улових малката ѝ брадичка и се взрях в нея. Не успях да се сдържа и целунах нослето ѝ. — Изглежда страхотно, Криси. Дядо ти се е справил добре. Освен това си отива много с шоколадовите ти мустаци.

Когато тя отново се зае със своята напитка, аз се загледах в дългата редица от сладкиши. Наоколо чакаха за сутрешното си кафе, десерти и безалкохолни бавачки с деца, уморени строителни работници и не по-малко уморени мъже и жени, облечени в бизнес костюми. Много малко от тях имаха по челата си кръстове от пепел.

Ледена тръпка ме прониза при мисълта дали убиецът не бе замислил да стреля по хората с кръстове от пепел по челата. Нямахше съмнение, че ще предприеме *нещо*. Всички признаци сочеха, че днес ще е денят. Единствените неизяснени въпроси бяха къде и как ще го извърши.

Разтърках очи, преди да отпия от кафето си. Нивото на кофеин в кръвта ми се бе покачило до рекордни нива през последните две безсънни денонощия, но това не ми помагаше. След последната среща на всички полицейски екипи, ангажирани в разследването, аз посветих по-голямата част от нощта за търсене в Гугъл на всичко, което можеше да се открие за Пепеляната сряда.

Тя беше един от най-тържествените дни в годишния календар на католическите литургии. Защото бе денят на размисъл за греховете ни и тяхното изкупление.

Но чии грехове имаше предвид убиецът? Греховете на убитите деца? Или на обществото? Или своите собствени?

Видях печалното отражение на моя кръст от пепел в металния поднос за чаши.

Да, със сигурност бях допуснал грешки, за които да се покайвам тази сутрин, помислих си и отместих поглед. Задето още не бях приключил с този ужасен случай.

Докато Криси си играеше на отгатване на думи с едно от съседските деца, аз за стотен път проверих мобилния си телефон, за да се уверя дали не съм пропуснал някое съобщение, но се появяваше само скрийнсейвърът с моя тапет с емблемата на „Янките“.

Емили бе настояла да побързат с обработването на отпечатъка, но все още нямахме отговор.

Завъртях телефона си върху шахматната маса, докато гледах през прозореца към Бродуей. Усещах как миговете летят, а нищо не мога да направя.

Къде и как?, запитах се аз. Къде и как?

69.

Потънал в мисли по разследването, още не бях съвсем в час, когато десет минути по-късно с Криси влязохме в апартамента. Иначе щях да проверя кой звъни, преди да вдигна мобилния си телефон.

— Какво е станало пак? — изкрещях по телефона.

— Какво да е станало? — учуди се Шеймъс, дядо ми. — Всъщност какво значение има? Вече каза ли й?

— Какво да кажа? И на кого?

— На Мери Катрин, идиот такъв! Ох, знаех си, че ще забравиш. А пък самата Ем Си^[1] напоследък е станала една такава затворена. Като си толкова велик детектив, песента „Честит рожден ден“ не ти ли подсказва нещо?

— Мам... — заекнах. — Не. Бях забравил.

Имаше право да ме нарече *идиот*! Можех поне да се престоря, че съм се отбил в кухнята, за да си взема един мъфин или нещо подобно. Дали Мери Катрин няма да ме изгони? Не бях сигурен. Но трябваше да се справя със ситуацията, и то бързо. Чух как водата в чайника започна да ври.

Може пък все още да имам късмет.

— Ще се оправя с това, отче — отсякох и затворих телефона.

Заварих Мери Катрин да взема една чаша от шкафа над вратата в кухнята.

— О, ето къде си била — възкликнах, като я прегърнах изненадващо. — Честит рожден ден! — изрекох колкото можах по-весело и побързах да лепна една целувка на бузата й.

Но се оказа, че аз бях по-изненаданият.

Мери Катрин рязко извърна глава и устните ни сами се намериха. Отначало се опитах да се отдръпна — като ударен с електрошокова палка, но после, преди да се усетя, ръката ми сама напипа тила й... И ние направихме *точно това*, което се прави в подобни случаи.

Чашата, която Мери държеше, неусетно се претърколи от плота, падна и се разби. Получи се наистина едно страстно и дълбоко емоционално изпълнение.

— Мери Катрин! — провикна се Криси след секунда, вече стигнала пред кухненската врата.

Мери едва не ми счупи носа, когато се изтръгна светкавично от прегръдката ми. Лицето ѝ бе пламнало. Моето — също. Тя отметна русата си коса и се взря във физиономията ми, зачервена като божур. Дори не успях да си затворя устата и само зяпах объркано...

— Дяволите да те вземат, Майк — изрече задъхано тя, преди да побегне към коридора. Нима се разплака? Но защо?... Едва си поемах дъх. Чух как след секунда се затръшна вратата на банята.

Останах вцепенен, с блокирал мозък и примигващи очи, когато нахълта Криси.

— Къде е Ем Си? — попита ме тя.

— Не знам. Счупих една чаша, Криси. Ще ми подадеш ли кошчето за отпадъци?

[1] МС — съкратено от Mary Catherine, или Мери Катрин. — Б.пр. ↑

70.

Още събирах парчетата, лазейки по пода на четири крака, когато мобилният ми звънна.

— Здравсти, Майк — чух гласа на агент Паркър. — Слизай долу. Имам новини за теб. Сега съм пред сградата.

— Слава богу — въздъгнах, като хвърлих последното парче от чашата в кошчето за смет. — Исках да кажа, че веднага слизам!

Минах покрай още затворената врата на банята и избъбрих забързано:

— Чао, Мери. Отивам на работа.

Правилно ли постъпих? Не бях много сигурен. Никога досега не си бях позволявал подобно нещо с бавачката на децата ми.

Избърсах червилото ѝ от устните си чак пред огледалото в асансьора. Все още усещах вкуса му, докато се чудех какво, по дяволите, стана току-що и какво изпитвам.

Само това ми липсваше.

— Дяволите да те вземат, Майк!

71.

Качих се във форда „Краун Виктория“, паркиран от Емили пред входа. Днес беше облечена с нова бяла копринена блуза и костюм от сако и пола в светлобежово. Сигурно се бе отбила някъде да си купи дрехи, досетих се аз, защото разследването доста се проточи.

На мен ли ми се привиждаше, или блузата подчертаваше хубавия ѝ бюст? Потърках очите си. Какво, по дяволите, ставаше с мен?

— Добре ли си, Майк?

— Никога не съм бил по-добре — усмигнах се аз. — Какво става?

Емили ми подаде една папка.

— Най-последно получихме доклада от токсикологията за кръста от пепел на първата жертва, Джейкъб Дънинг. Запознат ли си с рентгеновата флуоресцентна спектроскопия?

— Бях на такъв преглед преди шест месеца — кимнах ѝ аз. — Лекарят ми каза, че съм напълно чист.

— Слушай внимателно, умнико — рече Емили, подминавайки язвителния ми хумор. — По принцип химическите елементи отразяват различно рентгеновите лъчи. При проверката на пепелта с апаратурата се оказало, че била от цигари. Работата обаче е в това, че били намерени следи от някои много интересни вещества, които може да са попаднали в пепелта от потта на убицеца.

— Какви са тези вещества? — заинтересувах се аз.

Емили вдигна бележника си.

— Открити са следи от няколко вида амфетамини и един препарат, наричан... „Иреса“. Използва се като наркотично успокоително средство за химиотерапията при рак на белия дроб.

Пак кимнах, но този път потърках лицето си.

— Ей, това се казва добре свършена работа — признах. — Ще наредя на Шулц да се свърже със „Слоун Кетъринг“ и с другите центрове за лечение на болни от рак, за да провери пациентите им. Сега вече всичко започва да придобива някакъв смисъл. Ако този тип е

неизлечимо болен, може би е започнал да откача. Може би това е неговият начин да си замине с гръм и трясък.

— Странно, че каза *гръм и трясък*. — Емили ми посочи едно наименование от факса. — Защото лекарствата не са най-лошата новина. Съществува следа от нещо, което се нарича пентаеритритол. Открива се, Майк, при пластичните експлозиви.

Отвлечения, убийства на деца, а сега и пластични експлозиви? Този кошмарен случай ставаше все по-заплетен. Докато Емили разговаряше по мобилния телефон с кодирана връзка, аз неуспешно се опитвах да се окопих от изненадата.

— Почакай, Том — каза тя по телефона, — да превключа на високоговорител.

— Получихме изпратеното от теб, Ем — заговори след малко Том Уоринър, шефът на лабораторията по криминалистика към ФБР. — Няма да повярваш до какво се добрахме. Наистина е попадение, но от онези, които са с код КОИНТЕЛПРО.

— *Коинтелпро ли?* — учудих се аз.

— Програмата на ФБР за контраразузнаване.

— Тази секция беше добавена към дейността на нашата централа в Ню Йорк — продължи Уоринър. — През шейсетте години беше нещо като сегашния екип за борба с вътрешния тероризъм. Кодовото име на агента, който ви интересува, е било Шедоубокс.

— В екипа за контраразузнаване, когато се крие идентичността на някоя личност, ѝ дават кодово име — обясни ми Емили. — Също като в ЦРУ, шпионските отдели във ФБР обичат да използват кодирани имена и пароли. Джеймс Бонд може да се пръсне от яд.

Тя заговори в микрофона:

— Тогава какво мислиш, Том? Нашият човек, този така наречен Шедоубокс, вероятно е бил таен информатор за някаква местна терористична група?

Тероризъм? А аз още не можех да преглътна новината за пластичните експлозиви.

— Най-вероятно е така — рече шефът на лабораторията.

— Тогава как да се сдобием с истинското му име? — попитах аз.

— На два пъти се опитвах да проникна в старите бази данни, но изглежда, че липсват част от записите за КОИНТЕЛПРО — обясни ми Уоринър.

— Можех да се обзаложа, че ще се окаже така — изсумтя недоволно Емили. — Отново удар нахалост. Какво, по дяволите, да сторим сега? Как да се справим със случая?

— Разпитах тук-там и най-добрата следа, по която мога да ви насоча, приятели, е да се срещнете с Джон Браунинг — продължи Уоринър. — Той е бивш наш агент, който е следял тази група от централата ни в Ню Йорк някъде от шейсет и осма до седемдесет и четвърта година. Опитах се да поговоря с него, но никой не отговаря от къщата му в Йонкърс. Когато бях начинаещ криминолог, работих по няколко случая с Браунинг. Толкова е саркастичен, че те дразни като трън в задника, но умът му сече като бръснач. Само той може да ви каже кой е бил Шедоубокс. Никой друг.

73.

Гумите на форда „Краун Виктория V8“ пищяха като подивели, докато летяхме на зигзаг на север по претоварената магистрала „Соу Мил Ривър Паркуей“. Даника Патрик, прочутата рали състезателка, не можеше да бъде достойна съперница на Емили Паркър, повтарях си аз, вкопчил се в дръжката на вратата на колата.

Оказа се, че Джон Браунинг живее на задънена улица край игрището за голф Дънуди. На алеята му за автомобили беше паркиран камион на компанията за превози *U-Haul*. Дано не потеглиш точно сега, помолих се мислено, щом спряхме зад него.

От гаража излезе слаб, късо подстриган мъж над шейсет, а може би над седемдесет години, с тениска на университета „Сейнт Джон“. Носеше кутия с модели на влакчета. Забелязах, че и той днес бе получил кръст от пепел.

— Мога ли да ви помогна? — попита ни.

Интелигентните му сини очи се стрелкаха ту към мен, ту към Емили.

— Надяваме се да ни помогнеш, и то много — заговори Емили, като му показва значката си. — Изпраща ни Том Уоринър. Касае се за КОИНТЕЛ...

Той вдигна предупредително пръст, като ни посочи жената, която излезе от къщата на отсрещната страна на улицата, понесла щайга с разсад.

— Става дума за твоята предишна работа... — додаде Емили тихо.

— Разбирам — отвърна той. — Тогава трябва да влезем вътре.

Покани ни, махвайки с ръка към вратата на гаража.

— Най-накрая ще се местя във Флорида — сподели Джон, след като затвори вратата на гаража след себе си. — Само трябва преди това да продам мястото на една двойка юпита от Манхатън. Казаха ми, че искали техните потомци да разполагат с повече простор за живеене. Аз успях тук да отгледам четири дъщери, така че, предполагам, ще им стигне и на тях.

— Нуждаем се от помощта ти, Джон — заговори бързо Емили. — Трябва да прескочим бюрокрацията, защото времето ни изтича. През шейсет и девета година ти си се занимавал с един таен информатор, наричан Шедоубокс. Неговите отпечатъци изскочиха от системата. Предполагаме, че има нещо общо с убийствата...

— Разбрах — кимна той и се замисли за миг.

— Ако искаш, позвъни на Том, за да потвърди коя съм — заяви Емили.

— Шегуваш ли се? — рече Браунинг и погледна към мен. — Знаех, че си от ФБР още преди да слезеш от колата на алеята ми. Фамилията на Шедоубокс е Муни. Пълното му име е Франсис Зейвиър Муни. Беше бледо колежанче, носеше очила. Доста умен тип, от видна фамилия в Инуд. Следваше в Колумбийския университет, но се замеси с някакви опасни радикали. След като бе арестуван за притежание на наркотици, той ни информираше по един случай, свързан с клон на терористичната група *Уедърмен*.

— Мамка му! — изругах. — Пак се появява тази дума, започваща с „т“.

Браунинг кимна.

— Късно една нощ той ми позвъни и ми събщи, че момчетата му организирали цех за производство на бомби в някакъв апартамент във Вилидж. Каза още, че възнамерявали да взривят гарата Гранд Сентръл. Нападнахме мястото, но един от онези глупаци скочи от задния прозорец и в суматохата закачи нещо, което не е трябвало да пипа. Взривът отнесе половината здание. Четирима от тях загинаха^[1]. Муни го преживя извънредно тежко. През цялото време се обвиняваше. След това го извадихме от програмата. Повече не съм чувал нищо за него.

— Кога се случи това?

Пенсионираният агент се замисли и вдигна очи към тавана на гаража.

— Беше през 1970-а. Почти четирийсет години оттогава...

Изражението му се промени. За миг ни се стори леко смутен.

— Помня още, че беше точно на Пепеляната сряда през 1970 година. Затова го нарекохме *Агентата от Пепеляната сряда*. Тероризъм и годишнини. Не е на добро.

Изпреварих Емили, грабвайки мобилния си телефон.

— Запомни какво ще ти кажа — заповядах на Шулц, защото той ми отговори от екипа за спешно реагиране. — Името на заподозрения е Франсис Зейвиър Муни. Най-вероятно живее в Манхатън. Може да притежава експлозиви. Кажете им да засилят мерките за сигурност на Гранд Сентръл, защото има вероятност гарата да се окаже мишената. Обадете ми се още в секундата, в която узнаете адреса му.

— Колко е убил? — попита ме Браунинг, докато чакахме вратата на гаража му отново да се вдигне.

— Две, а може би три деца — рекох.

Той поклати глава.

— Не е изненадващо. Той е тежък случай. Дори след като извадихме приятелите му от развалините, продължи да рови там. Внимавайте с него. Муни е идеалист. Ако съм научил поне едно нещо през моята кариера, то е, че идеалистите винаги се оказват тези, които трябва най-грижливо да следите.

[1] Трагедията е истинска: на 6 май 1970 г. при взрив в сградата в Гринич Вилидж, където приготвят експлозивите, загиват трима от членовете на *Weatherman*, или *Метеоролог*. Думата рефрен в песента *Blowin' in the Wind* на Боб Дилън: „Не ти е нужен метеоролог, за да разбереш накъде духа вятърът“. — Б.пр. ↑

Плисна дъжд като из ведро, когато се устремихме по магистралата на връщане от къщата на бившия агент от ФБР. Туптенето на чистачките отекваше в синхрон с бясното биене на сърцето ми.

Мобилният ми телефон звънна точно когато нахълтахме сред пръски вода, като хидроплан, в началния участък на магистралата.

— Майк — чух гласа на шефката ми, Каръл Флеминг. — Току-що получихме сведенията за Муни. Живее в Челси, на Западна двадесет и пета улица, номер 448. Това е между Девето и Десето Авеню, на три преки от Института по технология на дизайна.

— Най-последно! — изкрещях. Повторих адреса на Емили. След като толкова дълго се редуваха задънени улици и отчайващи моменти, за пръв път в това разследване бяхме попаднали на някаква следа.

— Тъй като Муни може още да държи Дан Хейстингс като заложник — продължи моята шефка, — от офиса на ФБР в Ню Йорк преди малко заповядаха на техния екип за спасяване на заложници да атакува къщата. Сега пътуват към Челси заедно с нашите специалисти по обезвреждане на бомби. Още се мъчим да издействаме заповед за обиск на дома му, без да е необходимо предизвестие. Хари Добинс, шеф на отдел „Убийства“ към офиса на областния прокурор, собственооръчно написа заповедта и ще ни звъне от Сентър Стрийт в секундата, в която намери някой съдия да я подпише. Ти къде се намираш сега?

— На около трийсет минути път оттам. Как се добрахте до адреса на Муни? От криминалното му досие ли?

— Не, няма да се досетиш как го открихме — обясни ми шефката. — Името му изскочи от базата данни на социалните работници. Преди малко разговарях с тях. Той работи на непълнен работен ден, но в служебното му досие е записано, че е адвокат в юридическата кантора „Ериксън, Уеймът и Рот“, чийто офис е на Лексингтън Авеню. Чувала съм за тях. Много престижна корпоративна фирма. Към офиса им вече е изпратен екип за спешни операции.

— Имаш ли техният телефонен номер? — попитах.

Докато го набирах, машинално забелязах как сред просеките между дърветата около магистралата започнаха да се очертават върховете на небостъргачите в Манхатън, но все още мерзеещи се в далечината. Още вчера трябваше да сме там. Дали Муни вече не е нанесъл удара си?

Ами ако нападне своя офис? Няма ли да се окаже, че сме безнадеждно закъснели?

— Тук „Ериксън, Уеймът и Рот“. Може ли да изчакате малко? — заяви приятен женски глас.

— По дяволите, не! — изкрещях. — Говори детектив Майк Бенет от нийоркската полиция. Извънредно спешно е. Трябва да ми кажете дали Франсис З. Муни е дошъл днес на работа.

— Господин Муни? Той е един от нашите старши партньори. Мога да ви прехвърля на гласовата му поща — каза ми гласът.

— Изслушайте ме! — извиках още по-силно. — Имаме основания да вярваме, че господин Муни е въоръжен и извънредно опасен, склонен към убийства и към самоубийство. Дошъл ли е там? Да или не?

— О, боже мой! — ахна жената. — Не съм сигурна.

— Проверете веднага! — креснах ѝ.

Телефонът заглъхна.

— Току-що говорих със секретарката му — съобщи ми рецепционистката. — Той не е тук. Тук е офис мениджърът.

— Говорите с Тед Провенсал — обади се някакъв мъж в следващия момент.

— Майк Бенет от нийоркската полиция. Имаме основания да вярваме, че вашият колега Франсис Муни е отговорен за започналата наскоро поредицата от убийства на тийнейджъри.

Чух как мъжът задиша тежко. Стори ми се, че е напълно смаян.

— Франсис? — повтори той. — Франсис?

— Знам, че е шокиращо. Но ми е необходима колкото може повече информация за него. Къде е той сега?

— Не знам. Няма насрочени срещи за днес. Напоследък Франсис е в движение. Откакто му поставиха диагнозата рак на белите дробове, намалихме делата му. Той е на плаващо работно време.

Това обясняваше успокоителните и лекарствата, помислих си аз.

— Муни е болен от рак? — попитах.

— В четвърти стадий, и то с много разсейки — обясни ми мъжът.

— Откриха му го преди три месеца. Прекалено късно било за операция. Горкият Франсис. Но напи пушеше по два пакета на ден. Предложихме му да го пенсионираме, както и други компенсации. Жалко е да се случи на толкова интелигентен мъж.

— Умен ли е?

— Без съмнение е един от най-интелигентните хора, които някога съм познавал. И много старателен. Не съм чул някога да е пропуснал някаква подробност в договор или в завещание. Неслучайно оглавяваше при нас отдела за недвижими имоти и доверителни фондове. Един от най-популярните в цялата фирма както сред колегите, така и сред клиентите. Поемаше допълнително и дела на социално слаби. Искам да кажа, стопроцентово ли сте сигурни, че точно той е замесен? В онази ужасна история, описана във вестниците? За застреляните деца? Направо не е за вярване. Сигурен ли сте?

— Повярвайте ми! — викнах му аз. — Полицията е по следите му. Заключение офиса си и кажете на шефа на вашата охрана да задържи Муни извън сградата, независимо какво ще струва това. Въръжен е. Опасяваме се, че има и експлозиви.

75.

Отбихме с рязък завой и силно свистене на гуми от магистралата „Уест Сайд“ по Двадесет и трета улица в Челси, когато на Емили ѝ позвъниха по телефона от ФБР. Насочихме се към грозна висока къща от бежови тухли на ъгъла на Осмо Авеню и Двадесет и пета улица.

Щом влязохме в подземния гараж на къщата, голям бял мръсен камион, приличащ на хладилен, светна с фаровете си срещу нашата кола. Емили спря зад задната му врата, издраскана с графити.

Вратата се вдигна и се разкри удивителен интериор, наблъскан с рафтове с компютърни сървъри и екрани. Стори ми се, че всеки сантиметър от стените е зает от много сложно електронно оборудване. Но най-изненадващо бе присъствието на половин дузина мъже в черните униформи на тактическите сили, оставили автоматите си по пейките ниско долу покрай стените. Те въобще не ни обърнаха внимание, понеже с трескава скорост затягаха закопчалките и скобите на разнообразното си въоръжение и апаратура.

— Това е мобилният команден център на екипа ни за спасяване на заложници — обясни ми Емили, като се покатерихме вътре. — Наблъскан е с апаратура за проследяване по последна дума на техниката, като в същото време служи за командване на операциите навън. Има фиброоптични камери и дистанционно действащи микрофони, както аудио– и видеопроследяване за всичките снайперисти и наблюдатели, заели позициите си навън.

— Добре дошли в царството на министерството на безопасността, което ни струва толкова много долари — поздрави ни млад агент с азиатски произход, след като вдигна нагоре предпазните си очила и потупа Емили по рамото.

— Майк, запознай се с Том Чоу, командир на екип номер две за спасяване на заложници — представи ни Емили.

Чоу ми показва една двуетажна тухлена къща на екрана на компютъра.

— Това е обектът — уточни той. — Следим всичко наоколо от половин час. Няма никакво движение. Никой не влезе, нито излезе.

Засега не можем да потвърдим, че той е вътре.

Чоу застана до компютъра и ни показа няколко снимки на къщата на Муни, заснета под различни ъгли.

— Определили сме две точки за пробив: откъм покрива и през предната врата — продължи той, като ни ги посочи на екрана. — Виждате ли тази сграда, по-високата, от източната страна? Това е склад. Вече изпратихме наш екип там, готов да се спусне с въжета на покрива на къщата на Муни, за да проникне отгоре. Снайперисти от отсрещната страна на улицата ще осигурят огнево покритие за прозорците, докато ние, като отряд по проникване, ще нахлуем вътре, след като разбием вратата на фасадата. По Десето Авеню пътува екип с медици, готов да се притече на помощ, след като открием къде е скрито момчето, взето за заложник.

Чоу ни показа на екрана огромен ван на нюйоркската полиция, който точно сега спря зад нашия автомобил. Един черен лабрадор размахваше опашката си на предната седалка между двама полицаи с дебели сиви бомбоустойчиви облекла.

— Хей, дори екипът за обезвреждане на експлозиви е тук — отбеляза Чоу. — Време е купонът да започне.

В следващия момент той извади звънящия си мобилен телефон, за кратко изслуша какво му заповядаха и с усмивка прекъсна връзката. Свали очилата си и удари с юмрук по плексигласовата преграда, отделяща каросерията от шофьорската кабина.

— Имаме зелена светлина, момчета. Влизаме. Ще пораздрусаме тази кукла.

Емили и аз облякохме по една от защитните жилетки, захвърлени отзад в камиона. Адреналинът ми се покачи, когато камионът внезапно потегли към площадката пред входа на къщата.

След секунда рязко спря — като жребец, шибнат с камшик. Задната му врата се вдигна съвсем тихо, като сянка. Командосите от ФБР изскочиха на улицата, за да се втурнат към къщата. Залепиха взрива към вратата по-бързо, отколкото е необходимо, за да натиснеш звънеца. В следващия миг предната врата на къщата на Муни рухна с глух тътен.

Двама мъже в черно се спуснаха по въжета от съседната сграда, докато командосите от улицата връхлетяха вътре като фурии, насочили автоматите си „Хеклер и Кох MP-5“.

Сред хаоса от трескавите подвиквания по радиостанциите и кънтящите наоколо викове, аз ги последвах, като извадих своя глок. Емили беше по петите ми, с пушка „Ремингтън“ в ръце.

— Моля те, шибаняко, да си в дома си — изрече задъхано тя зад гърба ми, докато тичахме като обезумели.

— Да, шибаняко — съгласих се аз. — Моля те, много те моля, бъди си у дома.

Франсис З. Муни се спря на ъгъла на Парк Авеню, на шейсет преки в североизточна посока, и пусна куфарчето си в същия миг, в който външната врата на къщата му се разлетя на малки парченца.

Насочи се към четириетажната сграда на гимназията в готически стил, заемаща по-голямата част от Осемдесети пета улица между Парк и Лексингтън Авеню. Това бе същото елитно частно училище, известно като Академията „Сейнт Едуардс“, в което той бе учил от седми до дванадесети клас.

Целият беше омърлян от схватката с едрия шофьор, беше прогизнал от дъжда, а от дългото ходене бе съвсем изтощен. Но се справяше...

Бе се върнал отново на мястото, от което бе започнало всичко.

Спря се за секунда, като си припомни първия си ден тук. Тогава стоеше на същото място, смутен и застинал от ужас дали ще се справи. Дрехите му, изражението му, цялото му същество излъчваше неувереност.

Извади бързо беретата от куфарчето си, затъкна я в колана на панталона си и изпъна отгоре сакото си.

Притесненията никога не се променят, помисли си той, като най-после събра сили да преглътне въпреки пресъхналото си гърло, преди да вдигне отново куфарчето си.

Променят се само причините за тях.

Не мога да направя това, помисли си.

Но миг след това си даде кураж, че ще успее.

— Франсис? Франсис, ти ли си?

Франсис се обърна. Един висок слаб чернокож, приблизително на неговата възраст, му се усмихваше. Носеше шапка с емблемата на баскетболния отбор на „Сейнт Едуардс“ и държеше торбичка със закуската си.

— Познаваме ли се? — попита Франсис.

— Надявам се. Това съм аз, Джери Уеб. През шейсет и пета бяхме заедно в отбора на „Сейнт Едуардс“. А сега съм треньор тук. За

кратко поработих във финансовата сфера, но после реших да се върна в добрия стар „Сейнт Едуардс“, за да уча младежите как да играят с топката. Можеш ли да си представиш? Самият аз не, особено когато получавам чека със заплатата.

— О, боже мой. Джери... — избъбри Франсис, след като се посъвзе.

За свое учудване се усмихна съвсем искрено, когато раздруса ръката на високия мъж. Наистина бяха съотборници. Ако можеха да се нарекат такива след всичко, което тогава се случи между тях. Уеб се утвърждаваше като изгряваща звезда, прочут в целия град, докато Франсис трябваше да се съсипва от престараване при всяка тренировка, преди да му позволят да се надигне от скамейката на резервите.

— Беше толкова отдавна... — започна Франсис.

— Наистина... — въздъхна Уеб и му смигна. — Старият Франсис 3. Изскочил от доброто старо минало. Веднага те познах. Не съм чак толкова остарял, че да не мога да разпозная сред тълпата един стар съотборник. Още ли нападаш отляво като банши^[1], мой човек?

Усмивката на Франсис мигом помръкна. Никога не бе могъл да напада отляво. Това бе любима тема за подигравки сред съучениците му. Дали Уеб не бе от онези, участвали в инцидента по време на лятната тренировка? Франсис се потопи в спомените отпреди четиридесет години, все още ярки в съзнанието му. Накрая само кимна. Сигурно Уеб е бил там.

— Какво те води насам? — полюбопитства все още закачливо настроеният мъж, оглеждайки Франсис. — Виждаш ми се нещо поизтормозен...

„Колко мило от твоя страна да го забележиш“, помисли си Франсис.

— Имах ангажимент с един клиент на кантората тук наблизо, зад ъгъла. Но първо се подхлъзнах на излизане от таксито, после дъждът ме хвана и накрая един тип ме ядоса — излъга Франсис. — Днес хич не ми върви. Та си казах, така и така съм наблизо, защо да не отскоча и да проверя какво става с молбата на сина на един мой приятел.

— О, знам как стават тези работи — кимна Уеб. — Това е една от традициите в „Сейнт Едуардс“, които не са се променили. Не е лесно да те приемат тук, нали? Хайде да отидем заедно.

Късо подстриганият пазач на средна възраст ги видя иззад стъклените врати и веднага натисна бутона, щом позна тренъора. Франсис отново преглътна смутено, като пристъпи вътре. Не му бе останало време да разузнае, пък и не бе сигурен дали неубедителното му извинение щеше да свърши работа.

— Той е с мен, Томи — обясни Уеб и се подписа за двамата в дневника за посетители. — Това е Франсис З., наш възпитаник. Има много важна работа тук.

— Няма проблеми, тренъоре — кимна пазачът и вдигна палец.

Франсис избърса потта от челото си, докато вървяха по коридора с шкафчетата. Мимоходом надникваше и в класните стаи. И изведнъж се притесни... Какво, по дяволите, ставаше тук? Всичките стаи бяха празни.

— Къде са учениците? — попита той с колкото можа по-небрежен тон.

— Има събрание в големия салон. През миналия сезон бейзболният ни отбор стигна до щатските финали. Ех, ако можеше и моите момчета да стигнат дотам.

Събрание. Дали това няма да усложни всичко? Вероятно. Но нямаше време да променя нещо. Ще се наложи да импровизира.

Тренъорът потупа Франсис по рамото, щом спряха пред една врата с надпис „Само за персонала“.

— Ела някой път да се видим, Франсис. Да си поговорим или да си изпробваме силите. Да проверим дали още имаш спортен дух. Много се радвам, че се видяхме...

— Също и аз, Джери. Благодаря ти за всичко — кимна му Франсис с усмивка.

„Благодаря ти, че ми помогна да започна най-черния ден в историята на «Сейнт Едуардс», надут пуяк такъв“, каза си той, докато го гледеше как се отдалечава.

[1] Жена призрак в ирландската и шотландската митология. — Б.ред. ↑

Отне му само трийсет секунди, за да се върне в коридора пред училищната канцелария. Възрастна жена с платиненоруса коса, в костюм с пола от туид, пишеше нещо зад преградата. От радиото до клавиатурата се разнасяше приятната мелодия „Оставих сърцето си в Сан Франсиско“.

— Здравейте. С какво мога да ви помогна? — попита жената любезно.

Обърна се към него, усмихна му се. Изглеждаше доста привлекателна с искрящите си очи, въпреки че му се стори над седемдесетте. Гледаше го изпитателно зад очилата си.

Франсис внезапно застина. Това бе едно от нещата, които трябваше да се вършат на някое безлюдно място, в тъмнина, потайно. Но сега беше различно, осъзна той. Капки пот оросиха сгорещеното му чело. Тук, под заслепяващите флуоресцентни лампи и с тази музика, всичко беше дяволски по-различно...

Сега!, скара се мислено на себе си и се стегна.

Затвори с ритник вратата зад гърба си.

Жената опита да се изправи, но той вече бе прескочил преградата и я сграбчи за реверите. Измъкна един лист от джоба си. На него бе разпечатал снимките на двама ученици от „Сейнт Едуардс“, а отдолу — имената им. Не знаеше кой беше по-шокиран — тя или той.

— Д-д-дойдоха ли тези деца днес на училище? — заекна мъжът.

— Какво? Веднага ме пуснете! Не може да правите това! Кой сте вие?

— Изслушай ме! — кресна Франсис. Измъкна от колана си беретата със заглушителя и го притисна към челото ѝ. — Дойдоха ли тези деца днес на училище? — повтори.

Възрастната жена се разплака, като видя пистолета.

— Моля те! — изпищя тя, като се опита да се отдръпне. Затвори очи и се разхълца. — Не, моля те. Защо са ти потрябвали тези ученици? Не ме наранявай! Какво правиш?

По дяволите, каза си Франсис. Това не се очакваше.

Обърна се, когато вратата зад гърба му изскърца. На прага се беше появил Уеб, с разширени очи.

— Какво правиш, за бога? — ахна треньорът.

Франсис пусна жената. Погледна ужасено стария си съотборник в очите. Мамка му. Заловиха го...

Тялото и умът му се сковаха. Дъхът му секна. Пистолетът внезапно натежа в ръката му.

Всичко свърши. Голям слабак беше и такъв си остана. Знаеше си го. В този момент дори не можеше да се държи на крака. Къде бе сега?

В четвърти стадий. Дълбоко затънал в четвъртия стадий. Той беше един много болен, слаб, умиращ стар мъж. Трябваше да бъде в болнично легло в „Слоун Кетъринг“.

— Остави пистолета, Франсис — заговори Уеб. — Остави го още сега, човече.

Още ли нападаш отляво като банши, мой човек?, отново го чу Франсис. „Как може паметта ти да е толкова услужлива?“, проблесна в измъченото му съзнание. Спомни си как Уеб бе застанал на вратата на банята към физкултурния салон и крещеше победоносно, докато размахваше над главата си откъснатия ластик от разпорените слипове на Франсис Муни.

Целият се разтрепери от обзелата го неистова ярост. Отново се изпълни с енергия. Стисна по-здраво пистолета си. Събра още решителност и вдигна оръжието.

— Какво ще кажеш да затворим шибаната врата, *мой човек* — рече Франсис.

Треньорът имаше вид на готов да побегне надолу по коридора, но после погледна към възрастната училищна секретарка и внезапно се подчини.

Уеб затвори вратата и бавно се извърна към бившия си съотборник, когато Франсис натисна спусъка. Куршумът прониза треньора в лицето, което допреди малко грееше в насмешка. Уеб се строполи мигновено. Дори изглеждаше комично, като че ли бе настъпил бананова кора.

„Всичко се получи съвсем чисто — помисли си Франсис и се подсмихна. — Какво казваха навремето за мачовете на «Никс»? Ето така се прави!“

Франсис се почувства учудващо бодър, когато пак се обърна към възрастната жена. Все едно че някой бе натиснал бутон за прилив на енергия в тялото му.

— Дойдоха ли тези деца днес на училище? — попита отново той, сега още по-отчетливо и уверено, с най-добрия си тон, до който прибягваше в съдебните зали. После, с един замах, смъкна очилата ѝ и притисна още топлото дуло до слепоочието ѝ.

— Да — отговори жената с обляно в сълзи лице. Франсис внезапно откри, че и той плаче. „Толкова много кръв — каза си. — И още кръв ще се пролее...“ Кимна към секретарката. Заслужаваше си, и то напълно.

— Храбро беше от твоя страна да защитаваш децата — прошепна мило Франсис на старата дама. — Но тях ги очаква нещо голямо... Затова съм тук сега. За да им дам най-висшата от всичките цели.

78.

Закашлях се от дима от тактическата граната, изтичах до прозореца в кухнята на Муни и го разтворих.

— Дяволите да го вземат! — изруга Емили ядосано, като остави пушката си върху гранитния плот в средата на кухнята. — Изпуснахме го.

— По дяволите! — присъединих се и аз в гнева си.

Разкопчах тежката си бронежилетка и седнах до нея. Мъжете от екипа за спасяване на заложници претърсиха всяка стая на двата етажа, но не откриха нищо. Нямаше хора в къщата. Не намерихме Муни, а което бе още по-лошо, нямаше и следа от Дан Хейстингс.

След бърз разговор с шефката си узнах, че Муни още не се е появил на работното си място. Това донякъде беше добре, понеже можеше да избие всички там. Но къде тогава се бе дянал?

— Откъде да започнем претърсването? — попитах шефката си.

— От кабинета му — нареди Каръл Флеминг.

Веднага се качихме на втория етаж и се втурнахме към кабинета му, като буквално изтръгнахме вратата от пантите. В претърпканите шкафове намерихме много папки за съдебни дела, свързани с доверителни фондове и сделки с недвижими имоти. Вероятно ги бе донасял редовно от кантората си. Една от стените цялата бе покрита с фотографии на Франсис Муни по време на изискани благотворителни събития. Имаше и преснимани страници от списанията „Венити Феър“ и „Авеню“. На визитна картичка в страничното чекмедже прочетохме, че Муни бил консултант по филантропия. Несъмнено бе обслужвал само най-богатите и високопоставените, както личеше от благотворителните балове и галавечерите, на които е бил чест гост.

Един от командосите извика от долния етаж. Различих развълнувания глас на Чоу.

— Мисля, че намерих нещо, Ем.

Слязохме бързо долу. Той ни отведе в сутерена, където ни посочи една отворена врата с помощта на фенерчето, монтирано към цевта на автомата му. Пресегнах се и натиснах ключа за осветлението.

И се вцепених... Само примигвах, но не от лампите. Върху бетонния под се издигаха внушителни камари от вестници и книги. На места стигаха до два метра. Изглеждаше като доста разнородна колекция. Имаше цяла секция от документални издания, посветени единствено на критиките срещу президента Буш. Имаше и добре подвързани томове на философа Спиноза. Една книга, озаглавена „Квантова механика и геометрия на бозонните струни“, бе оставена върху автобиографията на Мартин Лутър Кинг-младши. Забелязах няколко книги на френски от Русо и от Алексис дьо Токвил, в които бяха правени ръкописно коментари, също на френски. Имаше и много книги от Жан-Пол Сартър и от френския философ Мишел Фуко.

— Този тип може да е убиец и откачалка, но поне е начетен — отбеляза Емили.

В един метален шкаф намерихме лаптопа му. Емили си сложи ръкавици, преди да го отвори. Целият десктоп екран се оказа запълнен с номерирани документи, написани на *Word*.

Емили кликна върху един, избран напосоки.

— Те трябва да бъдат показани — зачете. — Комуникацията е безуспешна. Като Малкълм Екс, покосения с шестнайсет куршума борец за правата на чернокожите, аз съм склонен да подкрепям философията, според която трябва да се прилагат всички възможни средства. И аз съм човек със свободна воля, чиито дарби надхвърлят обичайното. И аз нося отговорности, които надхвърлят обичайното. И аз имам...

— Душевно заболяване, което надхвърля обичайното... — довърших вместо нея.

— И така нататък, и така нататък... — Емили прегледа страниците, местейки мишката. — О, господи, та това са към петстотин страници. Тук трябва да има стотици такива документи. Ще ни отнеме цял месец да се ровим из тази лудост.

И тогава чухме лай.

Лаеше полицейското куче, обучено да надушва бомби. Стоеше най-горе на стълбите към сутерена и лаеше към нас като обезумяло.

— Не мисля, че иска да го поразходим — извика Чоу.

— Бягайте навън! Веднага! Всички вън!

Не се наложи да повтаря. За секунди се ометохме от къщата и се озовахме на отсрещния тротоар, зад полицейския кордон, до камиона

на специалния отряд. След десет минути от сградата излязоха специалистите по обезвреждане на бомби. Всеки носеше по една картонена кутия.

По-възрастният от тях, с прошарени мустаци, ми махна да отида зад камиона. Преглътнах. Не очаквах, че ще ме покани да хапнем понички.

— Ти ще се справиш по-добре от мен, Майк... — Емили запуши уши с пръстите си.

— Намерихме това в едно скривалище до подземния му кабинет — обясни ми мустакатият, когато приближих.

Надникнах предпазливо в кутията. Вътре имаше куп дълги бели блокчета, приличащи на сладкиши.

— Успокой се. Това е С-4 — обясни ми опитният сапър и махна с ръка. — Е, наистина още не съм съвсем сигурен дали не е РЕ-4, британската версия на този пластичен експлозив. На пръв поглед е трудно да се различат. Напълно стабилен е. Можеш да играеш мач с него. Даже да го запалиш, нищо няма да се случи, докато не го свържеш с проводник към някакъв детонатор...

Той замълча за кратко, за да ми покаже другата кутия, съдържаща намотка от нещо приличащо на дебело зелено въже за пране.

— А този детонаторен шнур тук се нарича *кордтекс*. Прилича на въже и се усуква като въже, но съдържа експлозивна сърцевина, което значи, че представлява един ужасно дълъг капсул-детонатор. С два метра от това може да повалиш цяло дърво. Или една сграда, ако свържеш достатъчно експлозив РЕ-4 от първата кутия.

Сапърът поглади мустака си и въздъхна така мрачно, че ми настръхнаха косите.

— Какво има още? — попитах го.

— Проблемът е в кутията...

— В кутията ли? — учудих се аз.

— Пластичният експлозив РЕ-4 се произвежда в кутии по единайсет килограма, а тук са останали само около три кила. Освен това липсва половината от детонаторния шнур.

Нямах мустаци, затова се почесах по слепоочието. Сетне се обърнах и се загледах към високите сгради, колите, автобусите и

пешеходците... Докъдето поглед стигаше, бе пълно с мишени. Муни можеше да се е прицелил във всяка от тях.

— Мамка му! — процедих ядно.

— Ти го каза — съгласи се мустакатият.

79.

Франсис Муни нагласи на главата си шапката с емблемата на „Сейнт Едуардс“, която взе от мъртвия треньор, и забърза по празния коридор.

Усмихна се, щом премина покрай химическата лаборатория, от която имаше толкова спомени. Сети се колко много го мразеха съучениците му, защото той почти винаги получаваше отлични оценки.

Отвори вратата, водеща към празния тренировъчен салон. Стори му се, че още мирише на пот и на мазилото „Бенгей“ за отпускане на мускулатурата. Погледна към изпоцапаните стени, към изпочупените дръжки на високите прозорци. Колко пъти бе скачал под коша върху този паркет? Колко обиколки беше навъртял тук? Докато обикаляше салона, той отвинти заглушителя от беретата и го метна към коша от линията за изпълнение на фал. Приземи се поне на метър от целта.

— Дори не уцели таблото. Явно някои неща не се променят — изръмжа той и прибра пистолета в джоба си.

Ревът на учениците от горните класове го блъсна като юмрук, когато влезе в големия физкултурен салон. Трибуните бяха изпълнени от ученици, всичките момчета. С униформените си блейзъри и панталони в цвят каки, те му напомниха за неговия клас, макар че за такива дълги коси и разхлабени вратовръзки тогава щяха да ги накажат. Направи му впечатление и още нещо — мургавите лица сега бяха доста повече, така че поне в тази насока явно бе постигнат известен напредък.

— Хайде, давайте, „Сейнт Едуардс“! — напевно повтаряше директорът по мегафона. — Хайде, започваме!

Изправени до него, момчета с бейзболни фланелки, нахлузени върху вратовръзките, приканваха с жестове публиката да скандира пошумно.

Виковете му напомниха за полуфиналния мач за купата на града. За жегата, за кръсъците, за тупкането на топката по паркета. Не го пуснаха да играе дори за минута, въпреки че треньорът му бе обещал. Победата им бе донесъл Уeb в последните секунди на мача. Франсис си

тръгна, когато вдигнаха на рамене проклетия Уеб. Нямахте съмнение обаче, че обучението му в „Сейнт Едуардс“ бе особено полезно. Именно тук за пръв път се убеди колко скапано може да бъде цялото човечество.

Всички го зяпнаха, когато той излезе отпред.

Посочи шапката си и размаха енергично ръце към тях.

— Хайде, започваме, момчета от „Сейнт Едуардс“! — провикна се той.

Директорът още крещеше по мегафона, когато Франсис скочи на площадката до него. Физиономията на учителя се сгърчи от изненада. И застина, щом Муни опря пистолета до слепоочието му.

— Аз съм добър човек — каза му Франсис и изтръгна мегафона от ръцете му.

80.

Муни размаха заплашително черния пистолет над главата си и огледа учениците. Двата отбора се бяха отдръпнали покрай задната тапицирана стена на гимнастическия салон. На пътеката, точно под наскоро окаченото знаме за шампионата по бейзбол за тази година, някакъв учител излезе напред, за да прикрие самоотвержено колкото можеше повече от учениците си.

Муни се опита да укроти дишането си, помъчи да успокои и бясното туптене на сърцето си. Вече бе спечелил вниманието им. Щастливите крясъци на шестстотин души секнаха внезапно.

Сред ненадейно възцарилата се тишина плешивият директор ужасено пуфтеше до него, а очите му просветваха панически. Муни притисна десетсантиметровата цев на своята берета към оросеното му от пот чело и вдигна мегафона.

— Всички да останат по местата си — провикна се Франсис. — Всеки, който се опита да побегне, ще бъде застрелян. Не искам толкова рано да прекъсвам нечий млад живот, но ще го сторя. Защото нещо трябва да бъде направено. И то точно сега...

Потта се лееше изобилно по лицето му. От пепелния кръст, който бе получил сутринта, сега бе останало само бледо петно.

Повечето от учениците стояха като вкаменени в редиците, вероятно изпаднали в шок. Но неколцина младежи сръчно набираха нещо с две ръце по мобилните си телефони. Нямаше съмнение, че изпращаха трескаво есемеси за помощ. Забеляза и едно грозно русокосо момче на най-горния ред седалки, което бе насочило камерата на телефона си към площадката, без да се прикрива. Клипът за ситуацията може би вече изтичаше в интернет.

Нека да се появи всичко в *YouTube*, помисли си мъжът. Нека се гледа по целия свят. Тъкмо от това се нуждаеше. Какъв по-силен ефект от събитие, което се случва тук и пронизва в реално време този оглушал за страданията свят?

Франсис видя, че някои от децата се разплакаха. Сълзи закапаха и по неговото лице, но не се опита да ги изтрие.

— От вас се очаква да израснат бъдещите ръководители на тази страна — извика им той. — Знам това, защото аз също съм завършил тази престижна гимназия. Но сега ще ви подложа на последния изпит, който ще докаже дали струвате нещо; на окончателния тест за личността ви.

Мегафонът изписука пронизително заради микрофонията, когато Франсис докосна спусъка.

— Чуйте ме! — кресна той. — Въпрос номер едно: Докато си играете на видеоигрите като „Метъл Гиър“ или „Снайпер Елит“, подарени ви за Коледа, задавали ли сте си въпроса колко са реалните жертви от сраженията в Ирак и Афганистан? Или в Дарфур, Судан?

81.

На Двадесет и пета улица, пред останалата без врата къща на Муни, настъпи пълна лудница. Сапъорите и мъжете в черно от екипа за спасяване на зложници получиха подкрепление от трийсетина униформени полицаи от отряда на Манхатън за спешно реагиране, които се втурнаха по тревога да блокират целия район на местопрестъплението.

С Емили бяхме в центъра на тази сцена — на тротоара зад отцепващата лента. Крачехме тревожно като родители, очакващи децата си, докато звъняхме на всеки, който според нас можеше да ни насочи по следите на Франсис Муни.

Изпратихме Шулц начело на втори екип в квартала Инуд, където се намираще апартаментът на майката на похитителя. Рамирес разпитваше в неговата юридическа кантора, за да проследи новите нишки в разследването, но досега не бе изровил нищо съществено.

През десетина секунди по Девето Авеню проблясваха мигащи сини и червени светлини, докато полицейските коли профучаваха с надуты докрай сирени.

— Комисарят заповяда непрекъснато да има дежурни в управлението и вдигна по тревога антитерористичния отряд „Херкулес“ — осведоми ме шефката ми. — Коли и хора са разпределени на Таймс Скуеър, около „Рокфелер Сентър“ и във всички останали гъстонаселени райони в града.

Въздъгнах обезсърчено. Задачата им беше адски трудна, имайки предвид, че Манхатън всъщност бе огромен гъстонаселен район.

— Комисарят иска също да му обясниш как, по дяволите, този Франсис Муни се е снабдил с пластичен експлозив, използван в британската армия — добави Каръл Флеминг.

— Непременно ще го попитам, след като му прочета правата — отвърнах, преди да прекъсна връзката.

— Да, след последното му участие^[1] — промърмори Емили, която изглеждаше по-бясна и от мен.

Погледнах я и едва успях да сдържа смеха си. Спомних си как само преди три дни Паркър беше сдържана дама от ФБР, а сега бе започнала да ругае не по-зле от мен.

— Звучиш естествено, съвсем като жител на Ню Йорк — признах ѝ. — Започваш силно да ме впечатляваш, агент Паркър.

Тясната уличка в сърцето на Челси беше завардена и от двата края с полицейски кордони, но това, разбира се, не пречеше все повече и повече да се събира любопитна тълпа. На ъгъла с Девето Авеню се струпва такава навалица, че заприлича на панаир. Някои се надвесваха от прозорците на сградите отсреща, а още повече зяпачи се появиха по противопожарните стълби с бинокли. Други се накачиха по покривите. Дали бяха разбрали за опасността от пластичните експлозиви? Явно не.

Преди да прибера мобилния си телефон, шефката ми отново ме потърси.

— Майк, това е... О, господи!... Появи се нещо ново. Включи се в безжичния интернет. Отвори уебсайта *Туитник*. Има един клип в него, наречен *Превземане на училището*.

— *Превземане на какво?* — извиках аз.

Без да затварям телефона, изтичах при Емили откъм задната врата на камиона на ФБР и се втурнах към най-близкия лаптоп. Кликнах и трескаво потърсих уебсайта.

Отворих линка.

— Каж ми, че това е някаква постановка — помоли ме Емили, като надникна над рамото ми.

Не беше. Останах без дъх.

Видяхме стопкадър на Муни. Беше изправен върху игрището в някаква спортна зала, с мегафон в едната ръка и пистолет в другата. Бе притиснал цевта на оръжието към главата на друг мъж, вероятно учител. Пред него се виждаха стотици гимназисти, облечени в униформи на някакво частно училище.

Докато се вирах в мъжа и в ужасените деца пред него, ме обзе неистов гняв. Това беше последното му изпълнение... Забелязах и голямото куфарче до него. Мустакатият от екипа на сапърите ми бе казал, че половин килограм от пластичния експлозив РЕ-4 може да взриви камион.

Дори не ми се мислеше какво ще причинят на тези момчета осем и половина килограма от взривното вещество.

— Това се появи преди пет минути. И не е глупава шега — осведоми ме шефката ми.

— Кое е училището? — изкрещях.

— Имаме три обаждания на 911 през последните десет минути от майки, чиито деца учат в Академията „Сейнт Едуардс“ в Горен Ист Сайд. Децата им са изпратили есемеси, че някакъв мъж с пистолет нахълтал във физкултурния салон по време на събрание.

Слушах, изумен. Сега Муни бе превзел цяло училище. Най-лошият ни кошмар се сбъдваше.

— Кое е училището? — попита Емили.

Тя се стресна и отскочи назад, когато треснах с все сила каросерията на камиона с юмрук.

— „Сейнт Едуардс“. Частна мъжка гимназия на Парк Авеню. Там учат децата на най-богатите родители в града.

— Първите ни коли вече пристигнаха пред училището — осведоми ме шефката ми. — Веднага заминавайте и вие!

[1] Непреводима игра на думи: rights (права) и rites (причастие) се произнасят еднакво. — Б.пр. ↑

82.

Докато се носехме шеметно нагоре по Парк Авеню, от предното стъкло се виждаше само дълга жълта мъглявина от таксите. Униформени портиери и пешеходци стояха смразени на тротоара и се взираха в нас с уплашени погледи. Не знам откъде долиташе повече шум — от сирените ни или от пукота на статичното електричество от радиотелефоните на ФБР, защото всичките аварийни честоти бяха заети само от спешни обаждания.

Бяхме принудени да намалим скоростта и накрая окончателно да спрем, когато дяла армада от шевролети „Събърбан“ с тъмни стъкла зае позиции напречно на Източна осемдесет и първа улица.

Автомобилите принадлежаха на страховития антитерористичен отряд „Херкулес“ към нюйоркската полиция. Тези екипи, създадени по подобие на специалните сили, бяха заели позиции зад пощенските кутии и паркираните наоколо автомобили и насочили карабини М-4 към импозантната сграда на училището в готически стил, разположена малко по-надолу на улицата.

До нас се закова, със скърцане на гумите, едно „Бентли Континентал“. От него изскочи слаб мъж с посребрена коса, в раиран костюм и с копринени тиранти, оставяйки отворена вратата на лимузината. Един униформен полицай го спря, когато новодошлият се опита да се прехвърли над полицейската бариера.

— Пуснете ме да мина. Моят син учи в „Сейнт Едуардс“. Той е там, вътре! — викна мъжът и забута полицая.

Забелязах слаба жена с големи тъмни очила, изправена на отсрещния ъгъл до „Рейндж Роувър Уестминстър“, с униформен шофьор зад волана. Беше закрила уста с ръката си, украсена с пръстен с огромен диамант.

— Моля ви — заговори тя с руски акцент на най-близкия полицай. — Името му е Терънс Осипов. Моля ви, къде е той? Учи в седми клас.

— Може ли да ми обясниш пак колко елитно е училището? — учуди се Емили, втренчила недоверчив поглед в пръстена на жената.

— Майтапиш ли се? — подхвърлих аз. — Според списание „Ню Йорк“, детската градина към „Сейнт Едуардс“ струва трийсет хиляди на година. Не само че е скъпа колкото Харвард, но и влизането в нея е по-трудно.

Пристъпих към млад чернокож капитан, който нареждаше на полицаите от местния участък къде да заемат позиции под навеса пред жилищната сграда откъм северната страна на улицата.

— Разговаряхме с пазача на училището — съобщи ми младият командир. — Той ми обясни, че онзи сбъркано се появил преди половин час в канцеларията с изваден пистолет, а сетне се заключил във физкултурния салон заедно с учениците. Те имали някакво събрание, така че сега цялото училище е струпано там.

— Първо трябва да евакуираме всички от квартала — обади се застаналият до мен Тим Къртин, техникът от отряда за обезвреждане на експлозиви. — Ако детонира пластичния експлозив на подходящо място, газопроводите може да се взривят.

Том Чоу, командирът на екипа за спасяване на заложници, огледа сградата с бинокъла си, когато над улицата запърпориха витлата на един хеликоптер „Бел“ от нюйоркската полиция. Беше се появил преди малко в късчето небе, показващо се между покривите.

— Трябва да го направим като по учебник — заговори Чоу. — Да блокираме всички изходи за бягство. Нашите хора ще заемат позиции за стрелба по покривите на околните сгради. После ще изпратим бронирана кола, а в нея — полицай с мегафон, за да започнат преговорите. Но са ни необходими строителните планове на училищната сграда.

— Звучи добре — провикна се Емили в опит да надмогне звука от бръмчашия хеликоптер, висящ високо над улицата. — Само че Муни досега винаги се е проявявал като дяволски хладнокръвен. Дори за секунда не мога да повярвам, че ще поиска да преговаря...

Една полицайка се бе навела над възрастна дама, вероятно превалила седемдесетте, с пребледняло лице.

— Детектив — извика ми полицайката, — това е секретарката на училището. Каза, че е видяла онзи тип, който държи децата като заложници.

— Той уби треньора Уеб — изохка старата жена, хлипайки истерично. — Застреля треньора Уеб право в лицето.

Това беше. Започна се.

Вече нямаше връщане назад, след като бе взел да убива... В паметта ми изплуваха светкавично всички кървави телевизионни репортажи за стрелби в училища. Не, не биваше да се стига до нещо подобно. По никакъв начин.

Без повече колебание, реших мигновено да пристъпя към действие.

Втурнах се като обезумял към сводестия вход на „Сейнт Едуардс“.

83.

— Майк! Почакай! Какво правиш, дяволите да те вземат? — извика Емили след мен.

— Отивам да сложа край на този ужас! — изкрещях и извадих пистолета си. — По един или друг начин. Незабавно.

Ниско приведен, стиснал здраво глока в ръка, се втурнах устремно през предната врата на училището. Сърцето ми биеше до пръсване и ми се стори, че ще изскочи, когато вратата хлопна зад гърба ми.

Мимоходом зърнах остъкления шкаф със снимки на усмихнати ученици от „Сейнт Едуардс“ още от началото на века. Поех дълбоко дъх и прехапах устни, като надникнах иззад ъгъла към дългия, призрачно пуст коридор.

— Не бързай толкова, Бенет — прошепна ми Емили, влязла незнайно как след мен.

Но още по-добре беше, че осем мъже от екипа за спасяване на заложници се бяха подредили точно зад гърба й.

— Останете заедно и наблюдавайте ъглите — прошепна им Чоу в микрофона, защит в яката му. — И все пак ви напомням — куршумите могат да рикошират. Отваряйте си очите на четири. Ако се изложите, ще ви вгорча живота.

Отлично тренираните командоси се заеха да проверяват всяка класна стая. Много бързо прекриваха праговете, но приведени тъй ниско, че не можеха да бъдат забелязани отвътре.

След три минути се натъкнахме на тялото на треньора Уеб в канцеларията на училището. Беше прострелян в главата. Обзе ме тъга и ярост, като се вгледах в кръстообразната рана на челото му. Почти като кръст от пепел, помислих си.

Вече бях запознат с извратената версия на Муни за Пепеляната сряда.

Върнахме се в коридора, когато вратата в другия му край зейна, широко отворена. Надигна се оглушителна врява и шумно трополене. Преглътнах мъчително и поех дълбоко дъх.

— Не стреляйте! — изкрещях.

Десетки ученици в тъмносини блейзъри тичаха като полудели към нас откъм физкултурния салон. Бяха изпаднали в невъобразима паника. Пищяха и плачеха, докато префучаваха по коридора.

Трескаво оглеждах тълпата за Муни, който имаше и експлозиви, и пистолет. Но никъде не го видях. Какво да правя сега? И въобще какво, по дяволите, ставаше тук? Нима ги бе пуснал да избягат?

Насочихме децата към централния вход на училището, като предадохме по радиотелефоните, че всеки миг ще изскочат отвън. Когато и последното момче изчезна към фойето, ние се устремихме по коридора към физкултурния салон.

— Стой! — кресна Чоу на един изплашен мъж, който се показва иззад скамейките.

— Моля ви! Аз съм Хенри Джойс, директорът — заекна уплашено плешивият. — Онзи взе за зложници двама от нашите ученици: Джереми Мейсън и Ейдън Париш. Извика ги и ги окова с белезници един към друг. Чак след това разреши на останалите да напуснат салона. Нищо не можех да направя... О, господи!

Той посочи към една врата в другия край на баскетболното игрище.

— Мисля, че ги отведе в сутерена!

84.

Пресякох паркета с бесен спринт и блъснах вратата към сутерена. Бях само на половин крачка пред Емили. Мъжете от екипа на ФБР за спасяване на заложници ни следваха плътно надолу по стълбището.

В сутерена бе тъмно и задушно, вонеше на хлор. Нима ще се опита да убие двете момчета тук долу, преди да успеем да се доберем до него? Или вече ги е застрелял? Докато се лутахме в полумрака, преминахме покрай някакви тръби за басейна на училището и един парен котел, който съскаше застрашително.

Когато свихме зад ъгъла, зърнах тънка ивица дневна светлина. Идваше от една откритата решетка над нас, към която водеше къса метална стълба. Вдигнах глока си и веднага се покатерих по стълбата. Никой не откри стрелба срещу мен, затова рискувах и си подадох главата навън.

По дяволите! Отдясно видях къса уличка с контейнери за смет, която водеше към метална врата. *Отворена* метална врата, извеждаща на Осемдесета улица, откъм задния край на двора на училището, простиращ се между две пресечки.

Зад ъгъла се чува викове и свистене на автомобилни гуми.

— Мамка му! Хайде! — извиках на Емили, като изскочих на напукания бетон в задния двор.

На улицата заварих един смаян шофьор на такси, филипинец, с бяло кепе на главата, който говореше по мобилния си телефон. Около него се бяха струпали строителни работници, сочещи на изток към Лексингтън Авеню.

— Току-що зави надясно по „Лекс“ — каза таксиджията, като забеляза полицейската значка, окачена на шията ми. — Някакъв сбъркан кучи син преди секунди ми задигна таксито.

— Имаше ли деца с него? — попитах задъхано.

— Бяха две момчета — обясни филипинецът. — И бяха оковани заедно с белезници. Какво става, по дяволите?

„Иска ми се и аз да знаех“, помислих си, загледан по протежението на улицата.

Завих зад ъгъла и застинах за миг, вцепенен. Цялото авеню, от единия до другия край, бе претъпкано с автомобили, автобуси, камиони...

Десетки таксита се отдалечаваха в южна посока. И нито едно от тях не изглеждаше да се движи прекалено бързо. Нямаше начин да се открие в кое от тях се криеше Муни.

Извадих мобилния си телефон, за да се свържа с екипа край пътната бариера, но в същия миг някой ми позвъни.

— Майк? Аз съм — произнесе спокоен глас. Звучеше интелигентно.

Беше Муни! Онемях. Обля ме пот, докато се опитвах да си поема дъх. Пристъпих на платното, озъртайки се напрегнато за похитителя, но около мен се разпищяха клаксони. Дали смяташе да ми се подиграва? Да ми натяква, че се е измъкнал? Бях съгласен да стреля по мен само за да се издаде къде се намира.

Емили се появи зад ъгъла. Отдалеч по лицето ѝ се четеше един-единствен въпрос: *Той ли ти се обажда?* Кимнах ѝ утвърдително.

— Франсис? — изрекох предпазливо по телефона.

— Ако някой се опита да ме спре, двете момчета ще загинат — прозвуча равният му глас.

— Никой не иска да се случва това — побързах да го уверя. — Слушай, Франсис. Знаем за Пепеляната сряда, когато са загинали приятелите ти. Вината не е била твоя, човече. Не се обвинявай за това. Ти си постъпил правилно. Чух и за болестта ти. Знаем също и за работата ти със социално слабите. Ти си добър човек. С това ли искаш да те запомнят? Със смъртта на още две напълно беззащитни момчета? Това е безумие.

— Кой казва, че светът е разумен, Майк? А и няма значение какво ще ме запомнят — изрече той след кратка пауза. — Само едно нещо има значение.

Какво му ставаше на този тип? Звучеше като някой месия, все едно вярваше, че изпълнява Божията воля.

— Защо? — изкрещях. — Защо, по дяволите, правиш това?

— Ти си католик, Майк, нали така? Та кое нюйоркско ченге от ирландски произход не е католик? Е, чу ли днешната проповед?

Питам: *изслуша* ли днешната проповед? Защото, ако я бе слушал, нямаше да ми задаваш този въпрос.

Проповедта...

— Тогава вземи мен за заложник, Франсис. Остави децата. Каквото и да искаш да постигнеш, можеш да използваш мен вместо тях.

— Това няма да свърши работа, Майк. Сам ще се увериш. Всичко ще се разкрие пред теб. Пред всички. Не остана много. Вече съм почти до крайната си цел. *Нашата* крайна цел. Олекна ли ти? На мен — да.

И тогава той захлипа. Странно, но не изпитах и капка жал към него.

— Това е най-лошото, което някога се е случвало. Но няма нищо. Сигурно само аз съм човекът, достатъчно силен, за да се справи.

85.

Муни се носеше сред натовареното движение по Лексингтън Авеню, но не твърде бързо, за да не привлича внимание. Зави точно пред един камион на куриерската служба *ФедЕкс*, но ловко избегна сблъсъка, като свърна рязко надясно по Петдесет и седма улица.

Не беше планирал да задигне това такси, защото бе взел кола под наем, която паркира предварително в подземния паркинг под „Сейнт Едуардс“. Но като видя таксито, спряло на оживената улица, сякаш чакащо него, тутакси реши да се възползва от възможността.

Пътуваше с похитените ученици, със запушени усти, легнали на пода, приковани с един чифт белезници. Мейсън беше с руса коса, а Париш — с червеникава, но иначе двамата си приличаха като братя. Бяха красиви, атлетични и изискани в техните ризи от британската модна къща „Бърбъри“ и вратовръзки „Поло“.

Муни знаеше, че пред тях не стоеше въпросът дали ще постъпят в колеж, а в кой именно колеж от Бръшляновата лига. Удивително, но цели двайсет и пет процента от всички дипломирали се в „Сейнт Едуардс“ постъпваха в колежа и университетите от Бръшляновата лига. В някои общински училища учениците, които изобщо завършваха, бяха по-малко от двайсет и пет процента. Неравенството обаче не свършваше с това. Бащата на Париш бе главен изпълнителен директор на „Мелън Заксоу“ — гигантска компания за домакински уреди. За изминалата година той се класира на трето място в списъка на най-добре платените ръководители в промишлеността, тъй като получи над сто и тринайсет милиона долара, както и привилегировани акции. Татенцето на Мейсън беше шеф на филиала за Северна Америка на „Такия“ — огромна руска корпорация за природен газ. Съвсем наскоро изпълзя до челната десетка със заплатата си от шейсет и един милиона долара.

И всичко това се случваше, докато годишният доход на едно средно американско семейство рядко надвишаваше петдесет и три хиляди долара, а много от хората не можеха да мечтаят за здравна

осигуровка и губеха жилищата си, защото не съумяваха да изплащат ипотечните си кредити.

От задната седалка се чу стенание.

— Остава ни само още една спирка, приятели — извика им Муни.

„Кратка спирка — помисли си, — но изключително важна.“

Намали скоростта, когато стигна пред хотел „Четири сезона“ на ъгъла на Петдесет и седма улица и Парк Авеню. Пищната сграда на петдесет и два етажа беше любимото място на кинозвездите и милиардерите.

Красив млад портиер с униформа в стила от края на XIX век и цилиндър според модата на същата епоха изскочи от въртящата се месингова врата и изтича към таксито.

Но застина, щом отвори задната врата и видя учениците, оковани с белезници на пода до задната седалка.

Муни се наведе през междинното стъкло и притисна беретата си до челюстта на портиера.

Красавецът на мига измъкна няколко долара от джоба си с трепереща ръка.

— Вземи ги, брато. Всичките са твои...

Пистолетът на Муни изби банкнотите от белите ръкавици на младежа.

— Влизай веднага — нареди му той.

— Какво? — удиви се портиерът. — Да вляза вътре? Аз?

— Да. Сядай на предната седалка или ще ти пусна един куршум. Как ти се струва вместо бакшиш? Няма да повтарям поканата — каза Муни и отключи предната врата.

Двайсет минути по-късно, когато наближи Канал Стрийт, Муни въздъхна облекчено. Зави наляво и после, след още две пресечки, надясно — в Източна посока, към Мот Стрийт. Настъпи педала на газта и се понесе с таксито по тясната криволичеща улица в Чайнатаун.

Беше го направил. Сега се намираше в лабиринта на градския център. Щеше да се получи. Вече абсолютно нищо не можеше да го спре.

Муни стегна до Бауъри и оттам продължи към площад „Сейнт Джеймс“, за да се отдалечи още на юг по Пърл Стрийт. Очакваше да се изнерви, като наближи крайната си цел, но се случи точно обратното. Никога не се бе чувствал толкова въодушевен, толкова пречистен. Вече наближаваше сублимният миг.

След като спря откраднатото такси на „Пърл“, на една пряка северно от „Бийвър“, той вдигна очи към извисяващите се нагоре очертания на небостъргачите. Между внушителните гранитни фасади в стил боз ар се очертаваха сурови, бездушни модерни сгради, целите в стъкло. Цял един пейзаж, изграден само заради алчността, помисли си той. Благодарение на злото, робството и войната.

Трябва ли да се учудваме, че дори преди двете нападения срещу Световния търговски център тази зона вече се е славела с бурна, кървава история?

През 1970-а избухна Бунтът на каските, при което стотици строителни работници пребиха жестоко участниците в антивоенната демонстрация. През 1975-а музеят „Франсис Тавърн“ бе атакуван с бомби от пуерториканската сепаратистка група ФАЛН, при което загинаха четирима души. А още в далечната 1920-а един конски фургон, претъпкан с едри сачми и петдесет килограма динамит, е бил взривен от анархисти пред Нюйоркската фондова борса и тридесет и трима от минавачите са били убити.

„Историята наистина се повтаря“, помисли си Франсис и отвори куфарчето си. И започна старателно да подготвя своите пленници...

С насочен пистолет накара двете момчета и портиера да го последват. Без да промълви нито дума, слезе на тротоара заедно с тях. Трътлеста азиатка в бизнес костюм излезе от кафенето от веригата „О Бон Пейн“, но като ги видя, изкрещя и веднага се прибра обратно.

Франсис Муни се загледа в огромното американско национално знаме, спуснато от капителите на масивните колони в коринтски стил пред неокласическата фасада на Нюйоркската фондова борса. Не пропусна да огледа внимателно лабиринта от стоманени прегради и бетонни стопове за автомобилите, гарантиращи поемането на последствията от взривна вълна. Всичко това бе резултат от усилията за борба с тероризма. На тротоара непрекъснато дежуреше внушителен екип от тежковъоръжени полицаи. Те стояха зад камионите на аварийната служба, с автомати и черни гайгерови броячи. Как можеше да мине покрай тях?

Припомни си един цитат от Ницше, който му подейства успокояващо:

Този, който има за какво да живее, може да се справи без въпроса „Как“.

Муни и тримата пленници тъкмо завиваха зад ъгъла на площада пред борсата и Брод Стрийт, когато го надушиха полицейските кучета, тренирани да откриват експлозиви. Той беше овързал и тримата младежи към себе си с детонаторния шнур и с ивици от пластичния експлозив. Здраво привързани един към друг, те изглеждаха странно и ужасяващо, като нещо средно между улични артисти и жертви на злополука...

Франсис пристъпи напред решително. В същия миг зад цялата верига от стоманени барикади се чу изщракването на предпазителите на автоматите на охраната. Но той не се появи сам, а здраво завързан към тримата си пленници. Ченгетата го взеха на прицел, щом се опита да наближи преградата, която бе най-близо до входа на ъгъла за персонала на борсата.

До него първи стигна цивилен, късо подстриган полицаи със заядливо изражение на средна възраст. Името му беше Денис Куин, командваше дневната смяна от охраната на Нюйоркската фондова борса. Франсис Муни знаеше всичко за него, след като бе отделил много часове да го проучва.

Куин бе служил десет години в морската пехота и още двайсет във ФБР, преди да се уреди на тази добре платена работа като шеф на охраната на Фондовата борса. Мъжът излая нещо в микрофона, защит в яката му, измъкна своя ругер четиридесети калибър и се прицели в главата на Муни.

— На твое място бих внимавал къде насочвам това желязо — усмихна му се Франсис. — Не бих искал да нараниш някого. — Посочи към портиера, завързан към него от дясната му страна. — Най-малко от всички твоя син, Денис.

Пистолетът в ръката на Куин потрепна, когато за пръв път съзря лицето на младежа.

— О, господи! Кевин? — възкликна Денис Куин.

Франсис вдигна ръце, с опънат между тях детонаторен шнур. Показа на полицаия палеца си, притиснат към бутона за задействане на детонатора.

— Виждаш ли тази лампичка? И този детонаторен шнур? И пластичния експлозив? Ние сме заредени и готови да гръмнем, Денис. От мен се иска само да натисна бутона.

Денис Куин преглътна мъчително. Явно се колебаеше как да постъпи.

Франсис впери убийствен поглед в очите му.

— Просто е. Аз ще умра, всички ще умрем. Ти, аз, тези двама младежи тук. О, да, и единственият ти син. Знам, че си патриот, Денис, и че изгаряш от желание да отмъстиш за атентатите от единайсети септември, които никога не трябва да бъдат забравени... Но наистина ли искаш да убиеш сина си? Защото точно това ще се случи, ако не отместиш преградите и не ме пуснеш през тази врата. Това е изпит, Денис. Можеш да продължиш да охраняваш тези безсърдечни, боготворящи парите варвари в сградата зад теб или да опазиш сина си. Едно от двете. Какво избираш?

След като Муни ми затвори телефона, се затичах колкото можех по-бързо обратно към главния вход на „Сейнт Едуардс“. По пътя се обадох на полицаите, блокирали Лексингтън Авеню, и на пилота на хеликоптера да следят дали на юг по улицата ще се появи някое странно движещо се такси. Все едно да се опитваш да следиш има ли нещо особено във водата в океана, затова не хранех големи надежди. Всъщност след последните събития и налудничавия месиански монолог на Муни бях изпаднал в дълбоко отчаяние.

Насред уличните платна на Парк Авеню се беше струпала тълпа от елегантни майки от Горен Уест Сайд, с идеално поддържани фигури, които прегръщаха децата си с просълзени очи. Други разтревожени родители със затаен дъх очакваха рожбите си пред полицейските барикади, като подвикваха имената им и отчаяно се взираха сред навалищата изскачащи от входа ученици. Къде ли търсеха синовете си майките на Джереми Мейсън и Ейдън Париш, запитах се аз.

— Сапъорите и хората от екипа за спасяване на заложници още са вътре, за да проверят цялата сграда — каза ми Емили, като затвори телефона си. — Търсят дали няма заложен някакъв капан. Трябва да се уверят, че Муни не е оставил част от експлозивите.

— Повече се опасявам от това, че не ги е оставил — въздъхнах и позвъних на шефката си. — Честно казано, най-много се тревожа, че е взел абсолютно всички експлозиви заедно с онези две деца.

Медиците от пристигналите линейки изнесоха тялото на застреляния треньор точно когато телефонът ми звънна. Слава богу, съобщиха ми, че никой друг не бе пострадал.

Поне засега.

Младият чернокож капитан от Деветнадесети участък притича до мен и ми подаде своя мобилен телефон.

— Детектив, търси ви комисар Дейли.

— Бенет слуша — изговорих по телефона.

— Майк, тук е Джон Дейли. Слушай, имаме лоши новини. Муни току-що се появи пред фасадата на Фондовата борса. Овързал е себе си и трима заложници с детонаторен шнур към пластичните експлозиви. Настоява да го пуснат вътре.

Стиснах зъби, за да удържа на напъна да се разкрещя. Нюйоркската фондова борса? А какво ми каза той преди малко?

— Трима души! — учудих се на глас. — Доколкото знам, той е отвлякъл само двама от учениците в „Сейнт Едуардс“.

— Аз пък чух за трима, Майк. Просто тичай натам заедно с агент Паркър и екипа за спасяване на заложници колкото можеш по-бързо, за да провериш какво става. Ти най-добре го познаваш.

Да, помислих си, като върнах телефона на капитана. Именно в това бе проблемът. Прекалено добре знаех към какво се стремеше Муни.

Размахах ръце като обезумял към отряда на сапъорите и екипа за спасяване на заложници.

— Накъде сега? — учуди се Емили, смръщила лице, когато отново се наблъскахме в нейната кола. — Ще ми свърши бензинът.

— Към Фондовата борса. Къде другаде? — извиках. — Муни преди малко се е появил пред сградата.

88.

Овързан с мощни експлозиви към тримата младежи, Франсис З. Муни започна да пристъпва с малки крачки в голямото фойе на Уолстрийт 11. Макар че десетки полицаи и охранители на Фондовата борса държаха похитителя на прицел, всички се отдръпнаха пред него, за да преведе пленниците си през детекторите за метал.

Полицаяте го следваха като папараци, само дете вместо обективи на камери, бяха насочили дулата на автоматите си.

Сърцето на Франсис биеше до пръсване, както никога досега. Струваше му се, че дочува барабани от последното действие на трагична опера. Обземаше го някаква смесица от страх и възторг по един невероятен, напълно непознат начин, едновременно ужасяващ и възхитителен. Той много добре знаеше, че направи решителната стъпка благодарение на сина на Денис Куин. Бе постигнал невъзможното. *Наистина бе проникнал в Нюйоркската фондова борса!*

В този миг синът на Париш се спъна в детонаторния шнур и падна. С усмивка на уста Франсис се обърна и любезно му помогна да се надигне от полирания каменен под.

— Обещавам ти, синко, не остава още много — каза му той.

Като заобиколи ъгъла на стената отдясно, спря пред вратата, която му трябваше. След нея по няколко стъпала се стигаше до следващата врата, през която се излизаше на балкона над залата за търговията с акциите, откъдето всяка сутрин биеха камбаната за началото на поредната борсова сесия.

Веднъж бе идвал тук. Един негов клиент бе обявил на борсата акциите на своята компания за биотехнологии и Муни бе поканен да присъства на церемонията. Стоеше зад главния изпълнителен директор на компанията, усмихваше се прилежно и ръкопляска послушно, когато старомодната камбана отекна, за да обяви началото на новия ден за търговия с акции.

„На колко хора съм помагал да натрупат несметни богатства по нечестен начин?“, замисли се Франсис. Прекалено много бяха, за да

може да изброи всички. Заради тях сега постъпваше така...

Обърна се и погледна полицаите, скупчени долу на партерния етаж.

— Сега ще преминем през тази врата. Сами. След като вляза вътре, ще я запечатам с експлозиви. Ако се опитате да ме преследвате, всички ще умрем. Благодаря ви за съдействието.

Муни отвори вратата, натика през нея тримата младежи, след което я запечата отвътре с експлозива РЕ-4. Той всъщност бе безполезен, понеже не беше свързан към детонатор, но как можеха те да узнаят това? Достатъчно бе само да ги възпре, за да не го преследват до балкона.

Отвори вратата след най-горното стъпало и чу шумните викове от залата долу, в която всичко отекуваше като в пещера. Поведо момчетата до парапета на балкона. По помпозните гранитни стени висяха огромни американски знамена и неоновосините флагове с надписи NYSE^[1]. На всеки метър като че ли имаше по един компютърен екран. На тях се изреждаха неуморно поредиците от числа, показващи безкрайната игра с акциите.

Долу беше настанала истинска лудница, създавана от блъсканицата между толкова много мъже и жени в делови костюми с разноцветни ризи. Всички крещяха или пишеха забързано нещо на миниатюрните компютри, висящи от вратовете им, докато се трупаха около приличащите на въртележки щандове за обявяване на борсовите индекси. Той се загледа в неистовата суматоха, в дребните мравки, суетящи се за своите трохи. Ще му бъдат благодарни, като ги отърве от това.

Муни пристъпи на подиума, издигащ се до парапета на балкона, запазен за видните личности, които оповестяваха началото на борсовите сесии с удряне на камбаната. Нагласи микрофона и го потупа с вързаните си ръце.

— Спрете! — провикна се той надолу към партера, където оживено се търгуваха акции.

Разнесе се уплашен шепот, когато акционерите и брокерите прекратиха заниманията си и зяпнаха удивено нагоре.

Франсис отново се разплака. Изненада се, когато забеляза, че по челата на някои от борсовите играчи се виждаха кръстове от пепел.

Дали наистина бяха готови да споделят страданията в този измъчен свят, като пожертват себе си?

Пое дълбоко дъх.

„Време е да проверя“, помисли си той.

[1] New York Stock Exchange — Нюйоркската фондова борса. — Б.пр. ↑

89.

Уличното движение никога не ми бе изглеждало толкова непреодолимо, докато с Емили се опитвахме да се доберем по-бързо до центъра. Скъпоценните минути изтичаха, а ние се мъчехме да си проправим път, криволичейки между колите надолу по Лексингтън Авеню през Търтъл Бей и Мъри Хил, през района около небостъргача „Флат Айрън Билдинг“, Грамърси Парк и Юниън Скуеър.

— Толкова много райони и толкова малко време! — простенах от безсилие. Наближавахме Сохо, когато телефонът ми звънна. Нямаха ли край тревогите?

— Муни току-що проникна във Фондовата борса — съобщи ми Каръл Флеминг.

— Какво?... Как, по дяволите, е успял да премине през охраната? — Не можех да повярвам на ушите си. Мерките за сигурност на Фондовата борса бяха най-строгите в целия град, а може би и в целия свят. На всички ни се струваше, че целият Южен Манхатън беше под обсада след атентатите от 11 септември 2001 година.

— Веднага след като похитил учениците от „Сейнт Едуардс“, кучият му син взел за заложник и сина на шефа на охраната на борсата. Момчето работело като портиер в хотел и той го принудил да тръгне с него, като опрял пистолета в главата му. После Муни овързал себе си, учениците и портиера, всички заедно, с липсващата от къщата му част от детонаторния шнур и пластичния експлозив. Шефът на охраната на Фондовата борса — Денис Куин, бил принуден да пусне групата вътре през входа за персонала, защото Муни го заплашил, че ще взриви сина му наред улицата, ако не се подчини. И Куин го въвел в борсата. Какво друго, по дяволите, е можел да направи? Но това сега няма значение, нали?

Минути по-късно Емили закова толкова рязко пред църквата „Тринити“, че задра колата в бордюра и разби ауспуха на форда „Краун Виктория“. Изскочих бесен от автомобила и едва не съборих Каръл Флеминг, която стоеше до микробуса на отдел „Критични инциденти“ от нюйоркската полиция, паркиран напреки на Бродуей.

— Муни се е затворил на балкона над залата за търговия с акции, откъдето бият камбанката за начало на борсовите сесии — събщи шефката ми, като едва успя да надвика воя на сирените, долитащ като че ли от всички посоки. — Освен това той току-що позвъни на 911, за да направи едно предложение. Каза, че ще размени учениците от „Сейнт Едуардс“ срещу бащите им. Срокът за преговорите изтича след половин час. Сега се опитваме да се свържем с тях.

Зави ми се свят. Муни искаше да размени момчетата за бащите им, а не за мен? С Емили отчаяно се опитвахме да сглобим пъзела.

— Да отвлечеш две деца от богати семейства, да ги домъкнеш чак тук, а сега да искаш бащите им? — учуди се Емили. — Защо просто не отвлече бащите? Наистина е непредсказуем...

Къде беше скритият смисъл на всичко това? И какво, мамка му, всъщност искаше кучият син?

— Какво става с хората от борсата? — попитах аз.

— Повечето от тях се разбягаха. Но има още около триста брокери, залегнали зад щандовете. Като се изключи стълбището, водещо към балкона, той, слава богу, не е запечатал други врати.

Каръл Флеминг ни поведе през една пряка по-надолу към входа за персонала на ъгъла на Брод Стрийт и Уолстрийт. Униформени полицаи и командоси от силите за спешно реагиране бяха заели позиции от двете страни на улицата. Под гигантското американско знаме пред фасадата на сградата изплашени брокери и търговски представители бързо се евакуираха на север по Брод Стрийт.

— Позиционирахте ли снайперисти? — попита Емили.

— Тъкмо в това е затруднението — отвърна шефката ми. — Той е привързал детонатор към ръцете си. Дори и да бъде прострелян в главата, Муни може да успее да натисне бутона.

Забързахме назад към Бродуей, тъй като там пристигна камионът на екипа на ФБР за спасяване на заложници. Дори хладнокръвният Чоу изглеждаше унил, като се вгледа в обсадата около известната в цял свят сграда на Уолстрийт.

С помощта на компютърната програма *Пауър Пойнт* ни посочи направената от спътник снимка, на която целият финансов квартал се виждаше като на длан.

— Така. Първото, от което се нуждаем, е да свалим това гигантско знаме от фасадата. Ето оттук, от другата страна на Брод

Стрийт, моите снайперисти ще държат под прицел сградата. Големите прозорци между колоните на Фондовата борса осигуряват видимост до партера. Допускам, че балконът, на който се е укрепил Муни, се намира на около пет метра вдясно от централния прозорец. Ако можем да го заставим да се измести с около три метра назад, ще можем да счупим прозореца и да го застреляме.

— Но нали детонаторът е закрепен към ръцете му? — попита Флеминг.

— Ще използваме снайперска пушка „Барет М-107“, петдесети калибър, при която куршумът има изключително висока начална скорост. Можем да сведем до минимум косвените жертви. Ще простреляме детонатора, преди самият той да има възможност да го задейства.

С Емили се спогледахме и поклатихме смаяно глави. Какви бяха шансовете да се измъкнем от тази история без повече жертви?

— Знам — додаде Чоу, — че не е идеалното решение, но е единственият тактически план, с който разполагаме.

90.

Мрачните новини още отекваха в съзнанието ни, когато доведоха бащите на отвлечените ученици от „Сейнт Едуардс“ с кола на екипа за спешно реагиране.

Висок, привлекателен, със сивееща коса, грижливо подстригана като на всеки проспериращ бизнесмен, Хауард Париш действително приличаше на голям шеф от телевизионен сериал. Познавах лицето му от таблоидите, най-вече заради шумния му развод през миналата година. Едуин Мейсън бе по-нисък, брюнет, носеше очила и имаше по-професионален вид, макар че беше с джинси и спортно сако.

— За какво е всичко това, по дяволите? Веднага ми кажете! — развика се Париш вместо поздрав още щом пристъпи в автобуса на екипа на нюйоркската полиция за критични инциденти.

— Хауард е прав. Може ли някой да ни обясни смислено какво става? — помоли ни Едуин Мейсън.

— Вашите момчета са били отведени като заложници във Фондовата борса от един човек, чието име е Франсис Муни — заявих без никакви заобикалки. — Именно той е отговорен за похищението и убийството на няколко младежи от богати семейства през последните четири дни.

Лицето на Париш почервения.

— Това проклето училище вчера ми изпрати бюлетин за прехвалените им мерки за сигурност. Как са позволили да се случи това? И защо точно моето момче? В училището има стотици деца. Защо моето?

— Има още нещо, което се крие зад всичко това, нали? — продължи Мейсън, като впери упорито поглед в очите ми. — Премълчавате нещо.

— Така е — потвърдих аз. — Муни се свърза с нас преди няколко минути. Каза, че иска да направим размяна. Вие да заместите синовете си...

— Ние ли? — избъбри смаяният Париш. — Искаш да кажеш, че вместо тях иска нас за заложници? Но защо?

— Освен че е психически нестабилен, Муни има досие като радикален левичар, и то още от шейсетте години — намеси се Емили. — Но в дъното на всичко това се корени крайната му омраза срещу богатите. В действията му се вплитат изопачени политически мотиви. Или поне той, изглежда, вярва в това.

— Проклети либерали! — ревна Париш. — Проклетите либерали наистина ще убият сина ми!

Мейсън смъкна очилата си и после отново си ги сложи.

— Какво значение имат причините, Хауард? — попита той уморено. — Нашите момчета са в опасност...

— Правим всичко възможно, за да ги освободим — прекъснах ги аз. — Но изцяло от вас зависи как ще се развият събитията. Не можем да ви задължим да се размените със синовете си. Дори не можем да ви дадем съвет. Няма начин да се гарантира безопасността ви. Но ако се съгласите, няма да ви спрем. Всъщност по време на размяната дори може да успеем да създадем благоприятна ситуация, за да разрешим нещата.

— Доброволното ни съгласие за мен не подлежи на обсъждане — заяви Мейсън. — Жена ми почина преди шест години. Синът ми е единственото съкровище, което притежавам. Изпратете ме на негово място.

Като подъвка розовия си нокът, навел глава, Париш втренчи поглед във вратата на автобуса. Обмисляше отговора си.

— Да, добре — изрече той накрая. — Мен също. Изпратете и мен, разбира се.

91.

Беше ми мъчно да гледам двамата всемогъщи директори на компании, докато си сваляха саката, за да облекат бронезилетки. Много родители мислеха, че с радост ще пожертват живота си, за да спасят децата си, но на тези тук действително им бе даден този шанс. Изключителната смелост, която показаха, ме разтърси. Останалите полицаи също ги гледаха с възхищение.

— Не искам да умра, Едуин — каза Париш, докато очите му се пълнеха със сълзи. Той като че ли говореше повече на себе си, отколкото на някого другиго. — Но знаеш ли, не мога да отрека, че добре си поживях. Бях истински щастлив. Винаги съм се опитвал да давам най-доброто, на което съм способен. А ако загина, поне парите ми ще останат за момчето ми и за една добра кауза: за сдружението за създаване на лекарство срещу СПИН.

— Добре, Хауард — съгласи се Едуин Мейсън, като стисна Париш за рамото. — Точно така трябва да се гледа на всичко. Моето наследство е предназначено за фондацията „Амфар“, която също се бори с тази ужасна болест. Милиони хора ще бъдат облагодетелствани от това, което постигнахме.

Чакайте за секунда, помислих си. Отново благотворителност? Внезапно ме осени една идея.

— Кой ви беше юридически съветник, господин Мейсън? Кой ви състави завещанието? — попитах.

— Адвокатската кантора „Ериксън, Уеймът и Рот“ — отвърна той.

С Емили се спогледахме удивено при споменаването на кантората, в която работеше Муни.

— Смешно е колко е малък светът — каза Париш. — Моят юридически съветник беше от същата фирма.

Емили и аз се отдръпнахме в ъгъла на автобуса.

— Благотворителност? Завещания? — попита тя. — Това определено е свързано. Муни оглавяваше отдела в кантората за недвижими имоти и доверителни фондове, нали?

— Почакай за секунда. По дяволите! — изругах. — В последния ни разговор той спомена нещо, което било свързано с проповедта, която по традиция се чете на Пепеляната сряда.

Извадих мобилния си телефон и избрах Шеймъс от списъка за бързо набиране. Понякога се оказва удобно да имаш свещеник в семейството си.

— Слушай ме. Нуждая се от помощта ти, Шеймъс. Говоря сериозно — изрекох забързано. — Става дума за днешната проповед. Прочети ми я.

— Да не би да намекваш, че не си слушал проповедта ми? Напомни ми при следващата ни среща да ти издърпам ушите, езичник такъв. Добре че текстът на проповедта е в мен. Да видим. От Евангелието на Матей, глава шеста, строфи от първа до четвърта:

„Гледайте да не проявявате своята праведност пред човеците, за да ви видят; инак няма да имате награда при Небесния ваш Отец.

И тъй, кога правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерните по синагоги и по улици, за да ги хвалят човеците. Истина ви казвам: те вече получават своята награда.

А ти кога правиш милостиня, нека лявата ти ръка не знае, какво прави дясната, та милостинята ти да бъде скришом; и твоят Отец, Който вижда в скришно, ще ти въздаде наяве.“

— Почакай за секунда. Прочети ми пак онова за милостинята.

— „Та милостинята ти да бъде скришом“ — повтори Шеймъс откъса от цитата.

Това беше!

Сграбчих ръката на Емили, докато затварях телефона.

— Открих го! Муни тайно ще раздава милостиня.

— Какво ще раздава? — смути се Емили.

— Милостиня. Благотворителни дарения. Не разбираш ли? При всеки от досегашните случаи семействата са развивали някаква филантропска дейност. А тези семейства са с по едно дете, което е единственият наследник на огромно богатство. Когато Муни е научил, че умира, е измислил целия този план, за да се изключи единственото дете от наследниците и по този начин повече пари да отидат право в благотворителните организации.

Емили се вкамени.

— Ама че е хитра тази невестулка. Това обяснява изпитите, които провеждаше с децата. Опитвал се е да провери дали притежават достатъчно чувство за социална отговорност, за да им бъде позволено да наследят богатствата на родителите си. Това обяснява също защо освободи момичето на Ан Хаас. Но как ще ни помогне сега това разкритие?

— Ще ти кажа как — заговорих бързо. — Муни не иска да разменя бащите срещу децата. Няма да има никаква размяна. Мейсън и Париш нямат съпруги. И след като Муни се добере до бащите, ще убие всички: бащите, синовете, себе си. Така няма нужда да чака бащите да се споминат по естествен път, за да се дадат парите за благотворителност. Това ще се случи още сега.

— Какво става? — намеси се Каръл Флеминг в разговора ни. — Е, какво решаваме? Ще изпратим ли бащите или не?

— В никакъв случай, шефке — отсякох аз. — Но мисля, че имам план.

92.

— Нека поговорим за ужасите, причинявани от съвременния свят, за чието утвърждаване помага алчността, царуваща в тази зала — заяви Муни по микрофона от балкона. — Да си припомним престъпленията, за които всички вие помагате да бъдат извършвани. Ужасите, които се причиняват на околната среда... Безчовечната експлоатация на работниците... Царящата повсеместна корупция. Навсякъде се правят опити да се укриват доходи заради данъците. Някой тук загрижен ли е за бедните отрудени хора, дето слугуват на магнатите от корпорациите? Ами замърсяването, което вие, акционери и инвеститори, свещените крави на едрия бизнес, все намирате начини да оправдавате?

Муни погледна надолу към преbledнелите лица на брокерите.

— И аз бях като вас. Робувах на корпоративния механизъм, защитавах го от законите по начини, в които почтените хора никога не са били посвещавани. Бранех незаконното поскъпване на стоките и подлата политика спрямо милионите от бедната работническа класа. Бях свидетел на безвъзвратното замърсяване на древни водни източници. И нямаше нито един виновен. Никой не влезе в затвора. Защо става така? Може ли някой да ми каже? Между другото, забелязвам, че мнозина от вас са с наднормено тегло. Какъв процент от земното население гладува до смърт, докато ние тук си бъбрим? Знае ли някой отговора? Не се стеснявайте да го кажете.

93.

Отне ми само пет минути да съгласувам плана си с шефката си и с Том Чоу, командира на екипа за спасяване на заложници. Чоу се разпореди за последните приготовления по микрофона в яката си, по който се говореше само по тактически въпроси. В това време двамата с Емили си сложихме специални бронезилетки, създадени за оцеляване при взрив.

— Какво ще правим сега, детектив? — попита ме Хауард Париш, когато излязохме от автобуса. — Няма ли да влизаме? Какво ще стане с момчето ми?

— Замислихме нещо... Може да се окаже най-добрият ни шанс да излезем от тази ситуация, без да пострадат още невинни хора. Ще направим всичко по силите си, сър — увери го Емили.

— Това не е достатъчно. Майната му! Искам сина си жив. Ако не можете да ми го гарантирате, тогава искам аз да вляза и да го сменя. Настоявам.

Спрях се и тактично го стиснах за лакътя.

— Изслушайте ме, господин Париш — заговорих му кротко на ухото. — Аз лично ви гарантирам, че ще ви върна сина жив и здрав.

Сетне отминахме напред.

— Какво, по дяволите, правиш, Майк? Как можа да му обещаеш това? — възнегодува Емили, докато се насочвахме надолу по Уолстрийт към зданието на Фондовата борса.

— Много лесно — успокоих я аз, присвивайки рамене. — Ако се издъня, няма да съм наоколо, за да ми крещи.

Чоу ни посрещна пред полицейската барикада и накратко преговорихме всичко от плана, докато си проправяхме път през металните заграждения.

— Всички са по местата си — завърши той, когато спряхме пред главния вход на борсата. — Останалото зависи само от вас двамата.

С Емили преминахме през детекторите в огромното, но вече пусто фоайе. Вървахме мълчаливо, всеки зает със собствените си мисли, докато пристъпихме в залата на партера.

— Късмет, детектив Бенет. Ако успеем с твоя план, ще те черпя една вечеря — обеща ми тя, щом спрях пред вратата, водеща към стълбището за балкона.

— Надявам се да не си забравиш кредитната карта от „Америкън Експрес“, агент Паркър — отвърнах ѝ, когато тя продължи към залата с брокерите. — Защото, ако планът ми сработи, ще си поръчам поне петнайсет аперитива.

94.

Докато вървеше по коридора, Паркър беше благодарна, че всичко стана толкова бързо. Нямаше никакво време за мислене. Кое то бе за добро. Ако се замислеше за случващото се, неминуемо щеше да се обърне и да излезе.

Двама мъже от охраната на Фондовата борса бяха залегнали зад последното безопасно укритие и наблюдаваха входа на залата. Емили Паркър им показва значката си.

— Къде е той?

Двама брокери от борсата, скрити зад щандовете, ѝ прошепнаха:

— Внимавайте, той е много опасен!

— Има оръжие — предупреди я някакъв пълничък мъж с оредяла черна коса.

Тя влезе в залата и се развика:

— Ти наистина ли си въобразяваш, че ще се отървеш безнаказано, шибаняк нещастен! Да, на теб говоря, боклук такъв!

— Коя си ти? — ревна Муни по микрофона.

— Аз ли? Аз съм една дама, която днес е дошла тук, за да си върши работата — извика Емили. — Докато ти си един най-обикновен престъпник, убиец на безпомощни деца. И сигурно си перверзен тип.

— Хей, госпожо! — обади се единият от брокерите. — Затваряй си устата! Заради теб ще избие всички ни!

— Не съм! — отрече Муни.

— Не си, така ли? — подигравателно извика Емили. — Да не се шегуваш? Достави ти удоволствие да убиеш тези невинни деца.

— Тези деца, както ти ги нарече, бяха безполезни, нищо не струваха. Те заслужаваха да умрат! — кресна Муни. — Родителите им е трябвало по-добре да ги обучат. Да ги научат колко е важно да бъдеш човечен.

— О, стига! Ти ли ще ни учиш на човечност? — разбесня се Емили. — Извинявай, аз мислех, че си само убиец на деца!

95.

Погледнах часовника си и коленичих до тактическата „миша дупка“. Така се наричаше отворът, който момчетата от екипа за спасяване на заложници вече бяха пробили в коридора, за да се намали въздействието от взривната вълна.

Приблизително на седем метра, Муни се бе изправил до парапета на балкона, с гръб към мен, заобиколен от пленниците си. Беше увлечен в размяната на обидни реплики с Емили. Между нас се простираше ярка слънчева ивица, разделяща балкона наполовина. Беше широка около метър. Слънчевите лъчи падаха там през големия преден прозорец на Фондовата борса. За миг, преди да проговоря, се вгледах напрегнато в осветената ивица.

— Франсис! Погледни тук! Хей, престани да слушаш тази госпожа! — извиках му аз. Муни рязко се извърна към мен, разгневен и объркан. Размаха заплашително детонатора.

— Прокрадваш се зад гърба ми, така ли? Само се опитай да мръднеш и ще се взривя — разкрещя се той. — Веднага! Ще изтребя всички! Къде са бащите? Защо никой не ме слуша?

Огледах момчетата и сина на шефа на охраната — всички бяха завързани с детонаторния шнур, включително и самият Муни. Тримата пленници бяха мъртвешки бледи, вцепенени и изпотени, с очи, разширени от страх и ужас. Спомних си за Брайън, най-големия ми син, само с няколко години по-малък от тях. Искях те да живеят. И всички ние да оцелеем. Трябваше да постигна това. По какъвто и да е начин.

— Франсис! Успокой се! Това съм аз, Майк Бенет — започнах колкото можех по-кратко. И много бавно, за да не го стресна, вдигнах ръце високо над главата си. — Не се прокрадвам зад гърба ти, а доведох бащите. Те са в коридора зад мен — точно както искаше. Сега ще дойдат, а ти ще освободиш момчетата. Ще ми съдействаш ли?

Муни пристъпи предпазливо към мен. Очите му зад очилата заблестяха напрегнато. Ръцете му, свързани със смъртоносния

детонаторен шнур, се разтрепериха неудържимо. Не изпусках от очи най-важното — показалеца на дясната му ръка, надвиснал над бутона.

Напрегнах се да измисля нещо, с което да го успокоя. Тирадата на Емили бе само за да отвлече вниманието му, но сега той можеше да задейства неволно пластичния експлозив.

— Къде са те? — попита Муни властно, като се вгледа в тънещия в мрак коридор зад гърба ми.

— Чакай знак от мен на стълбището, Франсис, за да ги въведа тук — обясних аз.

— Лъжеш — отсече Муни.

— Не — заявих отчетливо, вперил поглед в очите му. — Никакви лъжи повече. Просто се опитваме да направим това, което е най-добро за всички. За теб. За тези деца. Бащите им наистина чакат долу, за да заемат местата на синовете си.

— Не ти вярвам — повтори мрачно Муни. Пристъпи още една крачка към мен и присви очи, докато се опитваше да се вгледа по-ясно надолу по стълбището, тънещо в полумрак. — Никого няма да пусна, докато бащите не се изкачат по тези стъпала и не застанат пред мен. Това е сделката ни, Майк. Веднага ми ги доведи.

Обърнах се, все едно че съм чул нещо зад гърба си.

— Добре, Франсис — кимнах. — Сега те са на стъпалата точно зад мен. Ако искаш, покажи се през вратата, за да надникнеш долу. Така сам ще се увериш, че не те лъжа. А после можеш да отвържеш поне едно от момчетата. Не искам да смяташ, че е някакъв коварен номер.

Муни застина, замислен върху предложението ми.

— Добре — рече той и направи още една стъпка.

Щом пристъпи напред, забелязах как слънчевият лъч, проникващ през прозореца, заблестя по обувката му. Светлината озари крака му, тялото му, ръцете му, вкопчени в детонатора. Стискаше го, както богомолец стиска броеница при молитва.

— Взех го на мушка — изрече в слушалката ми снайперистът от ФБР откъм отсрещната страна на улицата.

Моментално залегнах на пода.

Застанал сред танцуващите пращинки в ивицата, огряна от слънчевия лъч, Муни ме изгледа смутено, когато се проснах на пода. После се извърна към прозореца, пред който го бях подмамил да застане.

Дългият преден прозорец на Фондовата борса сякаш се пръсна чак след като похитителят бе прострелян. В първата секунда той още стоеше там, а в следващата прозорецът зрелищно се пръсна на парчета, докато убиецът се свличаше на пода.

Кръвта, бликнала от двете му китки, изглеждаше черна на фона на полирания мрамор. Запълзях към него, докато той напразно се мъчеше да натисне бутона на детонатора. Беше му трудно да го стори, защото ръцете му бяха разкъсани.

Петдесеткалибровите куршуми на снайпериста бяха пропуснали детонатора, но бяха пронизали и двете му китки.

Дожаля ми за Муни, докато се гърчеше на пода и стенеше.

Но това продължи само миг... Той прошепна „Амин“, приведе се напред и опита да натисне бутона с брадичката си.

Третият изстрел долетя, преди да се хвърля върху похитителя. Последният, фаталният куршум пръсна слепоочието му. И той рухна на мраморния под.

— Спрете стрелбата! — изкрещях по моя микрофон, когато екот от стъпки се дочу от стълбите, водещи към балкона. Сетне извиках на Джереми Мейсън да не поглежда това, което бе останало от Франсис З. Муни.

Коленичих пред младежа, оплетен в експлозиви, за да скрия от него ужасната гледка, която сега представляваше тялото на Муни. Момчето беше изстрадало достатъчно. Както и всички ние.

— Не мърдай, синко. Сега всичко ще е наред — казах му, като изтрих от лицето му пръските от кръвта на похитителя.

Още се опитвах да развържа момчетата, когато един от сапърорите се втурна, сграбчи ме и ме избута назад към стълбите.

Малко след това гимназистите от „Сейнт Едуардс“ слязоха при нас. Двамата бащи се хвърлиха да ги прегръщат, плачейки неудържимо във фоайето на сградата. Дори и Куин, вечно намръщеният шеф на охраната, се разхлипа, когато прегърна сина си, който се появи след няколко минути.

Полицайте и брокерите, насъбрали се отвън на Брод Стрийт, заръкопляскаха и завикаха, когато бащите и синовете излязоха от входа. Някои, кой знае защо, започнаха да скандират: „Ю Ес Ей“. С Емили се спогледахме щастливо. И двамата бяхме живи и невредими. Сграбчих я в прегръдката си. А сетне се присъединихме към ликуващата тълпа.

На сапърорите им отне половин час, за да проверят и отстранят експлозивите. След като си тръгнаха, аз се върнах на балкона заедно с Емили и криминалистите от екипа за оглед на местопрестъпленията. Застреляният в главата похитител изглеждаше ужасно. Муни наистина беше уцелен с безупречна точност и убит намясто. Онемял, аз се загледах в окървавените вдлъбнатини, появили се по каменните стени на старата сграда от петдесеткалибровите куршуми. С Емили стояхме смълчани, докато един от медиците не дръпна ципа на чувала за трупове.

— Вижте това — каза един криминалист, като ми подаде лист хартия в найлонов плик за веществени доказателства. — Беше скрито в джоба на сакото на Муни.

Заглавието бе **ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМ СВЕТА В НАВЕЧЕРИЕТО НА РАЗРУШЕНИЕТО МУ**. Общо взето, всичко в него се свеждаше до молитва за спасението на този толкова лош свят. След като бе изброил много факти за бедността, глада и болестите, най-отдолу беше надраскал с червено: **НИКОЙ НЕ СЕ ВСЛУШВА В ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯТА!**

Емили ме погледна учудено, когато измъкнах листа от плика и го разкъсах.

— Това копеле зачеркна всичко, което е искало да каже, още в същата секунда, в която започна да наранява невинни хора — казах и изхвърлих накъсаните парченца. — Майната му на посланието, независимо дали е вярно или не.

Усетих как Паркър ме погали по косата.

— Амин — заяви тя, когато парченцата от накъсаната хартия изчезнаха сред захвърлените билети за борсата, с които бе отрупан подът.

Емили се отърва леко — въобще не ѝ се наложи да плаща за вечеря. Париш и Мейсън настояха да поканят целия тактически екип, при това не къде да е, а в прочутия ресторант-градина в Сентръл Парк Уест.

За вечерята наеха един от по-малките салони за банкети. Събраха се стотина полицаи. Рамирес и Шулц, които пристигнаха по-рано, за да отворят бара, изглеждаха адски развеселени, все едно че бяха изпили вече над десетина коктейла „Белини“. Но по-вероятно бе радостта им да се дължеше на повишенията, с които бяха удостоени. Уловиха се за ръце, когато наетият духов оркестър засвири песента на Франк Синатра „Ню Йорк, Ню Йорк“.

— Искам да се събудям в град, който никога не спи — пееха те, като се поклащаха пред засмените музиканти, облечени в смокинги. — За да се уверя, че съм номер едно начело, като краля от двореца на хълма.

— Ето, увери ли се, че бях прав, като ти казах, че този отдел е първокласен — заявих на Емили и я хванах за ръка.

Понесохме се по дансинга, окъпани от светлината на кристалните полилеи, заобиколени от разкошните, ръчно изработени огледала. Пихме шампанско, а когато седнахме край масите за вечерята, се заливахме от смях бурно и май прекалено шумно, без да се тревожим за каквото и да е.

Сервитьорите не се уморяваха да ни обслужват, и то така, както никога не ми се бе случвало. Редуваха се чаша след чаша френско шампанско. Само от любопитство надникнах в менюто и онемях, щом видях, че бутилката струва от триста до четиристотин долара.

— Това, което направи в борсата, направо ми спря дъха — признах на Емили, пресушавайки поредната чаша за трийсет долара. — Наистина беше много добра.

Капките от шампанското „Въов Клико“ опръскаха лицето ми, когато Паркър докосна бедрото ми под масата.

— Не е ли съвпадение? — попита тя, като изпи на екс чашата си и се вгледа право в очите ми. — И теб си те биваше, детектив.

С Емили имахме основателна причина, за да бързаме с вечерята. Оставихме лъжичките в чиниите с тирамису много преди другите полицаи да бяха започнали пиршеството.

— Къде сте се разбързали двамата? — попита ме моята шефка, когато се сбогувахме набързо. — Вие сте звездите на празненството. Париш и Мейсън дори още не са се появили.

— Хм... — заекнах аз. — Емили трябва да...

— Да си хвана полета — довърши тя вместо мен. — Искам да се прибера още тази вечер във Вашингтон. Не бива да изпусна този полет.

В таксито, което ни отведе до хотела на Емили, беше горещо, въздухът — тежък, а пътят — прекалено кратък, макар че ни предложи всичко, което можеше да се очаква от една перфектна вечер в Ню Йорк: пицните светлини на Таймс Скуеър, копринената ѝ блуза, червените ѝ нокти с безупречен маникюр, завистливо усмихнатия таксиджия...

Втурнахме се към асансьора в хотела и едва не съборихме излизащите абитуриенти от някаква гимназия в Мисури. Малко оставаше вратата на асансьора да се затвори след нас, когато изведнъж се отдръпнах в коридора.

— Какво правиш, по дяволите? Няма ли да дойдеш с мен? — възкликна Емили.

— Просто си спомних нещо — изрекох колебливо.

— Заради бавачката е, нали?

Нищо не казах.

— Заради нея е, Майк. Определено е заради бавачката, независимо дали си го признаваш или не. О, добре.

Тогавя тя ме целуна за последно. Сграбчи ме за реверите и с все сила впи устни в моите. Стори ми се толкова топла, както бяхме плътно притиснати. Искях да я прегърна, да се кача с нея нагоре с асансьора.

Но в този миг Емили ме отблъсна гневно от себе си. Направо ме изрита, за да ме накара да си тръгна.

— Ти губиш, ченге — прошепна тя. Беше бясна и разгорещена, с раздърпана блуза, пламнали страни и разрошена коса. — Майната ти, ти губиш, Бенет, задник проклет.

Дъхът ми секна, като видях как силуетът на Емили Паркър
изчезна зад вратата на асансьора.

„Аз губя“, повторих наум.

— Дяволски е права — споделих на излизане с портиера.

Но когато се прибрах у дома, все още не чувствах болка. Коридорът бе украсен с балони и разноцветни серпантини. А в хладилника се изстудяваше огромна торта „Карвел“. Шеймъс, самопровъзгласил се за церемониалмайстор на празника на Мери Катрин, се бе разположил царствено в кухнята, за да ръководи довършването на украсата и приготвянето на храната.

— Ама, дядо, ако това ще е парти, кой ще ни е диджей? — заинтересува се Шона.

— А ти кой мислиш, че може да бъде? — обидено попита Шеймъс. — Ако искаш да знаеш, сестра Шийла неслучайно ме нарича „майстора на два грамофона и микрофона“.

— Ами какво ще кажеш за това кой ще бъде клоунът, дядо? — полюбопитства Криси, нашето изтърсаче. — И не виждам никакви балони с форма на животни.

— Всичко е включено в списъка, малката. Моля те, нямаш ли ми вяра? — засегна се Шеймъс и провери списъка в ръката си. — Хайде, Джулия, докъде стигнахме с кренвиршките?

Когато всичко най-после бе готово, аз се обадох на Мери Катрин по мобилния.

— Мери, току-що ми позвъниха от работата, а никъде не мога да намеря Шеймъс. Би ли слязла долу, тъй като спешно ми е нужна бавачка?

— Дай ми само пет минути, Майк — отвърна тя тъжно.

Появи се след три минути.

— Има ли някой тук? — извика Мери Катрин, като пристъпи бавно в тъмния апартамент.

Натиснах ключа за осветлението.

— Изненада! — ревахме в хор.

Мери Катрин се разплака, когато всички деца се подредиха чинно в редичка, за да ѝ поднесат подаръците си. Имаше колкото щещ картички от „Старбъкс“ и чаши с надпис „На най-добрата учителка в света“. Когато по „Холмарк“ започнаха да излъчват сериала „Най-

добрата бавачка в света“, ние бяхме първите му зрители. Щом дойде редът на Криси да ѝ поднесе своя подарък — саморъчно изпечения от нея солен кейк, отгоре с кукла, наподобяваща самата Криси, — се уплаших дали Ем Си няма да се нуждае от първа помощ, включваща и изкуствено дишане.

— Колко години навършваш? — попитах, когато с Мери Катрин останахме за малко насаме в кухнята.

— Много си тактичен...

— Деветнайсет? — опитах се да отгатна. — Не, почакай. Двайсет и две?

— Трийсет, Майк. Ето, вече знаеш. Сега щастлив ли си?

Наистина бях изненадан. Ем Си изглеждаше като девойка от колеж. Това може би обясняваше раздразнителността ѝ. Беше навършила трийсет. На жените това никак не им се харесва...

— Е, поне отново ме наричаш Майк, а не господин Бенет. Сигурно съм направил нещо както трябва. Светците ни закрилят.

Извадих подаръка, който ѝ бях купил на връщане от хотела на Емили. Бижутерската къща „Стриймър“ на Четиридесет и седма улица всъщност бе затворена, когато стигнах до нея, но собственикът Марвин, който често оставаше до късно, се оказа благосклонен към мен.

— Ако е нещо заради нашето спречкване, Майк, всичко това вече е отдавна забравено... — отрони тя, вперила поглед в малката кутия. — Аз поне вече съм го забравила.

— Отвори я.

Тя я отвори. Вътре проблесна аметист, висящ на верижка от бяло злато. Скъпоценният камък на нейната зодия.

— Но... — заекна тя. — Това е... Как можем да...

— Ти ми кажи — прошепнах на ухото ѝ, докато поставях верижката на врата ѝ. — Вече нищо не знам.

На лицето на Мери Катрин се изписа тъга, когато очите ѝ се отклониха от искрящото бижу към мен.

— Ще поговорим, но след като изветрее цялото онова шампанско, което си изпил, Майк — каза ми тя и понечи да си тръгне.

Опитах се да я сграбча за ръката, но тя беше непреклонна. „За втори път тази вечер се провалям“, помислих си. Истински рекорд дори за некадърник като мен...

— Вижте ме! — извика Шеймъс от дневната.

Взех чинийката си с тортата, когато зазвуча някаква електрическа китара. Сега пък какво?

Шеймъс се бе изправил пред телевизора. В ръцете му се мъдреше пластмасовата китара от играта на децата *Guitar Hero*.

Очите му бяха затворени и той прехапа долната си устна, докато виеше в ритъма на „Добре дошъл в джунглата“. Не знам кое бе по-шумно: импровизацията му в стила на Слэш, шумните кискания на децата или моят смях.

— Е, знаете ли какво? — попитах, като се отпуснах доволно върху дивана наред моите малчугани, заемайки място на първия ред.
— Май клоунът най-после се появи на купона.

100.

Две седмици по-късно още не бях приключил с докладите за детективския отдел по случая Муни. За нещастие, бях задължен да се заема с документацията веднага след разпускането на екипа за спешно реагиране.

Последната и най-смущаваща подробност от случая продължаваше да ме озадачава, и то най-често от първите страници на вестниците, всяка поредна сутрин. Какво, по дяволите, се бе случило с Дан Хейстингс, отвлечения студент от Колумбийския университет?

Тъкмо бях приключил с четвъртия досаден доклад за поредния инцидент тази сутрин, когато Каръл Флеминг почука на вратата на кабинета ми. В ръката си държеше единственото, което можеше да внесе оживление в полицейското управление на Полис Плаза Едно — истинска китайска храна от разположения в съседство квартал Чайнатаун.

Обядвахме в нейния кабинет, много по-просторен от моя. Навън, зад прозореца, голямото жълто слънце ярко огряваше шумния и претоварен трафик по Бруклинския мост.

По навик огледах внимателно дали сред боклука под моста в Ист Ривър не плуват тела на мъртъвци, без да преставам да действам с китайските пръчици. Винаги бях вярвал, че има полза от обяда на работното място.

Когато се заехме с курабийките, шефката ми взе оставения на бюрото зад нея днешен брой на „Ню Йорк Поуст“.

— Видя ли последните статии? — попита ме.

— Ще се опитам да отгатна. Сигурно пишат: „Познатият на всички лентяй Майк Бенет си остава прекалено тъп, та още не може да намери изчезналия студент от Бръшляновата лига“?

— Този път не ти си в центъра на вниманието, а първата жертва на Муни — Джейкъб Дънинг. Баща му основал благотворителна фондация на името на сина си.

Поклатих глава озадачено.

— Брей. Точно както искаше Муни — заключих, докато продължавах да дъвча. — Точно на това се е надявал, когато е пръснал мозъка на горкото хлапе.

— Не знам, Майк. Не е ли по-добре това, отколкото алтернативата? — каза тя. — Ти какво би направил с всичките тези пари?

— Не знам — изрекох след кратък размисъл. Взех една салфетка и избърсах от бузата си портокаловия сос. — За мой късмет, никога не съм имал такъв проблем. Но ще ти кажа нещо. По-скоро щях да ги изгоря, отколкото да направя точно това, което убиецът на детето ми е искал от мен.

— Знаеш ли, Майк, че понякога ставаш ужасно безсърдечен? — отбеляза Каръл. В следващия миг телефонът ѝ зазвъня. Тя се усмихна и кимна, като посегна към слушалката. — Но аз харесвам това качество в един полицай... Да не се шегувате, мамка му! — внезапно се развика тя по телефона. — Добре, добре. Веднага ще изпратя някого.

Изглеждаше шокирана, когато остави апаратчето.

— Провървя ти. Пътните полицаи са открили Дан Хейстингс край кабините за плащане на магистрална такса в южната част на Ню Джърси. И веднага го отвели в дома му, по-точно на яхтата на баща му.

101.

След половин час посетих Гордън Хейстингс на яхтата му „Тийкър Темпест“. Шотландският медиен магнат изглеждаше лъскав като видра в европейския си двуреден костюм. Сега само смътно ми напомняше на заспалия любител на текилата, какъвто го помнех от първата ни среща.

Може да ме наречете заядлив, но взирайки се в него, не можех да забравя пианството му, грубостта му, глупостта му, както и опитите му да си го изкара на мен и да ме натопи за несвършена работа. Най-лошо от всичко беше, че вестникът на Гордън Хейстингс — „Ню Йорк Мирър“ — оглавяваше кампанията, обвиняваща нюйоркската полиция, че не се е справила достойно с предизвикателствата. Тази атака започна три дни след като ликвидирахме Муни.

Обвиненията се свеждаха до убийствена полицейска бруталност, на която се дължала нашата победа над Муни. Затова сега по всички телевизионни канали се обсъждаше разгорещено дали да се използват петдесеткалибровите куршуми при подобни акции. Как можа да се стигне дотам?, питах се аз.

— Искам да се извиня за начина, по който действах — заяви Хейстингс с типичния си шотландски акцент, след което ми протегна ръка и ме удостои с най-добрата си имитация на усмивката на Джеймс Бонд. — Реакцията ми беше несъзнателна, неподходяща и направо глупава...

— Не можехте да го кажете по-точно — отвърнах.

Пренебрегнах протегнатата му ръка и отидох да говоря със сина му.

Заварих Дан Хейстингс на челното място пред огромна маса за хранене. Когато влязох и затворих вратата след себе си, младежът омиташе със завидна скорост чиния със сьомга. До лакътя му бе поставена сребърна купа, пълна с хайвер.

— Радвам се, че се върна, синко — започнах, като стиснах ръката на студента инвалид. — Аз съм Майк Бенет, детективът, разследващ

случая с Муни. Бих искал да те разпитам за това, което се е случило с теб.

— Е, нали най-важното е, че онзи кучи син е мъртъв? — изрече Дан със странна усмивка.

— Да, това е сигурно — съгласих се. — Но ми е необходимо да довърша оформянето на служебната документация. Заради това искам да ми разкажеш какво се случи с теб, и то от самото начало.

Дан кимна и гребна с лъжичката от хайвера. Забелязах лекото потрепване на ръката му, докато го прокарваше с малко бяло вино.

— Да видим какво си спомням — поде той, все още дъвчейки. — Тъкмо бях излязъл от библиотеката, когато някой ме извика от една от сградите в кампуса. Следващото, за което се сетям, беше, че усетих удар по тила си. Събудих се след няколко часа в нещо като пещера. Не видях никого. Бях завързан, но след две седмици най-после успях да се освободя. Ала вече разказах всичко това на пътните полицаи.

— Я ме просветли — усмихнах се аз. — Как така успя да оцелееш за цели две седмици?

Дъхът му секна за кратко.

— Ами там имаше храна — обясни ми той, но избягваше да ме погледне в очите. — След една седмица накрая реших да се опитам да изпълзя.

— Брей, какъв героизъм — възхитих му се аз. — Трябва да е било жестока мъка.

Не бях сигурен дали Дан, или сребърните прибори подскочиха по-високо, когато внезапно стоварих с все сила юмрука си върху масата.

Седнах точно до него.

— Глупостите ти може и да минават пред другите хора, синко, но ти явно не знаеш с кого си имаш работа. Аз съм човекът, който сърба кашите, забъркани от други. Единствената ми утеха е, че подушвам лъжите отдалеч. Ти си ужасно некадърен лъжец, Дан. Кое не е чак толкова лошо. По моите преценки дори е добро качество, защото означава, че още си новак в света на лошите. Но сега трябва да престанеш да ме лъжеш. Няма да го търпя повече.

Той се опита да ме погледне в очите, но не успя. Вместо това сведе глава над чинията.

— Галина беше — промърмори. — Това беше идея на Галина.

Проверих в бележника си. Галина Несър беше приятелката му, рускинята. Господи, какъв подлец. Веднага пожертва гаджето си.

— Тя и чичо ѝ замислиха цялата схема — продължи Дан с признанията. — Нямахте нищо общо с другите отвличания. Те казаха, че можем да използваме ситуацията. Какво, по дяволите, искаш от мен, човече? Аз съм инвалид!

Записах това в бележника си, после го оставих на масата и се вгледах в него.

— Не, ти по-скоро си обида за инвалидите.

— Та какво са пет милиона долара за баща ми? — разплака се Дан. — Исках просто да се махна от него. Не знаете какъв е той. Вината му... Мразя я. И него го мразя. Исках само да се махна. Исках да съм сам.

Ето къде грешеше Дан. Разбихах го. И аз мразех баща му и исках да съм по-далеч от него.

Можехме да повдигнем обвинения срещу Дан Хейстингс за много престъпления — за измама, за подвеждане на разследването. Но реших да го оставя да страда от най-тежкото от всички наказания. Стиснах дръжките на гърба на инвалидната количка и го върнах в каютата на баща му.

— Господин Хейстингс, вашият син има да ви каже нещо.

— Какво? — попита той. — Какво има, Дан?

— Аз го направих, татко. Не бях отвлечен. Всичко беше измама. Аз взех парите ти. Това няма нищо общо с онзи Муни.

Надутата физиономия на Гордън Хейстингс се срина като рухнала сграда. Предполагам, че не се зарадва особено и на усмихнатото ми изражение, което недвусмислено казваше: „Знаех си аз“.

— Няма да повдигам обвинение, детектив — изрече той, като шокът му бързо отстъпи пред презрителното изражение, което явно му беше вродено, — ако сте се надявали на това. Искан само да се махнете от този плавателен съд.

— Какво съвпадение. И аз искам да се махна от този плавателен съд. Искан го повече от вас дори — казах на излизане.

Когато влязох в колата си, оставена на паркинга на кея в Челси, още не можех да повярвам на случилото се. Какво му беше сбърканото на това момче? Сложната схема за прехвърляне на парите, измислена от него, бе достатъчно впечатляваща. Дан дори бе успял да убеди онзи откачен младеж да скочи от платформата до моста, за да му достави парите.

Независимо дали бе в инвалидна количка или не, момчето бе умно, очарователно и богато. Не беше ли достатъчно? Ако толкова мразеше баща си, защо не бе събрало достатъчно смелост и да си тръгне?

Дан трябва да е обичал много всичките онези пари, осъзнах. Трудно му е било да се раздели с тях. И да пожертва целия този лукс. Дан искаше да си остане с омразата, но без да плаща за нея. Защото мразеше да плаща. Дори и Муни би могъл да му го каже.

Франсис Скот Фицджералд не е бил прав, реших аз, като гледах скъпата яхта. Богатите в действителност са същите като теб и мен. Също толкова глупави, дребнави, късогледни, сбъркани, пълни с недостатъци. Като всички хора по света.

Докато продължавах да съзерцавам опитите на юпитата да играят голф на игрището зад яхтите, внезапно си спомних за една личност. Прегледах списъка в телефона ми за бързо набиране и позвъних.

— Център за разследване на серийни убийци. Агент Паркър ви слуша.

— О, агент Паркър! — зарадвах се аз. — Бенет ти се обажда. Как си?

— Майк! — изкрещя тя. Наистина прозвуча щастлива да ме чуе. Сигурно бе забравила как се бяхме сбогували в хотела ѝ. — Хей, как са нещата при теб? Онзи купон беше страхотен. Човече, бях адски пиана.

— Не повече от мен — уверих я. — Слушай, току-що открих, че сме били прави, когато предполагахме, че има нещо странно в отвличането на момчето на Хейстингс. Оказа се пълна измама. Той я

замислил заедно с гаджето си, рускинята. Искали да оберат баща му. Много мило, нали? Нещо като малко подранил подарък за Деня на бащата.

— Брей! — възкликна тя, а после задълго остана смълчана.

— Когато с Франсис З. се вкопчихме в словесен двубой, той ми заяви, че днешната младеж е безполезна. Понякога си мисля, че е бил прав. Може би този свят съвсем се е побъркал.

Опитах се да ѝ кажа още нещо, но когато отворих уста, думите заседнаха в гърлото ми. Искях само това, което всички родители искат за чедата си: хубаво и спокойно място, в което децата им да живеят. Страхувах се и бе болезнено да мисля за всички безумни, лоши неща, които можеха да се случат, за мрачното бъдеще, което може би ги очакваше.

Погледнах към водата. Макар денят да бе слънчев, вятърът, свистящ през спуснатия прозорец на колата, бе остър, хапещ, студен.

— Не знам много за света, Емили — признах ѝ накрая. — Наясно съм само, че Муни е мъртъв и че ние още сме на работа.

Включих двигателя и усилих отоплението.

— Това може да не е точно щастливият край на историята — казах, — но какво толкова. Все пак е началото.

Издание:

Джеймс Патерсън, Майкъл Ледуидж. Безизходица

Американска, първо издание

Превод: Стамен Димов Стойчев

Отговорен редактор: Тодор Пичуров

Стилов редактор: Красимир Димовски

Компютърна обработка: Ана Цанкова

Коректор: Недялка Георгиева

Художествено оформление на корицата: Георги Атанасов

Станков

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 17

ИК „Хермес“, 2012 г.

ISBN: 978-954-26-1125-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.